

Margaret Brownley

Colectia Rubin

Pasiuni fără sfîrșit

Margaret Brownley

Pasiuni fără sfârșit

— Oh, m-am săturat! Ești cel mai mare

nerușinat, cel mai încrezut și arogant bădăran care mi-a ieșit în cale vreodată. Ascultă-mă cu atenție! Este adevărat că am fost logodită. Dar chiar crezi că aș mai fi dispusă să o mai fac o dată? Și ce te face să crezi că tocmai tu ești bărbatul visurilor mele?

Devon o strânse și mai tare.

— Nu știi de ce te-ai despărțit de misteriosul tău logodnic dar, atunci când o femeie este liberă o simt.

Buzele sale atinseră ușor gura Laurei.

Laura se opuse vrând să-l îndepărteze însă acesta o strângea nemilos. Sărutul lui deveni copleșitor și provocator. Limba îi mângâia ușor interiorul gurii, apoi mișcarea căpătă un ritm sugestiv, înnebunitor. Împotrivirea Laurei se topea și, fără voia ei, ridică brațele și le înlănțui strâns în jurul gâtului lui.

Ring of fire
by Margaret Brownley
© Copyright by Margaret Brownley

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
editurii Philon

ISBN 973-96688-4-4

Margaret Brownley

Pasiuni fără sfârșit

***Traducere de Silvia Averescu
Editura Philon
1994***

Capitolul 1

Laura Nichols strânse puternic în mâini volanul limuzinei sale Chevys, care timp de opt ani nu îi trădase

încrederea. Se aplecă înainte încercând să-și relaxeze mușchii înțepeniți ai gâtului.

De aproape zece ore era pe drum, zece ore nesfârșite pe șosea. Își întinse mâinile și spatele amortite. În tot acest timp nu făcuse decât două pauze scurte. O dată făcuse plinul și a doua oară își potolise foamea cu un sandwich. Oasele sale simțeau trecerea fiecărui kilometru, a celei mai mici denivelări a șoselei, iar o baie caldă i se părea a fi culmea plăcerilor lumești.

Pini înalți se înșirau pe ambele părți ale șoselei ce părea o panglică urcând neîntrerupt către vârful munților. Copacii bătrâni și noduroși erau atât de apropiați încât nicio rază de lumină nu răzbătea printre ei.

Laurei îi venea greu să creadă că această șosea montană era singura legătură spre Idle Springs, o regiune turistică plăcută și, probabil, intens vizitată. Cele câteva mașini întâlnite până acum puteau fi numărate pe degetele de la o mână și asta în august, în plin sezon. Se pare că toți erau speriați de zvonurile referitoare la bătrânul vulcan care, după o mie de ani de inactivitate, începea să se trezească. De aceea, în ciuda căldurii tropicale ce inundase orașele, turiștii renunțaseră la exodul estival spre munte.

Deodată i se păru că șoseaua dispare acoperită de o tornadă de praf. Un tremur violent trecu prin coroanele copacilor. Fruntea Laurei se încreți. Cu o secundă mai înainte totul era liniștit. Avea oare halucinații? Grăbită viră spre un loc de parcare pe marginea șoselei, frână și se opri.

Un bubuit adânc, asemeni unor tunete îndepărtate, făcea să se clatine și să vibreze caroseria mașinii. Laura privi în retrovizor așteptând să apară un camion greu pe care îl depășise nu de mult, dar nu se întâmplă nimic. Șoseaua rămase goală. Începu să i se facă frică.

Tunetele creșteau în intensitate iar mașina se clătina și vibra tot mai tare. Cheile rămase în contact executau un

dans nebunesc.

Un cutremur de pământ, se gândi Laura. Și îndată, alături de neliniștea adâncă provocată de vederea acelor imagini fantomatice, simți crescând în ea o curiozitate reală și lucidă. Mintea îi lucra cu intensitate. Fiind o geofiziciană renumită nu îi venea greu să aprecieze corect ceea ce se întâmplă în jurul ei.

Tot așa de brusc precum începuse, cutremurul se opri. Tunetele se stinseră. Doar cheile mai zornăiră un timp, apoi se făcu liniște.

Laura respiră adânc. În cele aproximativ patruzeci de secunde cât durase cutremurul aerul i se păruse neîndestulător. În ciuda experienței sale în tot ce privea fenomenele naturale, se simți deodată cuprinsă de o senzație stranie. Din nou avu conștiința înspăimântătoare a faptului că fusese complet neputincioasă în fața naturii dezlănțuite.

Coborî geamul lateral și ascultă atentă. Liniște; o liniște de moarte. Era ca și cum tot ce era viu și-ar fi ținut respirația de frică să nu trezească iar acele forțe oculte ascunse în pământ.

Laurei i se făcu frig. De îndată ce soarele dispăre în spatele munților, la această altitudine se face foarte frig chiar și în toiul verii. Cutremurul părea că s-a oprit definitiv. Laura roti cheile în contact, motorul porni și mașina rulă pe șosea. Obiectivul călătoriei sale nu putea fi prea departe. Urma să-și petreacă noaptea în locuința surorii unei colege. Laura accelerează și se apropie în viteză de următoarea curbă. Deodată deschise larg ochii și apăsă puternic pedala de frână. Mașina se cabră, făcu câteva piruete și se opri.

Un vâl înalt de pietriș și bolovani bloca în întregime șoseaua. Incapabilă să se miște, Laura privea masa întunecată de pământ din fața sa. În cele din urmă, ca într-o

imagine derulată cu încetinitorul, se ridică și merse înainte. Cu picioarele moi se apropie de locul alunecării de teren și încercă să aprecieze situația.

După cum realizează chiar din primul moment, nu mai putea continua călătoria cu mașina. Singura posibilitate de a ajunge la locuință era să pornească pe jos prin pădure.

Odată hotărâtă, dădu mașina câțiva metri înapoi, trase frâna de mână și încuie ușile. Își luă din geamantan doar lucrurile de care avea nevoie peste noapte și le puse în poșetă. În dimineața următoare, după ce șoseaua va fi curățată de pietriș și bolovani, se va întoarce pentru a-și lua mașina. Plină de entuziasm își închise geamantanul și o porni la drum.

Un vânt ușor adia prin părul ei blond închis. Cu o mișcare energetică a mâinii își dădu părul pe spate. O privire aruncată spre ceasul de la mână îi provocă o ușoară neliniște; se apropia ora șase și trebuia să se grăbească dacă vroia să ajungă înainte de lăsarea întunericului. Mersul prin pădure era mult mai greu decât părea de pe șosea. Pentru o clipă se gândi la posibilitatea de a se întoarce la mașină pentru a-și schimba pantofii sport cu o pereche de bocanci de munte. Abandonă această idee; dacă voia să ajungă pe lumină nu trebuia să irosească niciun minut. Nu avea timp de pierdut.

Se cățăără neobosită pe stâncile ivite în cale, se luptă cu măracinișurile și străbătu cu pași mari locurile pline de pietriș și bolovani. Peste tot pământul era plin de rădăcini de copaci, care îi apăreau mereu în față și peste care reușea cu greu să treacă. Un trunchi de copac de netrecut îi apără în față. Fără să stea pe gânduri își luă avânt și escaladă obstacolul. În timpul unei aterizări mai puțin reușite, geanta îi alunecă de pe umăr, încuietoarea se deschise și întreg conținutul se revărsă în iarba umedă. Laura, care își luase cu ea doar strictul necesar unei femei,

se aplecă furioasă și, blestemând această întâmplare, adună de pe jos crema de noapte, periuța de dinți, pieptenele și lenjeria de corp.

— Aceasta nu vă aparține tot dumneavoastră?

Vocea era adâncă și bărbătească.

Laura tresări. Ridică ochii și obrajii i se înroșiră.

Un bărbat necunoscut stătea în fața ei iar pe degetul arătător al mâinii întinse se legăna... ceva... din mătase, într-o culoare turcească, cu multă dantelă transparentă.

O, nu! Mai bine intra în pământ de rușine, decât să întâlnească privirea amuzată a necunoscutului.

— Mulțumesc, murmură ea apucând grăbită slipul și mototolindu-l în palmă.

— Foarte amabil.

Ochii întunecați ai necunoscutului o măsurară fără jenă, din cap până în picioare.

Laurei îi era cald în jeanșii strâmți și în tricoul mulat pe corp, iar privirea plină de dorințe a îndrăznețului necunoscut apărut din senin, o făcea să se gândească cum ar putea pleca mai repede.

— Ce noroc că, întâmplător, tocmai treceam pe aici! Ideea că ar fi trebuit să vă lipsiți de această importantă piesă de îmbrăcăminte, mi se pare cu totul inacceptabilă, spuse bărbatul zâmbind.

— N-o să vă vină să credeți, dar nu am decât un singur slip, replică tăios Laura.

— De unde aș fi putut eu ști asta? spuse el ridicând din umeri.

Laura înghiți în sec. În vreme ce se străduia din răputeri să găsească un subiect de conversație inofensiv, îl examinează pe ascuns pe cel din fața sa.

Bărbatul părea să se apropie de 35 ani, era puternic, avea umeri largi, coapse minunat reliefate și, de ce să nu recunoaștem, era atrăgător.

— A fost un cutremur, nu glumă! observă ea în sfârșit fără prea mult entuziasm.

— Acest cutremur este desigur o pedeapsă meritată, spuse el rânjind iar. Și când mă gândesc ce au reușit să împiedice aceste scuturături.

Privirea sa ironică se opri asupra palmelor împreunate ale Laurei.

Profunzimea și timbrul plăcut al vocii necunoscutului o zăpăciră pe Laura atât de tare încât ea nu realizează imediat ce vroia să spună acesta.

— Oh! Nu! Dumneavoastră... Dumneavoastră înțelegeți totul greșit, se bâlbâi ea în cele din urmă penibil impresionată. Cutremurul nu a avut nimic de-a face cu pierderea slipului... desigur, într-un anume fel totuși... părerea mea este... desigur, la drept vorbind... însă...

— Vă rog! Nu îmi sunteți datoare cu nicio explicație. Eu înțeleg totul foarte bine.

Necunoscutul coborî vocea și spuse încet:

— Micul dumneavoastră secret este la mine pe mâini bune. Jur că voi fi tăcut ca un mormânt.

— Micul... micul meu secret? Ce vreți să spuneți cu asta?

Laura privi uimită la el.

— Credeți cumva că am avut o întâlnire?...

Ea se opri. Despre ce vorbea? Acest necunoscut poate crede ce vrea; sau să glumească dacă asta avea chef. Ochii ei se îngustară.

— Și într-adevăr nu mă veți trăda? Nu veți povesti nimănui despre ei bine, despre ghinionul meu? Dacă soțul meu ar afla ceva...

În comportarea necunoscutului se petrecu o schimbare. Figura sa se posomorî, privirea îi deveni rece și distantă. Buzele i se strânseră. Făcu un pas înapoi.

— Aveți cuvântul meu, spuse el rigid și, înainte ca

Laura să poată răspunde ceva se întoarse și porni cu pași mari prin pădure.

Laura privi fascinată în urma lui. Silueta corpului său athletic se contura clar în îmbrăcămintea ușoară de vară.

Ce individ ciudat, gândi Laura. Ce-i drept, părea prea glumeț și zâmbea obraznic dar apoi, fără un motiv evident, pe neașteptate a devenit rece și distant. Ridică mirată din umeri.

Între timp soarele dispăruse în spatele munților și aerul se răcise sensibil. Laura nu mai putea pierde timpul gândindu-se la comportarea ciudatului necunoscut. Își puse slipul de mătase în geanta de voiaj și porni la drum. Epuizată și flămândă, înainta pas cu pas încât în curând crezu că nu o vor mai ține picioarele și o cuprinse frigul.

Mergea de aproape douăzeci de minute când, deodată, zări o lumină în pădure. Acoperișuri roșii alternau cu verdeața pădurii. Se opri răsuflând ușurată. O așezare formată din vile impunătoare un stil Tudor se întindea în fața sa. Curioasă, Laura admira cocheta așezare iar privirea sa cerceta tăblițele cu numele străzilor. Curios; de ce acestea îi păreau atât de familiare?

Scoase din geantă biletul cu adresa surorii colegei sale și îl citi. Mirată, citi iarăși adresa. Numele străzii era același cu cel notat. Ce întâmplare fericită. Clătină din cap râzând.

— Steve, snob incorrigibil ce ești! murmură ea. Încă îi mai răsună în urechi cuvintele pe care i le spusese colega sa: *Sora mea are în Idle Springs o casuță mică, nimic deosebit, dar oricum te vei simți mai bine decât la hotel. Cât despre Kate, nu-ți face nicio problemă, va fi încântată. Surorii mele îi face plăcere să primească oaspeți.* Colega îi scrisese adresa pe un bilețel și se despărțise de ea cu un sărut.

Încă surâzând, Laura căută numărul din adresă și în

curând se opri în fața casei. Lovi în ușa de lemn masiv cu ciocanul greu din alamă lustruită.

O voce feminină o pofti să intre. Laura împinse ușa; constată că este deschisă și intră. Tresări auzind un țipăt ascuțit.

— Hei! Liebesglut, afurisitule, stai acolo!

Laura privea fără să priceapă. Un ghemotoc alb-negru pe patru picioare încerca să se strecoare pe ușă. Dând dovadă de prezență de spirit, Laura închise ușa. Liebesglut își arată adevărata înfățișare și liniștită, ca o pisică delicată, se opri jignită în fața ușii.

— Trebuie să fii Laura.

Laura se întoarse în direcția de unde se auzea vocea. Printr-un înveliș mulat pe un corp care atârna legat de o bară fixă, se contura o figură omenească.

— Mă bucur că v-am cunoscut.

Ciudata ființă își mișca repede brațele ca și cum ar fi înotat prin aer.

— Așteptați un moment, vă rog, spuse ea dezlegându-și picioarele de pe bară și aterizând elegant pe sol.

— Bine ați venit în modesta mea casă. Și pentru a risipi orice îndoială, află că eu sunt Kate, spuse și îi întinse zâmbind mâna Laurei.

Laura întinse și ea mâna.

— Laura, Laura Nichols, se prezentă ea stânjenită privind-o interesată pe tânăra doamnă, cu o siluetă trasă prin inel, într-un costum de gimnastică lila, mulat pe corp, care o asculta, râzând nepăsătoare, cum încerca să-i explice că venise pe jos o bună bucată de drum și mașina rămăsese la câteva mile de aici, în spatele unui val de prundiș și pământ. Kate semăna foarte mult cu fratele său Steve, ceea ce, pentru moment îi făcea oarecum plăcere Laurei.

— Pun pariu că-ți este foame, spuse Kate și, fără a mai aștepta un răspuns, o luă pe Laura de mână și o conduse spre bucătărie. Ce ți-ai dori? Poți alege între douăzeci și șase preparate diferite. Te rog!

Deschise ușa frigiderului.

— Trebuie să-ți spun că eu prefer iaurtul. Alegeți ce-ți place mai mult.

Nehotărâtă, Laura privea paharele de iaurt așezate unul peste altul.

— Căpșuni? îi propuse Kate. Cred că sunteți exact tipul care preferă căpșuni.

Își plecă bănuitoare capul și o privi atentă pe Laura.

— Sau nu! Desigur nu. Dă-mi voie să mă gândesc. Gusturile tale culinare au mai curând o tendință exotică... Aici! Am găsit exact ce-ți trebuie.

Kate pescui un pahar din rândul de sus.

— Specialitatea casei: papayas.

Triumfătoare, așază paharul pe masă, în fața Laurei.

— Exact mâncarea mea preferată. Cum ai ghicit?

— Am ochi buni.

Kate zâmbi văzând expresia uimită de pe fața Laurei.

— Nu trebuie decât să-l observi cu atenție pe cel de lângă tine, apoi nu este atât de greu să-l cunoști. În afară de asta, desigur că Steve mi-a povestit câte ceva despre tine, adăugă ea și îi întinse o linguriță. Poftă bună!

— Mulțumesc.

Laura luă lingurița, deschise paharul și începu să mănânce. Într-adevăr, acest desert răcoritor era pe placul ei și, după ce termină, își dădu seama că se simte mult mai bine.

— Cum se face că încă nu ți-ai luat zborul de aici? o întrebă pe Kate. Nu-ți este teamă de o erupție a vulcanului?

Kate așază pe masă două cești pline cu cafea aromată, își luă un scaun și se așază la masă în fața Laurei.

— Hai să zicem că pentru mine nu este atât de importantă ideea că stau pe un vulcan care clocotește, spuse Kate ridicând din umeri. Probabil că voi rămâne aici atâta timp cât se va putea. Căpitanul părăsește ultimul corabia care se scufundă, nu-i așa? râse ea.

Laura o privi întrebătoare.

— Două lucruri mă țin aici, continuă Kate. Primul este o mică afacere cu antichități de care familia soțului meu s-a ocupat încă din timpuri străvechi...

— Nu știam că ești căsătorită, o întrerupse Laura aproape involuntar.

O umbră întunecată se așternu pe fața lui Kate iar privirea ei exprima durere.

— Deci Steve nu ți-a povestit nimic? Ei, da, trebuia să-mi dau seama.

Kate se ridică, își luă ceașca în mână și îi spuse Laurei:

— Vino să-ți arăt camera ta. Trebuie să fii frântă de oboseală.

Kate o conduse prin hol, deschise o ușă și intrară într-un dormitor vopsit în culori delicate, cu tonuri calde de albastru. Un gust rafinat se simțea în aranjamentul acestei camere, care părea ca o întoarcere în alt secol, ceea ce, pe Laura o impresionează puternic.

— Este minunat aici! Dar... patul acesta nu este prea valoros pentru a dormi cineva în el? Eu nu aș face asta nici într-un caz...

Kate o întrerupse cu o mișcare energetică a mâinii.

— Ceea ce, în orice caz trebuie să faci, este să te culci în acest pat! Asta rămâne hotărât. Alături este baia iar în spatele acestor uși glisante de sticlă este o curte interioară acoperită. Nu ezita să te folosești de orice ai nevoie. Simte-te ca la tine acasă. Ah, da! Să nu uit. Aici nopțile sunt foarte reci. În comodă găsești și alte păături. Ei,

acum te las singură și te rog să te faci comodă. Presupun că te vei culca devreme. Voi trece puțin mai târziu să te văd.

Kate îi făcu un semn cu capul și ieși închizând ușa după ea.

Laura își luase numai lucrurile strict necesare cu ea și intră cu ele în baie. Rămase mult timp sub duș, cu ochii închiși. Era o adevărată plăcere să simtă cum apa îi biciuia trupul, înlăturând murdăria, transpirația și alungând oboseala, înviorată și bine dispusă își frecționează intens pielea. Avea în fața ei un nou obiectiv, o provocare pe care o primea bucuroasă. Și chiar dacă încă nu știa care va fi rolul său în acest proiect, de un lucru putea fi sigură: nu va avea timp să se plictisească nicio secundă.

Pe când stătea într-o cămașă de noapte transparentă și se pieptăna în fața oglinzii, auzi o ușoară bătaie în ușă. Ușa se întredeschise și Kate băgă capul în cameră.

— Tocmai i-am telefonat lui Ralph Hendricks, spuse ea. Ralph este un vechi și bun prieten al meu și pe deasupra este și pădurar în această regiune. El crede că sunt toate șansele ca până mâine dimineață șoselele să fie deblocate și s-a oferit să aibă el grijă de mașina ta.

Kate intrase acum în cameră. În spatele ei, prin ușa deschisă se strecură pisica.

— Ralph și cu mine luăm masa împreună deseară. Cu această ocazie aș putea să-i dau cheile mașinii tale, bineînțeles, dacă ești de acord.

— Cum să nu!

Laura căută cheile în geanta de voiaj.

— Găsesc că domnul Hendricks este deosebit de amabil că își dă atâta osteneală pentru mine. Transmiteți-i mulțumiri.

Îi întinse cheile.

— Vă doresc o seară frumoasă.

— Mulțumesc!

Kate continuă zâmbind:

— O săptămână întreagă trebuie să rabd de foame pentru a slăbi o jumătate de kilogram, pentru ca apoi, într-o singură seară cu Ralph, să dau totul peste cap. Suspină și își opri gânditoare privirea pe corpul suplu al Laurei. La tine cum este? Tot așa trebuie să postești permanent pentru a-ți menține silueta aceasta perfectă?

— Nu, răspunse Laura surprinsă. Eu nu am astfel de probleme. Dar tu, într-adevăr nu ai niciun gram în plus.

Kate își manifestă dezaprobarea.

— La mine totul este rezultatul unei autodiscipline nemiloase. Deviza este: *foame, foame și iar foame*. În cazul meu acesta este singurul mijloc de a reuși.

Apoi adăugă revoltată:

— Este cumplit când trebuie tot timpul să te porți atât de crud cu tine însuși.

Privirea ei se opri asupra pisicii.

— Ah, da. Liebesglut! Nu trebuie lăsată să iasă afară. Indiferent ce caută sau ce face nu o lăsa. Fetița asta neastâmpărată a fost sterilizată acum câteva zile și doctorul este de părere că rana s-ar putea deschide dacă preferatul meu, care locuiește prin vecini, ar întâlni-o acum, înainte de a se vindeca.

Râzând, Laura o asigură că nu va scăpa din ochi pisica. Kate îi făcu semn cu mâna și coborî grăbită scara.

Puțin mai târziu se auzi o bătaie în ușa de la intrare.

Răsună vocea groasă a unui bărbat apoi se auzi râsul limpede al lui Kate. Nu după mult timp ușa de la intrare se închise.

Laura deschise prudentă ușa camerei sale. Întreaga casă era cufundată în întuneric. Ascultă atentă dar niciun zgomot nu ajungea până la urechile sale. Cu pași ușori străbătu holul până la bucătărie. Dușul îi făcuse o poftă

grozavă de mâncare. O mică gustare i-ar prinde bine. Și Kate nu îi făcuse propunerea generoasă de a se simți ca la ea. Acasă și de a-și lua tot ce are nevoie? Prin urmare Laura își făcu un sandwich, își turnă lapte dintr-o sticlă și luă masa de seară chiar în bucătărie.

Întoarsă în camera sa se opri în fața peretelui lat plin cu rafturi de cărți. Poate ar trebui să citească ceva înainte de a adormi. Într-unul din rafturile de sus erau așezate în dezordine cărți roase de atâta citit. Laura citi câteva titluri și strânse amuzată buzele. Mai toate erau romane de dragoste și erotice, ceea ce explica, printre altele, și numele ciudat ales pentru mica pisicuță sălbatică.

Alese la întâmplare o carte, intră în pat, se înveli și deschise prima pagină din *Chemarea trupului*.

În timp ce citea prima pagină avu deodată senzația că în cameră este cald ca într-un cuptor și nu mai are aer. Se descoperi, apoi se ridică din pat și deschise ușile mari de sticlă ce dădeau spre curtea interioară. Aerul rece al nopții pătrunse în cameră și-l respiră profund de câteva ori.

Deodată simți cum ceva se strecoară pe lângă picioarele sale. Pisica lui Kate trecu pe lângă ea ca o săgeată neagră și se strecură prin spațiul îngust dintre ușă și perete.

— Oh, nu! oftă Laura. Liebesglut, vino imediat înapoi!

Scoase capul afară pe ușă. Era întuneric beznă. Cerul era acoperit de nori. Cu toate acestea zări o umbră neagră alergând ca o săgeată prin curte. Desculță, ieși afară în vârful picioarelor. Simți cum picioarele îi amortesc pe pământul rece ca gheața. Începu să tremure. Își strânse brațele la piept încercând să se apere de vântul rece care pătrundea în voie prin cămașa subțire de noapte. Apoi o zări pe Liebesglut care stătea ghemuită lângă un tufiș. Pe nesimțite, se apropie pas cu pas de pisică.

— Din cauza ta voi ajunge eu să fac pneumonie, șopti

ea supărată în timp ce se apleca să o prindă.

Însă Liebesglut se ghemui și, cu o iuțeală incredibilă sări peste gardul viu de lângă ea și dispăru ca un fulger pe ușa glisantă deschisă a casei vecine. Laura ezită numai o clipă apoi trecu hotărâtă printr-o portiță și se apropie de ușile de sticlă.

— Liebesglut! strigă ea încet. Vino imediat aici!

Nu se mișca nimic. Șoptind un gând de răzbunare în vârful buzelor, își luă inima în dinți și se strecură prin ușa întredeschisă în camera acelei case necunoscute. Prudentă, dădu perdeaua la o parte și privi înăuntru.

Se afla într-un dormitor. O lampă mică de perete răspândea o lumină slabă, crepusculară. Părea a fi camera unui bărbat. Mobila din lemn negru-roșiatic se contura clar și Laura observă cu uimire numeroasele cărți legate în piele, așezate una lângă alta pe un perete plin de rafturi. O atmosferă plăcută și intimă se simțea în camera pe care Laura o examina curioasă.

— Unde ești? murmură ea încet ținându-și respirația.

Deodată observă o mișcare și scoase un țipăt de groază, dar care se termină într-un surâs ușurat. Ceea ce o speriasse era propria ei imagine în oglindă. Cu inima bătându-i încă puternic, se mișcă prin cameră privind atentă după pisică.

— Bestie nesuferită! Unde te-ai ascuns, ieși afară! o chemă ea.

Nevăzând nimic, se lăsă în genunchi și începu să caute cu mâinile pe sub pat. Deodată auzi pisica mârâind amenințător și văzu în fața sa doi ochi galben-verzui.

— Blestemato, spuse cu năduf Laura întinzându-se cât putu de mult sub pat.

Dar, cu toate că avea brațele lungi, nu reuși decât s-o atingă cu vârful degetelor.

— Hai, vino odată! se răsti ea nerăbdătoare.

Dar abia simți atingerea mâinilor că pisica țâșni ca o săgeată ieșind din raza de acțiune a Laurei, apoi făcu un salt prin ușa deschisă și se pierdu în noapte.

— Monstrule! izbucni ea.

— Vorbiți cu mine?

Laura încremeni. Pentru câteva secunde inima încetă să-i bată. Cu respirația oprită și ochii închiși se târî înapoi de sub pat.

Încă ezitând, deschise încet ochii. Mai întâi îi apărură în față o pereche de șlapi de piele în care se găseau niște picioare, apoi niște jeansi prespălați, un tricou galben și, în sfârșit, privirea pătrunzătoare a unor ochi întunecați. Laurei i se opri respirația.

— Nu! exclamă ea. Nu se poate! Iarăși dumneavoastră?

Capitolul 2

Incapabilă să se liniștească, Laura rămase în poziția aceea incomodă, întinsă pe podea. I se făcu din ce în ce mai cald sub privirile lipsite de jenă ale străinului care examina, evident amuzat, coapsele sale goale și șezutul abia acoperit de cămașa de noapte transparentă.

— Îmi permiteți să vă întreb, de data aceasta ce ați mai pierdut?

Era clar că o lua peste picior.

— Pe Liebesglut - Dragoste înfocată, răspunse ea fără a sta pe gânduri, încercând să-și îndrepte cămașa de noapte.

— Pentru Dumnezeu, eu nu aș putea spera atât de mult.

Devon făcu un pas înapoi și o privi amuzat.

— Oh! În sinea ei Laura o blestema acum și pe Kate și pisica ei caraghioasă.

Se ridică și își încrucișă brațele pe piept ca pentru a se apăra.

— Dar v-aș putea ajuta și eu, după forțele mele, la căutarea acelei... *iubiri înfocate* pe care ați pierdut-o, spuse el ironic.

— Liebesglut este numele unei pisici, replică furioasă Laura. Și acest neprețuit animal aparține vecinei dumneavoastră Kate Curtis.

Încercă să adopte o atitudine cât mai demnă cu putință.

— Înțeleg, dar... El ridică sprâncenele privind mirat de jur împrejur prin cameră. Dacă nu mă înșel, această pisică de-a dreptul fermecătoare nu poate fi găsită în această cameră. Poate dumneavoastră...?

Laura strânse din dinți. Se pare că acest individ obraznic credea că totul a fost pus la cale și că pisica este numai un pretext pentru ca ea să poată intra la el în casă.

— Această *fermecătoare* bestie murdară a dispărut fulgerător, bineînțeles, atunci când v-a auzit vocea.

Vocea Laurei deveni stridentă, încercând fără succes să se răzbune.

— Înțeleg, zâmbi necunoscutul; de altfel, în caz că vă interesează, numele meu este Devon Courtley, se prezentă el aplecându-se protocolar.

Laura se retrase până ajunse cu genunchii lângă pat.

— Eu... numele meu este Nichols, Laura Nichols. Și dacă îmi permiteți aș...

Deodată toate obiectele din cameră părură a se trezi la viață, ca și cum un spirit și-ar fi întins vraja asupra lor. Ele începură să se miște ciocnindu-se unul de altul. Laurei i se părea că totul se petrece ca în *Alice în Țara minunilor*. Cu ochii larg deschiși ea văzu cum se răstoarnă cărțile din rafturi și veiozele, cum cad tablourile de pe pereți. Sub picioarele sale podeaua se ondula și auzea bubuituri

ciudate venind parcă din adâncul pământului.

Devon nu stătu pe gânduri. Dintr-o mișcare se apropie de Laura, îi cuprinse mijlocul, o săltă în pat și se aruncă peste ea apărând-o.

Toate acestea se petrecură într-o secundă. Mai înainte ca Laura să-și dea seama ce se întâmplă, ea se găsea prinsă între blana de urs cu păr lung așternută pe pat și corpul musculos al lui Devon care o apăsa cu toată forța.

Laura se zbătea nereușind să respire, inima îi bătea nebunește, simțea sângele zvâcnindu-i tare în urechi iar capul și gâtul i se înroșiră.

— Totul este în ordine? Vocea puternică a lui Devon îi răsună în urechi.

Laura se înfioră simțind cum respirația lui îi atinge obraji. Ochii lui întunecați, gura lui... toate erau atât de aproape. Se stăpâni și îi răspunse.

— Eu... eu cred că da. Vocea de abia i se mai auzea iar buzele îi tremurară.

Devon privi liniștit în ochii Laurei, care oglindeau, într-un amestec ciudat, teama, confuzia și emoția înăbușită.

— Nu-ți fie frică! A trecut, spuse el încet și se ridică.

Laura rămase nemișcată.

— Cutremurul a trecut, adăugă el.

— Ce s-a întâmplat? Vă rog? A... desigur! Cutremurul de pământ.

Deveni deodată conștientă că trupul greu al lui Devon nu o mai apasă și, ca în transă, ea se ridică rămânând așezată pe marginea patului.

— Acum însă trebuie să plec, spuse ea cu intonația celei care pleacă după ce a răspuns invitației de a servi o cafea.

Devon o privi rămas fără glas.

— Trebuie... trebuie să plec să caut pisica.

— Ah, da! pisica! Cum o chema? Liebesglut?

El ridică amuzat sprâncenele.

— Un nume neobișnuit dar foarte nostim.

— Gazda mea a avut desigur un motiv să dea acest nume unui animal.

— Desigur, desigur, tot așa cum și dv. Aveți acum un motiv de a pune mâna cât mai repede pe această mică pisicuță. Pădurile din jur mișună de motani violenți, rânji el cu toată gura. Când pisicuța va nimeri în ghearele acestor băiețași, cine știe...

— Nu știu la ce vă referiți.

Laura se ridică în picioare. Cu o privire circulară examinează camera. Era doar o imagine vagă a ceea ce văzuse la început, când intrase aici. Covorul era acoperit de cioburi. De jur împrejur erau împrăștiate cărți rupte, mototolite strivite. În mijloc un abajur spart, un suport de carte din marmură cu colțurile lovite și câteva rame de tablouri sparte.

Exact la picioarele sale văzu o fotografie înrămată. Laura o ridică și o privi curioasă. Văzu un Devon mai tânăr cu câțiva ani alături de o tânără și frumoasă doamnă. Râdeau privindu-se fericiți și plini de dragoste.

Cu o mișcare rapidă Devon smulse fotografia din mâna Laurei și, fără nicio explicație, o așeză cu fața în jos pe comodă.

Mirată și apoi supărată Laura făcu ochii mari. Dacă acest încrezut pe nume Devon Courtley crede că mă interesează viața lui amoroasă, se înșeală. Ridică din umeri. Din partea ei putea să aibă și o duzină de prietene, îi era indiferent.

Devon tuși ușor.

— Poate ar trebui să reluăm discuția din punctul în care a fost întreruptă într-un mod atât de necivilizat. Am sentimentul că ați dori să-mi povestiți câte ceva despre dv.

Spunând acestea el se apropie de Laura atât de mult încât aproape o atingea. Laura își opri respirația, genunchii i se înmuiară. Își adună toate puterile pentru a nu-și trăda neliniștea și a-și păstra calmul.

— Nu asta este ceea ce aș dori, d-le Courtley, dar fie, dacă Țineți neapărat să aflați ceva, de ce nu? Nu sunt căsătorită și nu am o plăcere deosebită pentru plimbări în pădure la ore târzii.

— Ce păcat! După părerea mea este de-a dreptul regretabil că, evident, nu sunteți atrasă în mod deosebit de dragostea în mijlocul naturii.

Roșie de supărare Laura se bâlbâi:

— Eu... eu...

Devon își mișcă mâna în semn de dezaprobare.

— Nu, așteptați puțin! Permiteți-mi să vă spun eu ceea ce tocmai ați dorit să-mi explicați. De obicei nu hoinăriți printr-un dormitor străin, după lăsarea întinericului, îmbrăcată așa...

El făcu o pauză lăsându-și privirea să alunece pe trupul ei aproape gol.

— ... Ei bine, îmbrăcată cu ceva mai mult decât nimic.

— Sunteți... sunteți un... un...

— Din câte îmi dau eu seama mi se pare că vreți să mă jigniți.

În vocea lui Devon se citea o mirare sinceră.

— Pentru a doua oară în ziua de azi mă grăbesc să vă vin în ajutor ca un adevărat salvator iar dumneavoastră vreți să răsplătiți această faptă dezinteresată și nobilă printr-o atitudine indignată!

— Dacă sunteți așa cum ați spus, un salvator, atunci îmi puteți într-adevăr face un bine oferindu-mi un halat ori o jachetă mai lungă.

— Oh! Vă este frig!

El coborî vocea.

— Trebuie să mă iertați. Mi-e teamă că talentul meu constă în a dezbrăca o femeie. La îmbrăcat nu mă prea pricep.

Privirea lui se opri asupra decolteului Laurei.

— Și, sincer vorbind, îmbrăcăminteaa aceasta vă vine foarte bine. Și unde în altă parte decât într-un dormitor ar fi ea potrivită?

Fața Laurei se înroși. Fără un cuvânt îl ocoli pe Devon și merse în vârful picioarelor în direcția ușii. Dar nu ajunse departe. Din doi pași Devon era lângă ea oprind-o cu o mișcare hotărâtă a mâinii.

— Vă veți tăia la picioare în cioburi, spuse el pe-un ton plin de reproș, apoi o cuprinse în brațe și o ridică fără nicio greutate.

— Vă conduc eu.

— Nu!

Laura dădea din picioare și pumnii ei îl loveau în piept.

— Lăsați-mă jos imediat!

— Stați liniștită și încetați cu învinuirile. Am avut o zi obositoare și nu am niciun chef să vă duc la spital doar pentru că sunteți imprudentă.

Din câțiva pași traversă camera și depuse o Laura agitată în fața ușii.

— Credeți că cel puțin până mâine dimineață vă veți aduna lucrurile? Întrebă el rânjind.

Laura îi aruncă o privire ucigătoare.

— Sunteți într-adevăr cel mai mare bătăran și omul cel mai nerușinat și încrezut pe care l-am întâlnit până acum.

Devon nu se arată *deloc* impresionat de izbucnirea ei și zâmbetul său se lărgi și mai tare.

— Dacă mai aveți răbdare numai o secundă vă aduc un halat.

— Păstrează-ți afurisitul tău de halat. Nu am nevoie de el. În sfârșit am pierdut și eu ceva bun.

Laura se întoarce și ținând capul cât putea de sus, plecă.

Ajunsa în camera sa, închise răsuflând din greu ușa mare de sticlă, care pocni răsunător făcând-o să tresară. Apoi trase grăbită perdelele, se trânti în pat și închise ochii.

De ce îi bătea inima atât de repede? De ce îi ardeau obrajii de parcă avea febră? Nu! Asta nu avea nimic de-a face, cu acest individ imposibil, Devon Courtley! Vinovat nu putea fi decât aerul rece al nopții și faptul că alergase așa.

Indignată Laura se încruntă. Merita să-și piardă atâta timp gândindu-se la Devon Courtley? Mai avea ceva de împărțit cu el? Nici vorbă! Își va relua mâine activitatea sa științifică, iar Devon Courtley va dispărea ca o fantomă la venirea zorilor. Dădu din cap ca pentru a aproba propriile gânduri.

Deodată simți din nou cutremurul și privi de jur împrejur prin cameră. Surprinsă constată că nu se schimbase nimic. Toate erau la locul lor. Niciun ciob, niciun pic de dezordine. La picioarele patului stătea ghemuită pisica și o privea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Monstrule! o certă ea.

Pisica însă torcea plăcut. Laura își luă privirile de la ea. Făcu un rond prin casă pentru a vedea dacă cutremurul produsese stricăciuni. Spre marea ei ușurare constată că nu se întâmplase nimic grav. Un ghiveci de flori era răsturnat pe covor, un tablou era mișcat și o față de masă atârna pe jumătate pe podea.

Laura așează la loc ghiveciul, îndreaptă tabloul, așează fața de masă și apoi se întoarce în dormitor. Se privi mirată în oglindă. Cum se face că ochii îi strălucesc așa iar obrajii sunt încă atât de roșii? Hotărât lucru! Aerul de munte face

minuni...

Se strecură în pat și își reluă lectura întreruptă, încercă să citească dar gândurile îi fugea în altă parte. Așeză cartea pe noptieră, stinse lumina și încercă să doarmă. Dar încă mult timp se învârti de pe o parte pe alta. În cele din urmă adormi. Dar chiar și în vis retrăi cu intensitate evenimentele acelei zile. Îl văzu pe Devon Courtley apărând pe neașteptate din pădure, zâmbetul său, se văzu pe ea cum încerca să caute ceva sub pat. Apoi apărură ochii lui întunecați, privind ironic, simți neliniștea și mânia ei. Neliniștită, Laura se frământa în somn.

Capitolul 3

O aromă îmbietoare de cafea îi gâdilă nărilor. Laura, încă pe jumătate adormită, deschise ochii și privi pe fereastră.

Soarele dimineții trimitea o lumină limpede în cameră. Pe cerul de un albastru închis se profilau vârfurile ascuțite ale munților. Căscă lung și apoi se ridică. Deschise fereastra. Aerul proaspăt și înțepător inundă camera. Trase adânc în piept aroma inegalabilă a pădurilor de pini, întinzându-se din toate încheieturile sub primele raze calde ale soarelui. Apoi se întoarse și rămase încremenită, cu ochii larg deschiși de uimire. Așezate precum soldații la apel, în fața sa erau aliniate geamantanele sale.

Făcu un duș, apoi despachetă o pereche de șosete și apăru la micul dejun în jeanși și un pulover albastru deschis.

Kate tocmai termina de băut, în graba mare, o sticlă cu suc de portocale.

— Eu plec chiar acum! strigă ea către Laura. Trebuie să trec pe la magazin să văd dacă sunt pagube. Sper că ai dormit bine în prima ta noapte petrecută aici la noi, la

munte.

Laura aprobă din cap.

— Da. Am dormit dusă, spuse ea sperând să nu se fi înroșit prea tare.

— Cheile mașinii tale sunt pe masa din hol. Mașina este în fața ușii, spuse Kate așezând sticla goală în dulap. Atunci, pe mai târziu! Adio!

— Adio, murmură Laura surprinsă, apoi își clătină răzând capul și se dedică cu plăcere savurării cafelei și a feliilor de pâine prăjită pe care i le pregătise Kate.

În parcare pavată din fața noului său loc de muncă se aflau, la acea oră matinală, doar câteva mașini. Laura coborî din mașină și privi curioasă de jur împrejur.

Foarte aproape de locul unde oprise observă trei bărbați, atât de absorbiți într-o discuție, încât nici nu o băgară în seamă.

— Bună dimineața. Mă numesc Laura Nichols și sunt nouă dumneavoastră colaboratoare din Los Angeles, se prezintă ea zâmbind nesigură.

Ca la o comandă cei trei întoarseră capul spre ea.

— Ah! Domnișoara Nichols, bine ați venit la noi, o salută dr. Wayne Hailey, conducătorul grupului de evaluare a riscului vulcanic.

Acesta se apropie de ea zâmbind și îi strânse mâna.

Primirea aceasta prietenoasă înlătură timiditatea Laurei. Bucuroasă ea întinse mâna și celorlalți doi colegi, pe care îi prezentă dr. Hailey.

— Jim Freeman, omul cu cei mai buni ochi de pe aici, spuse dr. Hailey. Păziți-vă de el, nu-i scapă nicio femeie frumoasă.

Laura dădu din cap interesată. Privirea acestuia, tinerească, ochii albaștrii și părul său blond, luminos, îi făcură o impresie deosebită.

— Iar aici îi avem pe statisticianul nostru Jake

Giovanno, continuă dr. Hailey punând mâna pe umărul unui bărbat tânăr, zvelt și cu părul negru ca smoala.

— Încântat *senorita*.

Jake îi luă mâna și o duse la buze. Laura reuși cu greu să-și stăpânească râsul.

— Sper că domnii ne vor scuza pentru câteva momente, spuse dr. Hailey privind spre Laura. Trebuie să-i prezint numaidecât noii și mult așteptatei mele asistente, viitoarele sale îndatoriri.

Ei se îndepărtară și puțin după aceea intrară într-un mic birou.

— Mă tem că după activitatea atât de interesantă pe care ați desfășurat-o pe muntele *Mauna Coa* în Hawai, munca noastră de aici vi se va părea mai mult sau mai puțin o activitate de rutină. Dar vă rog, luați mai întâi loc.

Laura se așeză și privirea îi examină curioasă încăperea. Peste tot erau împrăștiate hârtii; bilețele acoperite cu un scris mărunț erau prinse pe un perete, pe care se mai aflau hărți geologice, hărți meteorologice, toate acoperite cu semne și litere. Se mai putea vedea o masă de lucru plină de foi cu însemnări și desene.

— Știu că ați avut puțin timp la dispoziție pentru a vă acomoda dar, totuși, cred că va trebui să trecem de îndată la treabă. Timpul ne presează. Vulcanul nu ne lasă nicio alegere. Priviți aici...

Dr. Hailey puse un teanc de hârtii pe masa de lucru.

— Aici o aveam, exclamă el răsfoind foile conținând seturi de măsurători.

— Măsurătorile au fost făcute de-a lungul mai multor ani. După cum veți vedea, originea cutremurelor recente se află la circa opt kilometri sub scoarță.

Laura se aplecă și, după ce examină detaliat desenele, clătină îngrijorată din cap.

— Și acum priviți aici.

El așeză o a doua foaie deasupra celei dintâi.

— Măsurătorile din săptămâna trecută arată că epicentrul se deplasează în sus, pe o direcție înclinată. Acum el se află doar la doi sau trei kilometri de scoarța pământului.

Laura examinează încruntată măsurătorile.

— Aceasta înseamnă că stratul de magmă din zona epicentrului se ridică.

— Și mai sunt și alte modificări importante, spuse dr. Hailey arătându-i o hartă. Aici găsiți toate datele importante legate de această problemă.

Cufundată în gânduri, Laura ia harta.

— Deci vă temeți că viteza de înaintare a magmei este neobișnuit de mare, constată ea.

— Cred că datele sunt edificatoare, răspunse el ridicând din umeri. Aceasta nu înseamnă neapărat că ne îndreptăm spre o erupție. Știți prea bine că pot trece sute de ani până să se întâmple așa ceva.

Laura clătină din cap gânditoare.

— Sigur, însă, pe de altă parte, infernul se poate dezlănțui tot așa de bine și azi sau mâine.

Dr. Hailey oftă.

— Trebuie să fim foarte reținuți în exprimările noastre. Peste tot circulă cele mai alarmante zvonuri. Populația este foarte neliniștită și cuprinsă din ce în ce mai mult de spaimă și groază. Idle Springs este amenințat să devină un oraș fantomă. Oamenii de afaceri, care se tem de ruina proprietăților pe care le au aici, ne-au dat de înțeles că trebuie să vorbim cât mai puțin despre asta. Unii ne acuză chiar că provocăm intenționat panică cu scopul de a face să scadă prețul terenurilor.

— Dar nimeni nu a avut această intenție.

Dr. Hailey ridică resemnat brațele.

— Din păcate acestea sunt faptele. Până acum

membrii echipei mele au fost liberi să-și exprime părerile în public. Însă așa cum evoluează lucrurile, mă voi vedea silit ca pe viitor să iau toate măsurile pentru a împiedica răspândirea unor zvonuri. De aceea concluziile echipei vor fi comunicate de acum înainte presei prin intermediul unui singur om, un fel de purtător de cuvânt, dacă vreți să-l numim așa.

El privi spre Laura.

— Da, d-ră Nichols, pentru această misiune m-am gândit la dv.

Surpriza Laurei era deplină.

— Deci singura mea misiune constă în a ține legătura cu mijloacele mass-media? Întrebă ea încercând cu greu să-și ascundă dezamăgirea.

Dr. Hailey clătină din cap râzând.

— Desigur că nu. Vă cunosc eu pe dumneavoastră, geologii, de foarte mult timp. Cel mai mult ți-ar place să fii în miezul evenimentelor, nu-i așa? Dacă se poate chiar pe buza craterului. Nu-ți fie frică, voi avea grijă să fii prima informată de orice nouă modificare sau evoluție ce are loc. De asemenea vei participa la toate expedițiile de cercetare și vei avea acces liber în orice domeniu. Asta îți garantez eu! spuse el îndreptându-se spre ușă.

— Mai este ceva. Fii sinceră dar nu da presei decât informațiile strict necesare și, sper să nu-ți exprimi niciodată părerile personale sau speculații.

— Asta sună ca un ordin.

— Țsta este un ordin!

Dr. Hailey deschise ușa.

— Și acum îți voi lăsa timp să te pui la curent cu situația și să te familiarizezi cu locurile.

— Mulțumesc dr. Hailey.

Pentru un moment Laura se opri buimăcită în fața mormanului de hârtii din fața sa. Va trebui să le ia pe

fiecare în parte? Ezitând, începu să le selecteze pe rând: foi de date, hărți, tabele. Peste puțin timp, roșie la față de încordare, își notă valorile care o interesau, le compara și le evalua.

Orele treceau în zbor și când privi la ceas, constată cu uimire că se făcuse cinci. Își frecă ochii care începeau să o doară, se întinse și își masă gâtul înțepenit și umerii. Se ridică simțind că se clatină. Era obosită, epuizată și un pic dezamăgită, deoarece, cu tot efortul pe care îl făcuse, nu reușise să realizeze tot ceea ce își propusese. Nu reușise încă să-și formeze o părere definitivă asupra gravității situației și spera ca întâlnirea cu ziaristii să nu aibă loc a doua zi. În cele din urmă se hotărî să plece. Închise ușa biroului și merse la mașină.

— Ai venit la timp, se auzi din bucătărie vocea veselă a lui Kate, chiar în momentul când deschise ușa casei. Am pregătit o salată specială, rețeta casei, iar ca desert căpșuni.

— Asta sună foarte atrăgător, spuse Laura spre gazda sa atât de plină de viață. Nu aș fi crezut niciodată că vederea atâtor linii întortocheate și a nenumărate cifre pot să-ți dea o asemenea foame.

Se aplecă să mângâie pisica. Aceasta torcea liniștită frecându-se de picioarele ei.

— Ei, care este situația acum? Trebuie să ne temem de o erupție sau nu? Întrebă Kate amestecând salata.

Laura ridică din umeri.

— Pentru moment știu tot atât de mult sau tot atât de puțin ca și tine.

Kate râse.

— Da asta este într-adevăr o consolare. Doamna specialistă este impenetrabilă. Da, căci ar mai putea urma și alte întrebări.

Laura râse necăjită.

— Asta este tot ceea ce știu.

Privirea îi căzu pe un ambalaj de carton pe care era înscris numele unei florării.

— De la Ralph? întrebă ea.

— Cred că va trebui să mi-l iei din brațe! spuse Kate cu un râs sonor. Ralph îmi trimite uneori câteva floricele culese dintr-o poiană, dar acest buchet este tot atât de frumos ca și *Înălțătoarele și romanticele sentimente* pe care mi le dedică. Nu, draga mea, acest buchet este pentru tine de la vreun admirator.

Mirată, Laura desprinse de pe carton un bilețel care îi eră adresat.

— Nu știu de la cine ar putea fi, murmură ea fâstăcită și privi uimită scrisul elegant și plin de înflorituri: *Singurei femei care a reușit cu adevărat să cutremure pământul*. Semnătura lipsea.

Din ce în ce mai indispusă, Laura privi cartonul care învelea buchetul. Să fi fost doar o întâmplare că acesta avea pe margine o dungă asemănătoare unei dantele într-o culoare turcească?

Devon Courtley. Cu fiecare bătaie a inimii numele îi răsună tot mai tare în cap. Cu mâinile tremurând desfăcu învelitoarea de carton.

— Doamne! Cincisprezece trandafiri roșii! exclamă Kate și rămase cu gura căscată. Acest bărbat ori este putred de bogat, ori este îndrăgostit de tine la nebunie.

Ea o măsură pe Laura cu o privire curioasă.

— Spune-mi, nu cumva șeful tău s-a îndrăgostit brusc de tine?

— Dr. Hailey? întrebă ea râzând. Nu, Kate, șeful meu este un bărbat de vreo șaizeci de ani, un domn serios și deasupra oricărei bănuieli.

— Dar atunci de la cine sunt florile?

Laura ezită.

— Cred că vinovat este un individ arogant, care se crede atotștiutor. Un tip obraznic și antipatic pe care l-am cunoscut ieri, din întâmplare.

— Hm! Nu-i rău.

Kate luă unul din cei mai lungi trandafiri, de un roșu închis și trase în piept extaziată aroma delicată ce emana din floarea pe jumătate deschisă.

— Oricum ar fi, are gust! exclamă ea așezând înapoi trandafirul.

— Of!

Laura îi aruncă o privire supărată și ieși grăbită din bucătărie.

Ce urmărea Devon Courtley cu acest cadou atât de generos? Vroia să se scuze pentru comportarea incalificabilă de ieri? Cu trandafiri roșii? Exclus! Și, în afară de asta, nu părea defel bărbatul care să-și ceară scuze pentru ceva.

În baie Laura se învioră și se îmbracă cu niște haine comode. O.K. Domnule, se gândi ea. Ți-ai făcut cheful! Dar acum lasă-mă, te rog, liniștită.

Când se întoarse în bucătărie o văzu pe Kate așezând nerăbdătoare trandafirii într-o vază mare de ceramică.

— Acum...

Kate amuți văzând înfățișarea absentă a Laurei și renunță să-i mai pună întrebări indiscrete.

Salata pregătită de Kate mirosea îmbietor iar fața lui Kate strălucea de bucurie când Laura nu făcea economie de complimente.

— Ralph este nebun după spagetti și stiksuri. *Salatele sunt pentru iepuri* – obișnuiește el să spună de fiecare dată când încerc să-i schimb părerile.

— Cutremurul de ieri ți-a afectat cumva afacerile? Întrebă Laura pentru a schimba subiectul. Ai avut pierderi

mari?

— Ca și cum nu ar fi câteva mici stricăciuni, dar obiectele de valoare au scăpat neatinse. Mulțumesc lui Dumnezeu!

Kate se ridică.

— Masa a fost atât de plăcută dar spălatul celor de pe masă nu are nimic prea vesel, nu-i așa? spuse ea făcând o grimasă.

Laura dădu din cap afirmativ.

— Evident, dar împreună le vom pune mai repede la locul lor.

Kate spală vesela iar Laura o șterse.

— Arată bine?

— Cine?

— Cavalerul rozelor, cine altul?

— Ah... da. Destul de bine.

Kate oftă adânc.

— Arogant și arătos. Minunat! Asemenea bărbați îmi plac mie!

Laura tăcu. Simțea aroma plăcută a trandafirilor învăluind-o necruțătoare și pătrunzând în fiecare încăpere. Când termină de spălat, murmură o scuză și se retrase în camera ei. Ajunsă acolo se apropie de fereastră și, aplecându-se în afară, privi casa de peste drum. În dormitorul lui Devon ardea lumina. Ah! La dracu' cu acest Devon Courtley. Laura se înfurie. Mai bine i-ar arunca la picioare blestemații lui de trandafiri.

A doua zi dimineața, Laura apăru devreme la birou. Dr. Hailey, care venise și mai devreme, o salută îngândurat. Mirată, Laura îl privea cum se plimbă neliniștit, încoace și încolo, prin fața mesei de lucru, încruntat, citind un articol din ultimul număr al revistei *Newsweek*.

— La dracu'! Cât îi urăsc pe acești conțopiști!

Dr. Hailey trânti pe masă revista. Mai cu seamă pe acest om lăudăros și îngâmfat.

— Vă referiți la cineva anume sau vorbiți la modul general?

— Desigur că mă refer la cineva anume!

El își flutură agitat mâinile deasupra revistei.

— Acest analfabet este autorul unor false știri de senzație, spuse el făcându-și de lucru cu documentele de pe masă.

— Acum trebuie să merg la o întâlnire. Vă rog să-mi scuzați ieșirea. Și dacă acest șmecher, care întotdeauna știe mai mult decât noi, apare cumva pe aici, vreau să termin azi definitiv cu el, așa că trimiteți-l la dracu', cu cele mai bune recomandări din partea mea. Nu vom mai da niciun interviu de acum înainte, dacă nu ne va fi prezentat articolul în forma finală, înainte de a fi tipărit. Nu cedați de la acest principiu în fața nimănui!

— Cred că acești jurnaliști nu se vor lăsa intimidați. Le cunoașteți deja argumentele: libertatea presei, libertatea exprimării opiniilor și altele.

— Mă îngrijorează felul cum gândiți. Acest băiețaș trebuie pus grabnic cu botul pe labe. Și când nu o veți mai scoate la capăt cu el, trimiteți-l la mine. Toate acestea nu sunt decât pretexte. El nu vrea decât capul nostru, spuse fluturând revista prin fața Laurei. Afirmă cu o incredibilă seninătate că deținem majoritatea informațiilor importante și totuși ținem oamenii aici fără a-i avertiza că merg spre pieire. Ațâță oamenii împotriva noastră și, în aceste momente, exact asta ne mai lipsea.

Dr. Hailey părăsi încăperea trântind ușa după el. Laura ridică din umeri și își reluă munca. După numai o jumătate de oră uitase deja explozia de furie a șefului.

— Scuzați-mă domnișoară, unde îl pot găsi pe dr. Hailey?

Laura se reculese. Privi spre persoana care intrase în birou și încremeni speriată. În fața sa stătea Devon Courtley.

— Domnișoara Nichols! Ce surpriză plăcută! Devon se apropie.

— Bună ziua, domnule Courtley, spuse Laura încercând să-și ascundă cât mai bine surpriza. Pot să vă fiu de folos cu ceva? întrebă ea rece.

— Desigur, la drept vorbind nu am venit aici pentru a mă distra... replică el încercând să se controleze. Dar spuneți-mi ce faceți aici? Lucrați cumva pentru dr. Hailey?

— Nu pentru el, ci cu el. Sunt asistenta lui.

Laura îl privi furioasă.

— Dar asta este de-a dreptul minunat, căci acum îmi puteți fi de folos. Presupun că știți de ce am fost invitat aici?

— Eu... eu nu am nici cea mai mică idee.

La dracu'! De ce se bâlbâia de fiecare dată când acest om era în apropierea ei.

Devon ridică sprâncenele.

— Vreți să spuneți că dr. Hailey nu crede necesar să-și țină asistenta la curent cu ceea ce se întâmplă?

— La ce informații atât de importante vă referiți? Vocea Laurei deveni tăioasă. Dacă ați venit numai pentru această problemă, domnule Courtley, vă rog țineți seama că timpul meu este măsurat.

— Oh, înțeleg foarte bine. Nu mai vreți să vă pierdeți timpul cu mine. Dar, fără glumă, mi-ar face plăcere să clarificăm câteva lucruri. Nouă, ziariștilor ne place să intrăm direct în miezul problemelor.

— Deci dumneavoastră sunteți! îl întrerupse Laura, începând să înțeleagă. În acest caz am pentru dumneavoastră un mesaj de la dr. Hailey personal.

Ea îi înfruntă privirea întrebătoare cu o hotărâre rece.

— Vă trimite la dracu' împreună cu cele mai bune recomandări din partea sa!

Devon rânji.

— Se pare că șefului dumneavoastră nu i-a plăcut prea mult ultimul meu articol.

— Dimpotrivă, chiar a fost impresionat.

Privirea lui Devon se opri asupra revistei *Newsweek* care era așezată pe masă, în fața lui. O luă în mâini și începu să o răsfoiască preocupat. Se părea că uitase complet de tot ce era în jurul lui.

Laura își aminti condiția pusă ziariștilor.

— Dr. Hailey m-a rugat, de asemenea, să vă transmit că, de aici înainte, orice articol referitor la activitatea noastră va trebui citit de noi pentru a putea fi publicat.

Devon clipi. Două cute i se adânciră între sprâncene. Se sprijini cu ambele mâini pe masă și se aplecă spre Laura până când fețele lor aproape se atinseră. Laura se trase speriată înapoi.

— Nimeni, nici dr. Hailey, nici altcineva nu se va amesteca în munca mea. Pot băga mâna în foc pentru asta.

Privirea îi era de gheață.

Laura își umezi buzele. Inima îi bătea nebunește. Își dresе glasul.

— Doriți să-i transmit dr. Hailey această... informație?

El o privi un timp în tăcere.

— Oh, din partea mea puteți să-i povestiți ce vreți drăguțului de Hailey. Îmi este indiferent. Nimeni nu are dreptul să împiedice accesul publicului la informații reale și de importanță vitală. Repet: nimeni!

Laura râse îngăduitoare.

— Nu cred că asta este ceea ce urmărește dr. Hailey.

— Într-adevăr, nu? Și atunci de ce, dintr-o dată, hotărăște să-i fie prezentate toate articolele înainte de a fi publicate? Poate vrea să vadă dacă nu au greșeli

gramaticale? spuse el râzând ironic. Sau, mai curând, știe ceva despre pericolul care planează asupra acestei zone. Aici este vorba de viața unor oameni. Nu credeți că, în acest caz, susceptibilitatea surâzătoare a unui om de știință este de prost gust dacă nu chiar criminală?

— Până în prezent nu s-au putut face prognoze exacte. Nu ar fi deci necugetat să neliniștim, inutil poate, oamenii? Și ce credeți că s-ar întâmpla apoi, dacă toate alarmele date de aici s-ar dovedi false?

— Alarmer false? Mi se pare că nu aud bine! Stratul de magmă urcă cu o viteză alarmantă și acesta este un fapt real. Sau dr. Hailey nu v-a spus nimic despre asta?

O ușoară roșeață apăru în obrajii Laurei.

— Totuși, domnule Courtley, încercați să vă păstrați calmul. Sunt informată imediat asupra celor mai recente evoluții. Nu dorim în niciun caz să ascundem pericolul sau să punem la îndoială faptele reale. Însă este posibil ca mișcarea magmei să se oprească chiar mâine și totul să se liniștească pentru zeci sau chiar sute de ani. Se cunosc multe cazuri de acest fel.

— Da, da, da! La dracu'! În ochii voștri un om nu valorează nimic. Toți vă plecați cu teamă și respect în fața datelor statistice. Dar pe oameni nu îi interesează teoria probabilităților. Ei au nevoie de informații concrete, de sfaturi și ajutoare. Tactica de amânare adoptată de dr. Hailey al dumneavoastră este iresponsabilă și arogantă.

Privirea Laurei deveni tăioasă. Se simțea cuprinsă de o furie oarbă. Cine se credea de fapt acest om? Ce interese apăra?

— După cum rezultă din datele statistice, domnule Courtley, în următoarele sute de ani nu se prevede nicio erupție. Pentru moment nu pot să vă spun mai mult.

— Experta și-a spus cuvântul! O.K.! Acum ne putem culca pe-o ureche și aștepta până când vom fi acoperiți de

cenușă. Probabil că și în Pompei, pe vremuri, a trăit un om de știință care îndrăgea statisticile și care făcea prognoze aberante.

El merse către ușă și puse mâna pe clanță.

— Sau vi se pare normal ca așa-zișii experți, temându-se probabil de o greșeală care ar putea să le afecteze cariera, să pună în pericol viața a nenumărați oameni? Eu nu voi putea niciodată sta liniștit, crezând doar ceea ce mi se permite. Voi face tot ce stă în puterile mele pentru a obține evacuarea întregii regiuni.

Spunând acestea, se întoarse și se năpusti afară trântind ușa care se închise cu un pocnet în urma lui.

Capitolul 4

Laura nu-și putu ascunde teama când se urcă în elicopterul de două locuri *Cessna*. Tânărul pilot îi zâmbi încurajator.

— Grey Barone, se prezentă el înclinând capul. Bună dimineața, domnișoară Nichols.

Apoi privi atent instrumentele de bord și, câteva minute mai târziu, aparatul se ridică condus cu îndemânare. Micul aeroport dispăru repede din raza lor vizuală și sub ei apărură curând pădurile dese întrerupte de vârfurile ascuțite ale masivelor muntoase.

Laura privea mută de admirație peisajul impunător care se desfășura dedesubt.

— Este greu de imaginat că toată această frumusețe ce îți taie respirația, poate dispare în câteva minute, remarcă Greg ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Dacă *Mount Kairo* începe să erupă, nu mai rămâne pe aici nicio piatră la locul ei.

— Un lucru nu trebuie să uiți, Greg. Mulțumită vulcanului există acum această regiune. Lanțul de munți a

apărut ca urmare a unor erupții puternice. Nu trebuie deci să-l vorbim prea mult de rău pe *Mount Kairo*.

— Până acum nu am privit lucrurile din acest punct de vedere. Este totuși un aspect la care merită reflectat.

Pilotul se înscrie într-un viraj larg și zbură mai departe, de-a lungul laturii de nord a masivului, deasupra unor creste golașe și abrupte. Se putea vedea strălucirea îndepărtată, cețoasă-albăstruie, a pantelor acoperite cu zăpadă și a ghețarilor ce se întindeau până departe în vale, acolo unde soarele se oglindea în ochiurile rotunde ale lacurilor de munte.

Laura duse la ochi binoclul masiv și privi în jos. Examină cu atenție fiecare porțiune. Deodată încremeni. Dintr-un petic de pădure, situat în partea de jos a unui ghețar, se vedeau ieșind coloane de abur. Sau poate era fum?

Privi încordată prin lentile. Nu, nu putea fi nicio îndoială. Dintre copacii întunecați se ridica o coloană de abur de toată frumusețea. Evident, în scurt timp aici se va produce o ruptură a scoarței. Neliniștită, își însemnă locul pe hartă. Apoi examinează cu mare atenție, pentru a doua oară, întreaga zonă. Dar nu reuși să mai găsească alte semne ale unei fisuri.

La aterizare era deja așteptată de dr. Hailey. Ușurată, simțind din nou pământul sub picioare, îi comunică repede toate observațiile ei.

Dr. Hailey o ascultă încordat.

— Desigur, știm că pe latura de nord există probleme. Cu toate acestea, acolo nu s-a înregistrat o activitate măsurabilă la suprafața pământului.

Puse mâna pe brațul Laurei și o conduse spre Lincolnul său negru.

— Zona aceasta este acum greu accesibilă. Blocuri

mari de gheață și cantități impresionante de zăpadă, ne îngreunează munca și o fac uneori imposibilă. În al doilea rând, nu demult, acolo au fost distruse instrumente valoroase atunci când apariția neașteptată a lavei ne-a luat prin surprindere.

Deschise portiera și o ajută pe Laura să urce. Ea așteaptă până când dr. Hailey se așează la volan.

— Cu toate acestea va trebui să acordăm o mai mare atenție regiunii nordice.

— Natural. De îndată ce ne întoarcem luați legătura cu Jake. El trebuie să ia toate măsurile necesare.

Dr. Hailey intră în șoseaua principală și accelerează.

— De altfel vreau să vă rog să luați numaidecât legătura cu ziaristul acela necioplit, mi se pare că numele lui este Devon Courtley.

— Cu Devon Courtley? Laurei îi pieri vocea. Dar cum așa?

— Cum așa ce? Întrebă mirat dr. Hailey. Sunteți doar purtătoarea noastră de cuvânt. În afară de asta, deoarece lucrați nemijlocit la acest proiect, trebuie să puneți la dispoziția mass-mediei toate informațiile necesare.

— Dar... nu mai înțeleg nimic...

Laura era disperată.

— Acest domn mi-a spus limpede în față că nu va permite nimănui să se amestece în profesiunea lui. A subliniat acest lucru. Nu știu...

— Nicio frică. Eu și domnul Courtley am avut în dimineața de azi o discuție foarte interesantă. El a fost de acord asupra avantajelor pe care le-ar avea dacă ar lucra împreună cu noi și a fost perfect de acord să-mi prezinte rapoartele sale înainte de a fi publicate. Din partea mea va avea câteva avantaje față de colegii săi. Va avea acces în laborator și, câteodată, chiar și la comunicările noastre interne.

— Dar toate acestea nu sunt un obstacol pentru noi și munca noastră? Și nu vă este teamă că ar putea transmite informații care nu sunt destinate publicului?

Dr. Hailey scutură din cap.

— Avem o înțelegere foarte clară. Domnul Courtley știe cu precizie cât de departe are voie să meargă. Iar dumneavoastră, Laura, sunteți garantul care va veghea la respectarea acestei înțelegeri. Va trebui să îl informați, dar să și controlați ce scrie și să îl trageți de urechi pe domnul Courtley ori de câte ori calcă alături.

— Și credeți că voi reuși să fac asta?

Laura avea o înfățișare foarte sceptică.

— Îmi pun toate speranțele mele în priceperea și farmecul dumneavoastră, domnișoară Nichols. Trebuie să reușim să aducem presa lângă noi, să o facem să lucreze pentru noi. În caz contrar va trebui să ne facem bagajele, deoarece fondurile noastre sunt foarte limitate, ceea ce nu poate fi nici în interesul nostru nici al populației amenințate de aici.

— Hm, Laura ocoli privirea nerăbdătoare a dr. Hailey. Bine, spuse ea în cele din urmă ezitând. Voi vedea ce pot să fac.

Mașina ajunsese în fața laboratorului și dr. Hailey opri.

— Mulțumesc. Știam că pot conta pe dumneavoastră. Se despărți de ea cu o strângere puternică de mână.

Laura se grăbi spre birou. Gândurile i se învălmășeau în cap. De acum înainte nu îl va mai putea evita pe Devon Courtley. Va trebui să-i suporte prezența și, în interesul activității științifice, să fie prietenoasă și drăguță cu el.

Îmi pun toate speranțele în priceperea și farmecul tău, spusesese dr. Hailey. El avea intenții bune dar nu bănuia ce luptă se dădea în sufletul ei, cum îi bătea inima doar

când se gândea la acest Devon Courtley și cum i se accelera respirația doar când îi auzea vocea.

Cu mișcări distrase scoase din sertar mapa referitoare la partea de nord a masivului *Mount Kairo*. Răsfoi dosarele. Nu găsi nicio mențiune referitoare la vreo modificare termică în întreaga zonă. Însemnă pe hartă cu roșu locurile unde observase emanațiile de abur, după care prinse harta pe panou la loc vizibil. Apoi începu să redacteze un scurt comunicat pentru presă. Nenumăratele apeluri telefonice o întrerupeau mereu și îi lăsau prea puțin timp pentru lucru. Termină abia la sfârșitul programului. Obosită, închise biroul, se urcă în mașină și conduse liniștită până la Idle Springs.

Când se opri în fața casei umbrite, își aduse aminte de ce îi spusese Kate. Aceasta era plecată cu Ralph să ia masa, după care, probabil se vor opri la un bar.

Așadar, avea posibilitatea să petreacă în liniște câteva ore, fără să fie deranjată de nimeni. Putea să scrie o scrisoare unor prieteni și să îi sune pe părinții ei în Los Angeles. De mult așteptau cu nerăbdare un semn de viață de la ea. Intră în hol și aprinse lumina. Pisica lui Kate veni spre ea săltând.

— Hello, neastâmpărato!

Laura îi mângâie blana mătăsoasă, iar pisica începu să toarcă frecându-se de pantaloni ei.

— Cred că ți-e foame, nu-i așa? Hai vino!

Mieunând, Liebesglut o urmă în bucătărie și se repezi lacomă la porția de mâncare pe care Laura o așează jos, în fața ei.

Apoi Laura se îndreptă agale spre camera de zi. Privirea îi căzu pe trandafirii lui Devon. După o săptămână nu își pierduseră încă prospețimea și mirosul delicat. Distrată, privi petalele catifelate și, pe neașteptate,

imaginea lui Devon îi apăru în față, aproape reală, păstrând aceeași înfățișare... același surâs pe buzele pline și frumos conturate... aceeași privire lacomă a ochilor întunecați și de nepătruns... șuvițele rebele ale părului negru deasupra sprâncenelor ridicate.

Degetele ridicară receptorul și îl duseră la ureche. Formă numărul și așteptă mult, dar suna mereu ocupat. Puse la loc receptorul. Ei bine, în acest caz va face mai întâi un duș după care va încerca din nou să telefoneze părinților. Străbătu holul spre camera sa. O lumină slabă se strecura prin golul dintre ușă și prag. Laura încremeni. Își amintea foarte sigur că dimineață stinsese lumina înainte de a pleca. Dintr-o dată se simți în pericol, își adună tot curajul și, cu o mișcare violentă, deschise ușa.

Laurei nu-i veni să-și creadă ochilor. Așezat comod într-un fotoliu și ținând în mână o carte, în fața sa stătea Devon Courtley. Laura rămase nemișcată și furioasă în prag.

— Pot... pot să vă întreb ce căutați aici, în dormitorul meu? reuși ea să articuleze.

— Nu fac decât să vă întorc vizita, râse el dezarmant. Laura respiră adânc.

— Așa? Numai că, după părerea mea, drumul obișnuit pentru a face o vizită este prin ușa de intrare, domnule Courtley!

Cu palmele în șold îl cerceta cu un aer provocator.

— Oh, eu aveam impresia că nici dumneavoastră nu puneți prea mare preț pe etichetă. Doar ați venit în același fel în dormitorul meu.

Laura își plecă capul roșind.

— Dar dacă insistați în această privință, îl auzi ea spunând, vă pot satisface această plăcere.

Se ridică, puse deoparte cartea din care, după câte se pare, citise până atunci: *Atracția trupului gol*. Titlul era scris

cu litere mari, strălucitoare, pe fondul unei imagini erotice.

Roșeața din ochii Laurei se accentuă. Acum ce mai vrea? se întrebă ea.

— Revin imediat aici, el deschise ușa de sticlă, într-un minut voi suna la ușa din față dacă așa vi se pare corect.

— Nu! Laura era aproape să explodeze. Spuneți-mi odată ce aveți de spus și dispăreți!

Devon rămase pe loc și o privi clătinând dezaprobator din cap.

— Nici acum nu știți ce vreți! Dar dorința dumneavoastră este pentru mine ordin.

Se înclină.

— Dr. Hailey mi-a propus să lucrez împreună cu dumneavoastră.

Laura își plecă capul.

— Legat de respectarea unei anumite promisiuni.

— Nicio problemă.

— Dar...?

— Eu cred că nu vom putea colabora eficient dacă nu ne vom cunoaște ceva mai îndeaproape.

Laura căzu pe gânduri. Vroia oare Devon să pară sociabil sau avea alte gânduri ascunse. De ce devenise dintr-o dată atât de prietenos. Credea că astfel va obține mai multe informații de la ea? Cu mine nu îi va merge, gândi ea. Dar poate chiar ea îi apărea schimbată și de aceea se comporta astfel. Ei da! Va afla până la urmă.

— Poate aveți dreptate, spuse ea cu o răceală ostentativă. Probabil că nu poate fi nimic rău dacă vom mai afla câte ceva unul despre altul.

— Foarte frumos! Am rezervat o masă într-un mic restaurant, cu bucătărie franțuzească, din Big Springs. Vă aștept acolo, să zicem, într-o oră?

Laura rămase fără glas. El vorbea ca și cum nici prin gând nu i-ar fi trecut că ar putea fi refuzat. Cum putea

cineva să aibă atâta încredere în sine?

Devon luă tăcerea ei drept aprobare. Deschise ușa de sticlă pentru a pleca.

— Un moment! Nu pot ieși cu dumneavoastră. Este... este imposibil.

Laura privi confuză spre el.

— Oh, înțeleg! Nu vreți să mă faceți să aștept atâta. Trebuie să-mi cer scuze.

El se întoarse și o privi amuzat.

— Nu sunt sigură că asta am vrut să spun.

— Vă rog, în ciuda acestui fapt, să primiți respectuoasele mele plecăciuni.

Se plecă rânjind provocator.

— Vă osteniți degeaba. Nu pot și nu vreau să ies cu dumneavoastră pentru că nu este bine să amestecăm afacerile cu viața particulară.

Aceste motive i se păreau chiar și ei banale.

— Dar nici nu intenționez să petrec această seară cu dumneavoastră altfel decât în particular, pot să vă garantez asta.

Privirea lui se plimbă de la fața Laurei, în jos, peste gât spre pieptul plin și șoldurile rotunde.

Blugii lui strânși și care, tocmai datorită mărimii lor arătau atât de bine, îi părură Laurei indecenți.

— Vă repet, aceasta nu mi se pare corect, și de altfel, nu mă interesează. Eu... eu altfel spus... sunt pe mâini bune.

— Aveți un prieten! Nu face nimic. Aduceți-l și pe tânărul dumneavoastră. Pun pariu că cel târziu până la desert scăpăm de el.

— Sunt logodită! izbucni Laura complet indignată.

Dar se pare că nimic nu putea să-l scoată din calmul său și Laura își mușcă furioasă buza de jos. De ce apelase la o minciună atât de stupidă? Fusese oare într-adevăr

necesar?

— Înțeleg.

Devon privi ironic spre mâna ei stângă lipsită de inel.

— În acest caz particular, bineînțeles, invitația mea este pentru o masă de lucru. Logodnicul dumneavoastră nu va avea nimic împotriva... sau?

— Probabil că el nu, eu însă da! Mâine am o zi foarte încărcată. Am neapărată nevoie de odihnă și relaxare și...

— Vă este frică de mine! Așa-i că am dreptate?

— Frică? Laura își ținu respirația. De dumneavoastră? Nu știu despre ce vorbiți, domnule Courtley. Într-adevăr nu îmi dau seama de ce ar trebui să-mi fie frică de dumneavoastră!

— Nu?

El se apropie și o prinse de încheietura mâinii.

— Poate pentru că în prezența mea pulsul vi se accelerează.

— Nu mai faceți astfel de glume. Ceea ce îmi face sângele să fiarbă este furia provocată de comportarea dumneavoastră impertinentă. Dar, fie! De acord! Pentru a vă dovedi că nu mă tem de dumneavoastră, vă voi accepta invitația.

Un zâmbet triumfător apăru pe buzele Laurei.

— M-aș bucura să fie așa, spuse el făcând un semn din cap. Ah! Ce mai vroiam să spun? Pun pariu că nu va mai trece mult și el va fi cu ea în pat.

Cu un surâs discret pe buze, Devon părăsi încăperea.

Laura rămase un timp ținută locului încercând să înțeleagă ultimele cuvinte ale lui Devon. Deodată se lămurii. Era vorba despre Heldin. Devon îl citase pe Heldin, personajul principal din romanul de dragoste din care citise mai înainte de a veni ea. Devon era un bărbat pe care Laura simțea că începe să-l urască din ce în ce mai tare.

— Oh! Cât de mult îl urăsc pe acest individ, se gândi

Laura sprijinindu-se de uşă.

Capitolul 5

Înfăşurată într-un prosop pufos, Laura stătea în faţa uşilor deschise ale şifonierului trecându-şi în revistă garderoba. Nehotărâtă, luă de pe umeraş o rochie de mătase în culori turceşti. *Nici cei mai pasionaţi geologi nu lucrează 24 ore pe zi*, îi atrăgea atenţia mama ei şi insistă să aibă mereu cu ea cel puţin această rochie.

După părerea Laurei, o pereche de pantaloni, o bluză sport şi un pulover erau mai mult decât suficiente, dar îşi cunoştea bine mama; când aceasta îşi puneă ceva în gând era mai înţelept să nu fie nevoie să-i mai repete o dată, aşa că, Laura îşi luase cu ea această rochie.

Trebuia oare să se îmbrace astfel în seara aceasta? Ezită. Pentru această ocazie îi va părea exagerat de elegantă. Pe de altă parte, blugii sau pantalonii de bumbac nu păreau prea potriviţi.

Aşeză prosopul pe spătarul unui scaun şi îşi îmbracă rochia. Apoi se privi în oglindă. La fiecare mişcare mătasea foşnea încet. Ochii verzi-albăstrui străluceau mai mult decât altădată, constată încruntându-se. Decolteul îndrăzneţ al rochiei, a cărui raze ajungeau până aproape de talie, dezvăluia la fiecare mişcare o mică parte din pielea albă a pieptului plin. Mătasea rochiei, strâns mulată pe şolduri, avea o lucire mată, iar spre genunchi se termina în volănaşe fâlfâitoare.

Mulţumită făcu o plecăciune imaginii sale din oglindă. Ce-ar fi să întoarcă armele şi să îl învingă chiar cu metodele lui? De ce să nu inverseze, pentru variaţie, rolurile; să-l pună pe el în încurcătură şi să-l aducă într-o situaţie penibilă? Îi va arăta ea acestui ziarist înfumurat!

Se uită la ceas. Mai avea încă douăzeci de minute,

suficient pentru a telefona părinților. Ridică receptorul și formă numărul.

— Laura, în sfârșit! Cum îți merge? Ne-am făcut atâtea griji pentru tine, se auzi vocea mamei sale la celălalt capăt al firului. Când citesc articolele din ziare îmi vine să cred că în fiecare moment te lupți cu torenții de lavă, fetițo!

Laura râse.

— Nu trebuie să crezi tot ce scrie în ziare. După cum auzi, sunt sănătoasă tun și sprintenă ca un pește în apă. Aici s-a clătinat puțin pământul, dar nu este nici pe jumătate atât de rău cum se scrie. Oameni răniți nu există încă.

— Slavă domnului! Ah copilă! Cât sunt de bucuroasă să-ți aud vocea. Te rog promite-mi că vei avea grijă de tine. Să stai de-o parte atunci când pericolul este prea mare.

— Îți faci griji degeaba, mamă. Sunt atentă.

— O mamă nu încetează niciodată să se preocupe de copii ei, Laura! Ea se opri oftând din adâncul sufletului. Altfel ce mai faci? Ai mai cunoscut oameni interesanți? Întrebă ea cu un aer cât mai nevinovat cu putință.

— Te referi la bărbați... spuse Laura oftând.

— Tu știi foarte bine la ce mă refer, Laura.

— Mamă, eu sunt aici să lucrez ca geolog, nu pentru a face cunoștință cu bărbați.

— Oricum, până una alta, ai deja douăzeci și șase de ani. Este o vârstă destul de mare pentru a începe să-ți cauți un soț, nu crezi?

— Profesiunea mea nu este prea potrivită pentru o căsătorie și întemeierea unui cămin, asta o știi și tu, mamă. În afara de asta nu sunt chiar atât de convinsă că pentru a fi fericită aș avea nevoie de un soț.

— Te rog nu începe iar cu asemenea idei, Laura! Nici până acum nu am priceput de ce ai renunțat la logodna cu Jeff. El ți-ar fi îndeplinit orice dorință. Ca soție de medic nu

ai mai fi avut niciodată probleme financiare și în afară de aceasta...

— Mamă, eu vreau să am viața mea! Scuză-mă te rog, dar nu cred că trebuie să ajung cu un bărbat în fața altarului doar pentru a-ți realiza visele tale!

— Nu este vorba de mine, copile, înțelege odată! Eu nu vreau decât ce e mai bine pentru tine.

— Știu, mamă! Totuși nu ar trebui să-ți mai faci atâtea griji pentru viitorul meu. În definitiv sunt deja suficient de mare.

Mama Laurei oftă.

— Tocmai! Exact asta încerc eu tot timpul să-ți spun.

— Nu te supăra pe mine mami. Acum trebuie să plec. Mai am ceva de rezolvat. Salutări tatei și sănătate la amândoi. La revedere mamă!

Laura puse receptorul în furcă. Deodată îi veni o idee. Nu îl mințise mai înainte pe Devon spunându-i că era logodită. Grăbită se întoarse în dormitor. Găsi în comodă micuța ei casetă în care păstra inelul de logodnă al bunicii sale. Fără a ezita își puse pe deget frumoasa bijuterie cu diamant strălucitor. Acum era sigură că Devon nu va mai încerca să se apropie de ea.

O bătaie în ușa de la intrare o smulse pe Laura din gândurile ei. Merse la ușă, o deschise și în clipa următoare inima începu să-i bată nebunește. Într-un costum albastru-închis și o cămașă de culoarea fildeșului, Devon avea o înfățișare ce îți tăia respirația. Incapabilă să-și revină, stătea nemișcată și îl privea. Nici el nu își putea lua ochii de la ea.

— Arăți minunat, șopti el după un timp, cu o voce tremurată.

— Mulțumesc. Mai durează încă puțin.

Laura tuși ușor, își reveni și îl conduse pe Devon în camera de zi.

— După cum văd ai primit cadoul meu, spuse el privind buchetul de trandafiri.

— Ah, trandafirii erau de la tine? Nu mi-am dat seama de asta. Era într-adevăr un bilețel acolo, dar nu era semnat.

— Oh, îți cer mii de scuze pentru această omisiune regretabilă. Sincer să fiu, am fost aproape sigur că acest carton cu chenar în culori turcești, va fi suficient de grăitor.

Laura se îmbujoră. Își luă poșta de seară și capa de blană.

— Sunt gata.

— Te rog.

El îi întinse brațul și o conduse tăcut spre mercedesul parcat în fața ușii.

Devon conducea atent mașina pe șoseaua accidentată de munte, astfel încât Laura avea acum ocazia să-l privească neobservată. De ce acceptase să își petreacă seara cu el? De ce nu îi refuzase pur și simplu invitația. Supărată, privea afară prin geamul lateral. Ei da! Va trebui să-i cânte în strună și va scăpa până la urmă și de seara aceasta.

— Am ajuns, spuse Devon micșorând viteza și ieșind din șoseaua principală.

Laura privi încruntată cum mașina se oprește în fața unei case de un alb strălucitor. Rochia ei elegantă de mătase părea cam nepotrivită pentru acest loc.

— Nu crezi că sunt cam nepotrivit îmbrăcată? Întrebă ea și privi nesigură spre Devon.

El o privi un timp în tăcere.

— Nu trebuia să-mi pui această întrebare, spuse el apoi și un surâs îi apăru în colțul gurii. Dacă ar fi să te îmbraci după gustul meu, atunci ai fi în pericol ori să răcești, ori să fii arestată.

Laura simțea cum sângele îi zvâcnește în urechi.

— Am stabilit că vom avea doar o discuție de afaceri și nimic mai mult, domnule Courtley, observă ea pe un ton tăios.

— Păcat!

Devon scoase cheile din contact, coborî și ocoli mașina pentru a-i ajuta să coboare.

Printr-o ușă grea de lemn sculptat pătrunseră într-un local spațios. Laurei i se opri respirația, îmbrăcămintea ei era tocmai potrivită aici. Îi mulțumi lui Dumnezeu că nu se hotărâse să-și îmbrace blugii.

Nenumărate lumânări împrăștiu o lumină caldă, strălucitoare. Tablouri de mărime impresionantă, reprezentând imagini ale unor străzi din Paris, introduceau vizitatorii într-o lume străină. Mesele mici erau așezate în nișe separate de flori. Receptorul șef îi salută pe Laura și Devon, plecându-se politicos.

— Doamnă, domnule Courtley ne face o deosebită plăcere să vă primim iarăși la noi. Vă rog.

Acesta îi conduse în fața unei mese în fața ringului de dans. Perechi de dansatori, lipiți unul de altul, dansau pe ritmul lent, insinuant al muzicii. Laura privea absorbită perechile care dansau și tresări când Devon îi luă de pe umeri capa de blană. Se înfioră. Singură intrase în toată această poveste.

Cea mai mică atingere, chiar și numai apropierea acestui bărbat o cutremura. Cum va reuși să reziste întreaga seară? Se așază neliniștită în timp ce Devon lua loc în fața ei.

Meniul era scris doar în franceză. Laura îi aruncă lui Devon o privire nefericită.

— În colegiu am învățat doar spaniola, așa se obișnuiește în California. Franceza este pentru mine ca o carte cu șapte lacăte, spuse ea încurcată.

Devon râse.

— Atunci îmi dai voie să aleg eu pentru tine. Ești de acord?

— Îmi faci un mare serviciu.

Laura așează lista pe masă.

— *Farcie d'agneau en croute*, comandă Devon într-o franceză curgătoare. *Pour deux personnes, s'il vous plaît. Et pour l'entrée Quiche lorraine.*

Chelnerul își notă comanda și se interesă dacă doreau ceva după masă.

— *Vous desirez un dessert?*

— *Qui, nous prenons la Mousse au chocolat.*

— *Merçi, monsieur.*

Chelnerul se înclină politicos și se îndepărtă grăbit.

— Nu-mi spuneți nimic, îl întrerupse Laura, când Devon încercă să-i arate ce a comandat. Vreau să fie o surpriză.

— De acord.

Ridică paharul și-i șopti Laurei:

— Pentru o... seară de neuitat.

Ezitănd, ea gustă din vinul sec, alb și bine răcit pe care Devon îl alesese la recomandarea chelnerului.

— Minunat.

Devon așează paharul pe masă.

— Și acum destăinuiește-mi ce te-a determinat să studiezi geofizica?

Laura îl privi câteva momente.

— Cred că un rol l-a avut întâmplarea. Când am împlinit opt ani, unchiul mi-a dăruit o piatră de siliciu, frumos colorată, o simplă piatră cum se poate cumpăra în orice magazin de suveniruri. *Pietrele ne povestesc toată evoluția Pământului de-a lungul timpului*, spunea el. *Ele sunt ca literele unui alfabet. Trebuie să știi numai să le descifrezi.*

Laura gustă din vin.

— Începutul mă face curios. Povestește-mi mai departe.

— Am început să adun pietre lipsite de valoare. Nu peste mult timp aveam o colecție impresionantă. Camera mea arăta ca o grămadă de pietriș, cum obișnuia să spună mama. Săraca mama, cred că o colecție de timbre i-ar fi făcut mai multă plăcere.

— Asta e lesne de înțeles, spuse Devon dând din cap. Și ce s-a întâmplat mai departe? Ce părere aveau părinții tăi despre această aspirație profesională ciudată?

— Nimic. O femeie într-o profesiune specific bărbătească, așa ceva nu se încadra în concepțiile lor. Dacă fratele meu nu m-ar fi susținut, cine știe, poate azi eram învățătoare într-o oarecare școală de la țară. De altfel, fratele meu a ales o profesie care este mai potrivită sexului opus. El este educator la o grădiniță de copii. Părinții mei au înfruntat de două ori destinul.

Devon zâmbi discret.

— Doi urmași care promit și care devin fiecare *un enfant terrible*, asta nu poate fi o soartă prea ușoară.

Aperitivul era servit. Laura gustă prudentă din *Quiche Lorraine* care era plină de inele de ceapă gătită.

— Gustos.

Dădu admirativ din cap spre Devon.

— Așteaptă să vezi specialitatea casei. Bucătarul șef este un adevărat vrăjitor.

Devon privi spre Laura vizibil satisfăcut. Ea îi întâlni privirea și își plecă stingerită capul. Urmă cel de-al doilea fel. Și Laura își dedică atenția fripturii de miel bine prăjite. Avea un gust excepțional.

— Cum ai ajuns jurnalist, domnule Courtley? Întrebă brusc Laura pentru a sparge tăcerea ce se așternuse între ei.

Devon își frecă gânditor bărbia.

— Când eram tânăr am petrecut o vară în Uniunea Sovietică. Aici am ajuns să-mi dau seama foarte repede cum poate fi manipulat prin mass-media un popor întreg și cât de prețioasă este libertatea presei.

— Și de aceea o aperi atât de furtunos? Sau aveți alte motive de natura personală, pentru a nu prezenta articolele lui Hailey?

Înfățișarea lui Devon se înăspri. Privirea îi deveni rigidă iar zâmbetul dispăru.

— Eu voi face tot ce îmi stă în putință pentru a apăra oamenii de o catastrofă îngrozitoare, replică el distant. Este atât de greu de înțeles pentru voi, oamenii de știință?

El își strânse buzele până când acestea deveniră o linie îngustă.

Revolta și mânia o cuprindeau pe Laura.

— Crezi cu adevărat că noi subestimăm pericolul? Nu ți se pare că și pentru un om de știință viața este mai presus de orice interese sau câștiguri materiale?

Ochii ei aruncau fulgere.

— Cu toate acestea nu am dreptul și nu pot îndrăzni să privesc lucrurile unilateral.

Devon tăcu.

— De ce nu încerci să mă înțelegeți? spuse Laura pe un ton conciliant.

— Pentru că tu și colegii tăi jucați un joc periculos. În fiecare minut vulcanul poate erupe și mii de oameni nevinovați pot muri.

— Singurul lucru periculos în acest moment este o panică generalizată, pe care o favorizezi cu pana ta ascuțită, domnule Courtley.

Devon o privi câteva momente în tăcere.

— Mi-e teamă că, în aceste condiții, orice speranță într-o colaborare fructuoasă este iluzorie. Cu toată bunăvoința, se pare că punctele noastre de vedere sunt

diferite.

— Nu pot decât să fiu din toată inima de acord cu asta, replică Laura.

Deodată observă iarăși acea lucire ironică în ochii lui Devon.

— Am putea să discutăm în contradictoriu ore întregi, fără a cădea de acord, pentru că amândoi avem dreptate. Putem însă rezolva această situație dansând.

— Prin dans? Laura îl privi neîncrezătoare.

— Da, multe controverse între țări se rezolvă în acest fel.

El se ridică și se înclină în fața ei.

— Îmi permiți să te invit?

Dezorientată, Laura îl urmă spre ringul de dans.

— Cine rezistă mai mult pe poziții are câștig de cauză, aceasta este regula jocului.

Devon o cuprinse pe Laura de mijloc și o trase spre el.

— Deci, să începem!

Laura simți mâinile puternice ale lui Devon pe spatele său și simți aroma apei sale de ras. Toate acestea o împiedicau să-și adune gândurile.

Se roteau în sunetele insinuante ale viorilor și violoncelelor. Din ce în ce mai repede Devon și Laura descriau cercuri în ringul de dans. Amândoi erau conștienți de întrecerea mută în care se antrenaseră. Dansau continuu. Laurei picioarele i se păreau din ce în ce mai grele dar nu renunța. Dintr-o dată îi dispăru orice oboseală. Devon nu mai avea nicio șansă de câștig. Luminile strălucitoare ale lumânărilor se roteau pâlpâind gata să se stingă, aruncând umbre mișcătoare. Pentru a nu ameți privirea Laurei se fixase asupra lui Devon, a cărui față avea o expresie de neclintit.

Pentru a câștiga trebuia ca el să cedeze primul, în

ochii lui, în care se oglindea strălucirea lumânărilor, văzu clar dorința de a o îngenunchia.

Laura închise pentru o clipă ochii. Nu, nu va ceda cu niciun preț. Se roteau neîntrerupt în vârtejul muzicii. Picioarele se mișcau mecanic. Zâmbetul de pe buzele lor părea o mască.

După un timp care Laurei i se păru o eternitate, Devon încetini în sfârșit pașii.

— Pat, spuse el răsuflând greu. Cred că trebuie să găsim altă modalitate de a rezolva controversa noastră. Am auzit nu de mult despre un procedeu extrem de interesant, un obicei practicat de unele triburi africane și anume...

Privirea i se opri asupra decolteului și o strânse mai tare.

— Aici nu suntem în junglă.

Laura se eliberă brusc din brațele sale. Urmată de Devon se întoarse grăbită la masă, își luă poșeta, capa de blană și păși, ținând capul sus, către ieșire. Obrajii îi ardeau. În ciuda maratonului de pe ringul de dans, pășea ușor, înaripat.

— Vă mulțumesc pentru această seară de neuitat, spuse Devon cu o voce aspră.

O conduse la ușa casei și așteptă până când Laura își găsi cheia și o introduse în broască. Când se întoarse, Devon se aplecă spre ea și își sprijini mâinile pe ușa grea de o parte și de alta a ei.

— Noapte bună, spuse Laura.

Cu toate că aerul nopții se răcise sensibil i se făcu brusc cald.

— Noapte bună.

Devon se aplecă și mai tare, ridică o mână, îi mângâie încet obrazul, apoi degetele sale alunecară peste buzele întredeschise, peste bărbie și gât și se opriră între sâni.

Laura își opri respirația. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Gâtul i se uscă și fără să vrea își umezi buzele cu vârful limbii.

— Și transmite-i, te rog, logodnicului tău toată recunoștința mea.

Pe neașteptate făcu un pas înapoi, îi prinse mâna și îi atinse cu degetul inelul. Râse ironic.

Laura se cutremură ca electrizată.

— Îi... îi voi transmite, spuse ea și fără a-l mai privi trânti ușa în urma ei cu piciorul, apoi se rezemă de peretele răcoros. Închise ochii.

Respirația îi era greoaie iar pulsul o luase razna. La naiba! Ce putea face împotriva efectului distrugător pe care acest bărbat îl avea asupra sa? Nimic altceva decât să fugă din calea lui. Și asta era imposibil. Furioasă își azvârli pantofii de seară din picioare și merse desculță, poticnindu-se prin holul întunecat.

Capitolul 6

Dinspre bucătărie se strecura o fâșie de lumină. Laura auzi vocile lui Kate și Ralph.

— Laura, tu ești? Întrebă Kate când auzi pașii Laurei pe dușumea.

— Bună seara, spuse Laura strecurându-și capul pe ușă.

— Bei ceva cu noi?

Laura ezită. Simți limpede atmosfera încărcată dintre cei doi. Rămase nehotărâtă în prag.

— Hai, intră odată, o îndemnă Kate cu un semn de încurajare din cap, arătându-i scaunul de lângă ea.

Fără voia ei Laura intră și se așează.

— Ai ieșit undeva?

Mirată Kate examina rochia ei de mătase în culori

turcești.

— Cine a fost? Cavalerul Rozelor?

Laura se îmbujoră.

— O simplă întâlnire de lucru, spuse repede Laura mișcându-se stingherită pe scaun.

— Hm! Un surâs înțeleghător se așternu pe fața lui Kate.

Când privirea îi căzu pe mâinile Laurei, ea își ridică mirată sprâncenele.

— Sunt Laura Nichols, spuse ea întorcându-se spre Ralph, când observă reacția lui Kate. Oficial nu cred că am făcut cunoștință până acum.

Ralph se ridică și îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit, personal. El râse. După câte am auzit, lucrați în echipa dr. Hailey. Vă place activitatea pe care o desfășurați?

— Speram mai mult. Majoritatea timpului stau la masa de scris dar munca este interesantă.

Mâna ei dispăruse aproape complet în palma uriașă a lui Ralph. O pereche ciudată, îi trecu Laurei prin cap: acest bărbat uriaș, lat în umeri și micuța și delicata Kate.

— Nu credeam că printre geofizicieni se poate găsi un exemplar feminin atât de fermecător.

— Nici eu nu mi-am închipuit că pădurarul nostru îndrăgostit de natură poate face complimente atât de galante.

Laura râse.

— Ei, sper că nu ați pățit nimic rău, observă Kate ironic privind surprinsă de la unul la altul.

De abia acum Laura deveni conștientă că Ralph încă o mai ținea de mână. Încurcată, se retrase. Ralph se așează și el.

— Unde ai luat masa? întrebă Kate turnându-i Laurei un pahar de vin și râzând împăciuitoare.

— Am fost la *Le Petit Chateau*.

Kate fluieră.

— Cel mai nobil șopron, lat și înalt. Și acolo te-a invitat... colegul tău la o întâlnire de lucru?

Spunând acestea Kate examina sceptic rochia Laurei. Aceasta simți din nou cum sângele îi invadează obraji.

— Cel puțin se poate mânca decent în acel local? vru să știe Ralph. După părerea mea nu se știe niciodată ce se ascunde în spatele unor nume fanteziste străine.

Laura se agăță recunoscătoare de această întrebare.

— Trebuie neapărat să o invitați pe Kate la acest local. Vă va face o deosebită plăcere.

Își bău grăbită paharul.

— Mi-e teamă că și oamenii de știință mai au nevoie din când în când de puțină odihnă iar eu trebuie să fiu la treabă mâine dimineață devreme.

Le ură o noapte plăcută și se întoarse în camera ei. Distrată privea fix inelul strălucitor pe care încă îl mai avea pe deget. Kate crede acum că sunt logodită cu Devon? Izbucni în râs. Kate nu avea de unde bănuî că inelul nu era decât un mijloc de apărare. De apărare împotriva cui? Râsul Laurei se stinse. Împotriva lui Devon sau a ei însăși.

Un sunet oribil, strident și insistent o trezi pe Laura. Se răsuci pe o parte, opri ceasul deșteptător și, în cele din urmă se ridică din pat.

Kate era deja la masă, în fața cafelei de dimineață, când Laura apăru puțin mai târziu în bucătărie. Tăcută, Kate îi puse în față ceașca de cafea. Laura observă cum Kate privea mirată la mâna sa care acum nu mai purta niciun inel.

— Ei, după cum vezi, peste noapte logodna mea s-a evaporat, spuse Laura ridicând din umeri.

— Cinstit vorbind, până aseară nu mi-ai spus că ești

logodită.

— Dar nici nu sunt.

Kate scutură capul fără să înțeleagă.

— Asta e prea mult pentru mine!

Laura râse încet.

— Te înțeleg perfect, Vezi Kate, lucrurile stau cam așa: am vrut să fac pe cineva să creadă că sunt logodită.

Kate clătină gânditoare din cap.

— Încet, încet încep să înțeleg.

Clipi complice din ochi spre Laura.

— Și ai vrut să aparii logodită și nu căsătorită pentru că de o logodnă te poți descotorosi oricând. În cel mai rău caz cred...

Laura scutură energic din cap.

— Nu. Cazul cel mai rău nu se discută. Este un bărbat dezgustător, un bătăran încrezut...

Laura se opri și trase adânc aer în piept.

— În orice caz nu mai vreau să-l văd niciodată.

— Așa, așa...

Pe buzele lui Kate juca un surâs abia schițat.

Supărată, Laura sorbi din cafea.

— În plus vreau să-mi cer scuze pentru că aseară am dat buzna așa peste voi. Cred că am greșit locul.

Kate negă din cap.

— Nici nu te gânde. Nu ne-ai deranjat deloc. Ralph m-a cerut iar în căsătorie.

— Ah!

Laura privi uimită spre Kate.

— Și presupun că a urmat o discuție în contradictoriu sau, mai degrabă au fost păreri diferite.

— Ei, da! Nu ești departe de adevăr. Mereu ne luăm la hartă pe această temă. De luni de zile Ralph încearcă să mă determine să fiu, în sfârșit, soția lui iar eu mă încapățânez să nu îmi schimb părerea.

Kate oftă și nu mai spuse nimic. Laura tuși ușor.

— Mie Ralph mi s-a părut foarte... credincios și simpatic, spuse ea prudentă.

— Așa este el și îmi place la nebunie. Dacă nu aş avea probleme cu soțul meu...

Kate clătină din cap.

— Este dat dispărut.

— Vietnam? întrebă ea oftând.

Kate clătină afirmativ din cap.

— Am fost căsătoriți aproape un an și sunt cincisprezece ani de când este dat dispărut.

— Și crezi că el mai trăiește?

— Simt asta, dar nu îmi pot explica nici măcar mie.

— Cinsprezece ani reprezintă totuși un timp îndelungat.

— Aproape o veșnicie când ești singur, când aștepti și speri. Zece ani nu am avut niciun prieten. Apoi l-am cunoscut pe Ralph.

— Îl iubești?

Kate ezită.

— Da. Cred că acum îl iubesc. Doar că...

Amuți.

— Oh, Laura, nu îl pot trăda pe Brian, pe iubitul meu. Când într-o zi se va întoarce acasă...

— Și dacă el nu se va mai întoarce? Kate, ne cunoaștem prea puțin și știu că nu am niciun drept să mă amestec în problemele tale, dar nu crezi că te amăgești singură? Este aproape imposibil ca soțul tău să se mai întoarcă, și dacă totuși s-ar întâmpla, ți-ai da repede seama că nu îl mai iubești.

— Dar ceea ce spui este o absurditate!

— Nu Kate, te rog dă-mi voie să mă explic. Chiar presupunând că Brian trăiește, acest Brian nu mai este bărbatul cu care te-ai căsătorit. El nu mai este așa decât în

amintirea ta. S-a schimbat. Tot așa cum nici tu nu mai ești aceeași. Dă-i o șansă vieții. Dă-i o șansă lui Ralph și ție, Kate!

Laura se ridică șovăind.

— Sper să nu mi-o iei în nume de rău pentru că am vorbit atât de deschis cu tine.

Kate clătină gânditoare din cap. Laura părăsi bucătăria cu un sentiment de jenă.

— Bine că ați venit în sfârșit, Laura, o întâmpină nerăbdător dr. Hailey încă de la ușă. Știi, mă aflu într-o încurcătură. I-am promis primarului să particip la prima sedință a consiliului orașenesc, dar, în același timp, am o întâlnire cu o grupă de studenți de la geologie, din Fresno. Ați putea să mă înlocuiți la întâlnirea cu tinerii și să le țineți o mică expunere? Câteva scurte informații urmate de răspunsuri la întrebări, nimic mai mult.

— În ordine, dr. Hailey, este ca și făcut.

— Mulțumesc Laura, mi-ați luat o piatră de pe inimă.

— Dar o fac cu plăcere, spuse Laura intrând în clădire.

— În biroul dumneavoastră se află treizeci de studenți, îi strigă portăreasa, când Laura era deja cu mâna pe clanță.

Laura își încrucișă brațele.

— Doamne, sunt deja aici. Credeam că voi avea câteva minute să mă pregătesc.

— Îmi pare rău, dar nu știam unde să duc această ceată.

— Nu face nimic.

Laura trase adânc aer în piept, apoi deschise ușa și intră hotărâtă în birou. Zgomotul se curmă brusc și toate fețele se întoarseră spre ea. Fețe deschise, curioase, unele serioase, altele zâmbitoare și printre ele o pereche de ochi

întunecați, familiari, cu o privire ironică. Devon! Laura înmărmuri. Ce caută Devon aici?

Câteva momente păru încurcată și nesigură, apoi își regăsi stăpânirea de sine.

— Sunt Laura Nichols, asistenta dr. Hailey, se prezintă ea. Dr. Hailey este din păcate ocupat și mi-a încredințat mie misiunea plăcută de a vă întâlni.

Se strecură până la masa de lucru.

— Ce faci aici? îl întrebă pe Devon când trecu pe lângă el.

Devon rânji.

— Oh, eu sunt un student etern, șopti el. În definitiv, cât trăiești înveți.

Laura nu îi răspunse. Se apropie de suportul de hărți și respiră adânc de câteva ori, concentrându-se. Cu o voce limpede își începu prelegerea.

— După cum știți, *Mount Kairo* face parte dintr-un inel de sute de vulcani, mai mari sau mai mici, care înconjoară Oceanul Pacific. E cunoscut sub denumirea de *Inelul de foc*.

Indică cu linia pe hartă regiunea la care se referea.

— Alături de numeroși vulcani stinși, se cunosc și circa trei sute de vulcani activi. După părerea experților recunoscuți în materie, *Mount Kairo* face parte din categoria celor stinși, deși ultimele noastre măsurători infirmă clar această teorie.

Aruncă o privire fugară spre locul unde stătea Devon. Gesturile acestuia trădau o mulțumire de sine care pe Laura o irita și o supăra. Ea continuă cu voce tare.

— Așa-numita placă *Juan-de-Fuca* alunecă sub continent, deplasându-se cu maximum trei centimetri pe an. Prin frecare rocile se încălzesc atât de tare încât se tolesc. Astfel se formează straturi enorme de magmă care își caută drum în sus.

Laura privi spre auditoriu.

— Dacă aveți vreo întrebare...

Nici nu termină bine de vorbit că mâna lui Devon se ridică.

— *Mount Kairo* nu este deci stins. Ce se va întâmpla dacă se va reactiva?

— Aceasta înseamnă de fapt declanșarea unei erupții, ceea ce este destul de puțin probabil.

Laura îl fulgeră supărată cu privirea. El insistă.

— Dar nu este exclus. Să presupunem că el se va reactiva. Ce ne așteaptă în acest caz?

Încercă să-și păstreze calmul și să-i răspundă pe un ton nepăsător.

— Deci, începui Laura aproape în silă, cel mai mare pericol la o erupție vulcanică sunt căderile de cenușă. După cum probabil vă amintiți, erupția vulcanului de pe muntele *St Helen* a aruncat sute de mii de tone de cenușă până la o sută treizeci kilometri de Yakima...

— Vă rog să mă scuzați domnișoară Nichols, întrerupse un student din primul rând. Poate ar fi bine să ne limităm la cazul nostru, concret. Cât de distrugătoare ar fi consecințele pentru Idle Springs în cazul unei erupții? Cred că în situația actuală aceasta prezintă cel mai mare interes.

— Da, desigur.

Devon stătea cu brațele încrucișate pe piept și o privea sfidător. Ea își strânse buzele. Nu trebuia să-și piardă cumpătul.

— Idle Springs este situată în afara zonelor cu pericol iminent, totuși se recomandă ca, în caz de catastrofă, localitatea să fie imediat evacuată. Traseul torentelor de lavă nu poate fi estimat cu precizie iar distanța dintre crater și localitate nu este suficient de mare pentru a putea exclude orice pericol din această direcție.

— Și ce efecte ar avea erupția asupra statului California?

— Doar consecințe ecologice de lungă durată. Cenușa, așa după cum am mai spus, s-ar depune peste o mare parte a statului, ar acoperi copacii și plantele și i-ar sufoca. Apoi ar fi consecințe greu de estimat asupra alimentării cu apă. Apariția epidemiilor ar putea fi, de asemenea, o consecință a imposibilității asistenței medicale.

Laura vorbi încă o jumătate de oră despre efectele posibile ale unei erupții vulcanice, după care permise ascultătorilor săi, vizibil impresionați, să părăsească încăperea.

Devon așteaptă până când ușa se închise în spatele ultimului student și apoi se apropie de masa de lucru a Laurei.

— Ai fi fost o bună profesoară. Păcat că nu te-au văzut și părinții tăi. Le-ar mai fi alungat o parte din necazul provocat de fiica răătăcită.

— De fapt ce cauți tu aici?

Vocea Laurei era ascuțită și ochii ei fulgerau supărați. Devon o privi mirat.

— Adun material pentru articolul meu. Chiar dr. Hailey mi-a propus să mă alătur studenților.

Brusc zâmbi.

— Și, de altfel, am sperat că vei fi încântată să mă revezi.

— Prelegerea este terminată domnul meu student etern. Te-aș ruga să mă lași singură acum. Am de lucru.

Se așează și își răscoli demonstrativ hârtiile de pe masă.

Devon nu se mișcă din loc. Deodată se aplecă înainte, îi luă mâna stângă și o privi cu atenție.

— Dar ce văd? Nu mai porți inelul?

Laura se înroși. Încercă să-și retragă mâna dar Devon

o ținea strâns.

— Eu... cred, noi... ne-am hotărât să rupem logodna, spuse ea încet pe un ton plângător.

— Ieri noapte? Ce vorbești? Am avut cumva și eu o contribuție la aceasta?

Laura ar fi vrut să intre în pământ.

— Ești un bădăran nerușinat, se revoltă ea. De fapt ce-ți imaginezi?

Devon clătină îngăduitor din cap și ocoli masa de lucru.

— Ei, acum cine ar trebui să se simtă jignit? Nu am făcut decât să pun o întrebare foarte politicoasă. Și trebuie să spun...

O cuprinse pe Laura în brațe și o trase spre el.

— Eu nu aş vărsa nicio lacrimă pentru cele petrecute, deoarece acum nimeni și nimic nu ne mai poate împiedica să fim mai apropiați.

— Eu...

Laura nu se putea mișca.

— Acesta este biroul meu și te rog să-l părăsești.

Devon o privi neîncrezător.

— Deci nu vrei să mă iei în serios, nu?

— Oh, m-am săturat! Ești cel mai mare nerușinat, cel mai încrezut și arogant bădăran care mi-a ieșit în cale vreodată. Ascultă-mă cu atenție! Este adevărat că am fost logodită. Dar chiar crezi că aş mai fi dispusă să o mai fac o dată? Și ce te face să crezi că tocmai tu ești bărbatul visurilor mele?

Devon o strânse și mai tare.

— Nu știu de ce te-ai despărțit de misteriosul tău logodnic dar, atunci când o femeie este liberă o simt.

— Ah! Chiar așa?

Laura încercă să se elibereze din brațele lui dar nu reuși decât să-l facă pe Devon să o strângă și mai tare.

— Da! Chiar așa!

Buzele sale atinseră ușor gura Laurei.

Laura se opuse vrând să-l îndepărteze însă acesta o strângea nemilos. Sărutul lui deveni copleșitor și provocator. Limba îi mângâia ușor interiorul gurii, apoi mișcarea căpătă un ritm sugestiv, înnebunitor. Împotrivirea Laurei se topea și, fără voia ei, ridică brațele și le înlănțui strâns în jurul gâtului lui.

Devon slăbi strânsoarea dar îi apăsă ușor abdomenul de proeminența evidentă, în timp ce cu o mână îi mângâia spatele. Sărutul deveni blând, tandru și insistent. Fiori calzi străbăteau trupul Laurei.

— La dracu! Devon o lăsă brusc și făcu un pas înapoi.

Laura rămase amețită în spatele mesei de lucru. Fără să înțeleagă nimic privea fix la Devon.

— Hei, nu mă aude nimeni? se auzi o voce din direcția ușii.

Cineva bătea energic.

— Intră, strigă Devon răstit.

Ușa se deschise încet și apărură Ralph.

— Îmi pare rău dacă deranjez, murmură el privind stânjenit de la Laura la Devon. Vreau să vă invit la masă, Laura. Natural, dacă aveți timp. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă arăt și alt restaurant decât cel în care mi-ați povestit că ați fost noaptea trecută.

— Oh, Laura râse nervos.

Gândurile o copleșeau și hotărî în cele din urmă să accepte invitația lui Ralph pentru a nu fi nevoită să cedeze dorinței nestăpânite a lui Devon. Nu sună rău, în cinci minute sunt gata.

— Voi aștepta chiar șase minute, glumi Ralph făcându-i din ochi. Atunci ne vedem mai târziu.

Ralph îl salută pe Devon cu o mișcare a capului, se întoarse spre ușă și ieși.

— Deci cu el ți-ai petrecut deja noaptea trecută.
Din cuvintele lui Devon răzbătea un ton protector.

— Toată stima mea! Ești o tânără doamnă foarte ocupată.

Evitându-i privirea, Laura încerca să-și pună ordine în hârtiile de pe masă. Apoi își luă poșta pe umăr pregătindu-se să plece.

— Cred că nu-ți sunt datoare cu nicio explicație, remarcă ea rece.

Devon o fulgeră cu privirea.

— Nu! Nu îmi ești datoare cu nicio explicație. Desigur, doamnele cu o anumită experiență au și avantajele lor, cel puțin în unele situații, remarcă el sarcastic.

Apoi se întoarce, deschise ușa și dispăru. Puțin mai târziu pașii lui răsunară pe hol apoi ușa de la intrarea în clădire se trânti cu un pocnet asurzitor.

Laura râse încet trecându-și degetele desfăcute prin păr. Se bucura că de data aceasta Devon își pierduse cumpătul. Apoi, la braț cu Ralph, părăsi bine dispusă clădirea.

Capitolul 7

— Din păcate, domnișoară Laura, nu am reușit să găsim indiciile unei fisuri în scoarță, indicii pe care le-ai observat pe latura de nord.

Jim Freeman se aplecă încruntându-se asupra hărții pe care Laura o marcase cu semne de întrebare.

— Credeți că ar fi posibil să verificați chiar dumneavoastră, la fața locului, observațiile făcute?

— De ce nu? răspunse Laura interesată.

Era, în sfârșit, o ocazie de a evada din acest birou plin de hârtii.

— Voi merge cu dr. Hailey. Putem pleca chiar mâine

dimineață.

— Minunat. Voi avea eu grijă de toate. Dumneavoastră vă veți ocupa doar de echipamentul științific. La ora opt mașina va fi gata de plecare.

În dimineața următoare Laura năvăli în birou într-o dispoziție euforică. Se bucura gândindu-se la aceea zi. În sfârșit își va putea forma o imagine despre gravitatea situației, chiar la fața locului și își va petrece întreaga zi în aer liber, ceea ce ar fi aproape la fel de bine ca în concediu. Plină de energie, deschise ușa biroului. Deodată încremeni și zâmbetul de pe buzele îi îngheță.

— Îmi pare rău. Nu am vrut nici într-un caz să te sperii.

Râzând, Devon se apropie și îi întinse mâna.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața.

Îi întinse mâna ezitând.

— Ce cauți aici, domnule Courtley? întrebă ea absentă.

— Dar, dar ai uitat că am căzut de acord să avem o colaborare amicală?

Laura se încruntă supărată.

— Atunci te rog să treci la subiect.

— Vreau să-ți prezint noul meu articol pentru control. L-am pus aici, spuse el arătând spre masa de scris.

— În regulă. Voi citi articolul și ți-l voi înapoia mâine dimineață.

— Mi-e teamă că nu pot fi de acord cu asta. Vreau să vezi imediat textul. Articolul trebuie să apară mâine dimineață, deci azi trebuie să-l trimit.

— Nu va fi posibil. Acum nu am timp. Trebuie să plec cu mașina către latura de nord și...

Laura se opri brusc.

— Spre latura de nord? Dar cum așa? Ce ai de făcut acolo? Întrebă el examinând-o cu atenție.

— Nu știu de ce ar trebui să-ți răspund la toate aceste întrebări, domnule Courtley?

Laura puse deoparte articolul și își aranjă hărțile.

— Ce-ar fi ca, măcar odată, așa, pentru variație, să te preocupi doar de propriile tale probleme?

— Problemele tale, domnișoară Nichols, sunt în aceeași măsură și ale mele. Am convenit cu dr. Hailey că voi fi informat cu tot ce se întâmplă și în schimb ai permisiunea de a contrasemna articolele mele, doar dacă bineînțeles vom juca cinstit. Și, draga mea domnișoară Nichols, trebuie să-ți atrag atenția că în acest moment, înțelegerea este încălcată. Nu trebuie să te superi degeaba. Dar nici nu trebuie să neglijezi influența presei în formarea opiniilor.

Laurei începea să-i lipsească aerul.

— Este... ai atins o adevărată culme a nerușinării.

— Dar ți-am spus doar adevărul, chiar dacă nu vrei s-o recunoști. Câteva fraze critice din partea mea și vă veți trezi fără susținere financiară.

— Vrei să mă șantajezi?

Devon o măsură, în tăcere, din cap până la picioare.

— Nu, răspunse el râzând. Desigur am găsit o serie de fapte pentru care nu există nicio explicație.

— Nu știu ce găsești comic în asta.

— Pe tine Laura! Este evident că toate provocările tale la adresa mea urmăresc să mă determine să plec.

— Cred că ai perfectă dreptate.

Devon râse și mai tare și întinse brațele în lături.

— Dar, Laura! Eu îți stau tot timpul la dispoziție.

Roșie la față, Laura își făcu de lucru cu hârtiile de pe masă, fără a scoate un cuvânt.

— Ah, hai Laura, lasă toate mofturile astea, spuse el

și zâmbetul i se stinse treptat. Nu am vrut să te jignesc și, cu atât mai puțin să te șantajez. Dar am căzut deja de acord să lucrăm împreună, nu-i așa? Deci revin la prima mea întrebare: ce cauți pe latura de nord?

Laura îi evită privirea.

— Voi face câteva măsurători termice, murmură ea supărată.

— Ai un motiv special?

— Hm, poate că da... Mi s-a părut că văd coloane de abur, când am zburat deasupra acelei zone, acum câteva zile, explică ea încercând să pară cât mai indiferentă.

— Interesant, spuse el privind gânditor pe fereastră. Ascultă-mă, am o propunere. Te uiți acum, repede, peste articolul meu și imediat după aceea te voi însoți în expediția pe care vrei să o faci.

Laura tresări abia perceptibil.

— Nu, nu este necesar, este doar o treabă de rutină, îl respinse ea grăbită. Nu vei putea aduna material pentru un articol.

— Există vreun motiv deosebit pentru care nu dorești să vin cu tine? o întrebă el privind-o ironic.

— Bineînțeles că nu, de ce ar fi?

Împotriva voinței sale, vocea îi tremură.

— Este numai poate că m-am înșelat. Este posibil ca acolo sus să nu găsim nimic. Este suficient că pierd eu o zi întreagă.

— Dă-mi voie să stabilesc eu modul cum îmi folosesc timpul.

Devon îi întinse articolul.

— Mai bine începi să-l citești pentru a reuși să plecăm cât mai repede.

— O.K.

Laura luă foile acoperite cu un scris mărunț și începu să le citească. Expunerea era limpede, neutră, plăcută și

completă. Periculos era doar ceea ce se putea citi printre rânduri, ce era doar sugerat dar fără a fi ceva concret. Ideile și concluziile se impuneau fără a fi direct formulate. Dar nu era autorizată să facă critici asupra stilului.

— Ei?

Laura ridică din umeri și contrasemnă articolul.

— Îți mulțumesc mult pentru binecuvântarea ce mi-ai dat-o. Acum putem merge, spuse el și luă articolul din mâna Laurei.

— Plecăm imediat, dar mai întâi trebuie să clarific ceva cu colegii mei.

— Bine, te aștept la ieșire.

— Jake!

Laura deschise ușa următorului birou.

— O *sole mio*, răsună o voce plăcută, cu tonalități de bariton, răspunzând chemării ei.

Laura râse.

— Jake! strigă ea din nou.

— În serviciul dumneavoastră *bella signorita*.

— Jake, nu găsesc nicăieri datele seismice referitoare la latura de nord.

— Nici nu-i de mirare, pentru că nu există.

— Este cumva o glumă?

— Exclus. Nu am reușit să efectuăm niciun fel de măsurători acolo. Odată era prea multă zăpadă, altădată am constatat că este o zonă naturală protejată.

— Zonă protejată? De ce?

— Indienii o numesc *Țara Sfântă* sau cam așa ceva. Există acolo câteva peșteri cu inscripții în piatră. Și, în afară de asta mai există și un cimitir indian străvechi chiar în mijlocul zonei. Nu am reușit să obținem nicio aprobare pentru a efectua acolo exploziile necesare.

— Dar avem nevoie urgentă de aceste date.

Laura studie furioasă harta ce atârna pe perete.

— Toată această zonă imensă nu poate fi în întregime protejată.

— Nu, nu întreaga zonă este protejată. Dar partea neprotejată este acoperită de zăpadă și gheață și nu ne este utilă.

Laura scutură furioasă capul.

— Cum să putem lucra în astfel de condiții?

— Asta rămâne pe seama inventivității noastre, în orice caz vă doresc mult succes în expediția către căminul neospitalier al *tăticului ger*, spuse Jake rânjind.

— Mulțumesc pentru urările călduroase, Jake. Ne vedem mâine.

Laura părăsi biroul și se îndreptă spre locul de parcare.

Indiferent, Devon aștepta rezemat de mașina de teren care le fusese pusă la dispoziție. Îi făcu semn cu mâna. Părul îi strălucea în soare. Sub cămașa de bumbac de un albastru deschis se contura bustul său musculos, iar blugii decolorați i se mulau pe umerii înguste și pe picioarele lungi, atletice.

Inima Laurei bătu repede sub privirea lui Devon. Îi era când cald când rece.

Un sentiment de neliniște puse stăpânire pe ea și își încetini pașii. Mai bine ar renunța la expediție. Dar degeaba, acum era prea târziu. Nu mai avea nicio alegere. Suspina încet gândindu-se că va petrece toată ziua împreună cu Devon.

— Laura, de ce mai întârziem?

Devon privi nerăbdător la ceas.

— Dacă mai stăm mult, astăzi nu mai ajungem nici până la munte.

— Vin, spuse încet Laura apropiindu-se hotărâtă.

Capitolul 8

Devon porni aparatul de radio și îl reglă cu sonorul la maximum.

Ținea tactul muzicii rock bătând cu mâna în volan. Chiar dacă muzica nu îi era pe plac, Laura se bucura că nu era nevoită să discute cu el. Îl privi discret. Ce bine arăta! Dar era mai mult decât atât. Laura simțea un sentiment ciudat, excitant. Chiar numai apropierea sa îi provoca fiori reci și calzi. Dumnezeu, cum se va putea concentra asupra muncii sale când știa, când simțea că Devon era în spatele ei și o privea peste umăr.

Deodată Devon închise aparatul.

— Încotro ai dori să mergi mai întâi? întrebă el.

Laura își întrerupse firul gândurilor.

— Ce anume? Ah, da. Probabil undeva în apropierea lui Tucker's Creek, un loc de popas lângă un pârau.

Devon aprobă din cap. Câteva curbe în ac de păr ce urmau una după alta îi solicitară toată concentrarea. Tăcut, conduse jeepul printre pereții ascuțiți ai stâncilor și prăpăstiile adânci.

În partea de nord drumul era mlăștinos și alunecos. Trecură peste un pod din bârne care se mișcau și opri mașina în mijlocul unei poieni.

— Am ajuns unde trebuie? întrebă el.

Laura aprobă din cap și deschise ușa mașinii. Era bucuroasă că nu a condus ea mașina pe drumul acela îngust dar ar fi fost în stare mai degrabă să-și muște limba decât s-o recunoască.

Îl privi cum coboară din cabina îngustă a jeepului și cum trage în piept aerul înghețat al înălțimilor. Tremurând de frig își îmbracă jacheta. Picioarele li se înfundau adânc într-un amestec mocirlos de zăpadă înghețată, pământ și pietriș. Fiecare pas era însoțit de plescăituri. Blestemând, Laura se chinuia să înainteze. Devon mergea în urma ei. Se

opriră pe un platou de piatră spălat de ape și se uitară de jur împrejur căutând vreun semn care să indice ruptura scoarței.

Observă cum Devon o urmărea încordat cu privirea și mulțumi cerului că nu se vedea nicăieri nicio urmă de abur. În felul acesta nici Devon nu va avea materialul de senzație la care spera.

Acesta se opri se în spatele ei, puțin mai jos, încât respirația lui aproape o atingea și i se părea că îi simte căldura trupului.

— Laura, îi șopti el la ureche, nu vrei să-mi spui exact ce cauți? Te-aș putea ajuta. Patru ochi văd mai bine mai bine decât doi.

Laura își plecă încet capul și tăcu. Devon o cuprinse de umeri și o întoarse spre el. Punându-i un deget sub bărbie, îi ridică ușor capul până când privirile lor se întâlneau.

— La dracu', Laura. Am încheiat o convenție. Trebuie să-ți respecti obligațiile oricât de greu ți s-ar părea. Am pus, deci, o întrebare și aștept răspuns.

Laura încercă să se întoarcă dar Devon o cuprinse în brațe și o ținea strâns.

— Deci, ce cauți?

— Ți-am spus deja când eram în birou. Am văzut aburi ridicându-se din pământ, pe când zburam cu elicopterul deasupra zonei. Nu este nimic senzațional și nu indică niciun pericol imediat.

— Îmi permiți să-mi notez asta?

— De ce? Vrei cumva să citezi cele spuse de mine?

— Și atunci ce este de făcut? Vrei să lăsăm cititorii pradă batjocorii și dezinformării? De ce în capul tău micuț și drăguț nu intră ideea că eu sunt adeptul unei sincerități fără limite. Dacă observațiile pe care le-ai făcut erau lipsite de importanță, acum nu ai mai fi aici.

Vocea lui suna iritată.

— Spune-mi ce urmărești de fapt? Nu cumva ești un vânător de știri de senzație care vrea să producă panică și groază printre oameni relatând despre o ruptură a scoarței?

— Cum aș putea face asta? Fiecare articol al meu trece mai înainte pe la tine. Din păcate.

— Dar cine îmi garantează mie că nu vei arunca la coș versiunea originală văzută de mine, pentru a scrie apoi alt articol?

— Deci, până la urmă, asta este tot ce-ai înțeles, Laura? Nu, eu nu sunt un vânător de senzațional, eu nu vreau decât să pun la dispoziția publicului cele mai importante informații, cu ajutorul cărora oamenii să poată lua măsuri adaptate situației. De aceea vreau să te rog încă o dată să nu umbli cu jumătăți de adevăr față de mine și să nu mă lași să mă dau cu capul de pereți. În caz contrar va trebui să-mi satisfac altfel curiozitatea. Poate încetând să mai caut a cunoaște femeia geolog și concentrându-mi atenția asupra doamnei pasionale care încearcă să se ascundă sub masca unor refuzuri.

— Mi-e teamă că-ți vei sparge capul degeaba, domnule Courtley.

Privirile Laurei fulgerau supărate iar sângele îi zvâcnea în obraji.

— Eu n-aș zice asta. Dimpotrivă, vorbesc foarte serios.

Devon o mângâie delicat pe obraji.

— Și dacă te-aș săruta chiar acum...

— Aș fi absolut sigură că mă voi gândi la alt bărbat.

— Ah, spuse el printre dinți, la domnul ex-logodnic probabil. Eu chiar mă întreb de ce te-a părăsit? Dar dacă la orice atingere a acestuia ai reacționat la fel ca și față de mine, atunci, sincer vorbind, îl înțeleg pe acel om.

— Ajunge! Nu am chef să discut cu tine problemele

personale. Sau revii imediat la o discuție neutră sau colaborarea noastră se termină chiar acum.

— O discuție neutră este tot ce urmăresc de la bun început.

Zâmbi ironic.

— Acum, după ce, în sfârșit, ai ieșit învingătoare, ai putea, conform înțelegerii, să-mi răspunzi la întrebare!

Laura strânse pumnii.

— Așa; deci, când apar mai multe crăpături ale scoarței, acestea pot fi într-adevăr semne alarmante. Dar, pentru a putea afirma ceva sigur trebuie mai întâi să găsim acele fisuri.

Urcă mai departe pe poteca îngustă spre limita de îngheț. Din nou privi atentă în toate direcțiile.

— Ceva neobișnuit?

— Hm... nu văd niciun fel de animale sau păsări. Nici măcar iepuri, capre sau veverițe, care mișună de obicei prin munți.

— Ai vreo explicație pentru asta?

Laura ridică din umeri.

— Privește cu atenție plantele și copacii. Nu par a fi prea vioaie.

— Ar putea fi deci un indiciu că Mount Kairo va erupe curând?

— Vezi, Courtley, aici greșești fundamental. Interpretezi tot ceea ce spun numai cum îți convine. Crezi că ne aflăm pe o corabie care se scufundă și cauți cu disperare confirmări pentru bănuielile tale.

— Și ce anume ar trebui să se întâmple pentru ca și tu să părăsești corabia și să te salvezi?

— Eu rămân la părerea mea. Când toate semnele indică furtună, atunci trebuie luate măsuri de siguranță.

Devon scutură energic din cap.

— Cu alte cuvinte: niciodată. Nu vrei să ții seama de

avertismentul înscris pe fiecare stâncă! De cele mai multe ori oamenii de știință au încredere prea mare în inteligența și în capacitatea lor de a raționa; în schimb uită că sunt dotați cu instinct și nu țin seama de el. Este o greșeală periculoasă. Într-adevăr o greșeală periculoasă.

El se întoarse brusc continuând să urce spre vârf. Imediat dispăru după un cot al potecii.

Laura privi după el fără să înțeleagă. Ce se întâmplase? De ce devenise brusc atât de serios? Observase o expresie de durere în ochii lui, în timp ce vorbea? Continuă să meargă. Acest om nu mă interesează deloc, se gândi ea strângând din dinți. Dar de ce gândurile i se învârteau în jurul lui? Își aminti seara petrecută la acel local franțuzesc *Le petit Chateau*, lumina strălucitoare a lumânărilor, sunetul învăluitor al muzicii, mâinile lui Devon, mirosul apei lui de ras...

Deodată alunecă pe un mușchi umed. Pentru o secundă i se păru că plutește în aer apoi se izbi tare de solul pietros.

În primul moment nu simți nicio durere, doar spaima îi paraliza mișcările. Incapabilă să se liniștească se întoarse pe spate. În cele din urmă deschise ochii și își ridică încet capul. Privirea îi căzu pe un șoarece de câmp aflat la câțiva centimetri de mâinile sale. Era mort. Înghiți. Încercă să se ridice dar o durere sfâșietoare îi străbătu picioarele și trebui să se întindă iar.

— Laura!

Două mâini puternice îi cuprinseră umerii.

— Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

Laura îi aruncă o privire chinută. Vru să spună ceva dar niciun cuvânt nu ieși de pe buzele ei. Tăcută, își sprijini capul pe umărul lui Devon. Ochii i se umplură de lacrimi. Fără a mai întreba nimic, Devon o ridică în brațe ca pe un copil șoptindu-i cuvinte blânde de încurajare.

— Șoarecele, șopti Laura printre lacrimi, este mort.

— Un șoarece?

Devon o privi fără să înțeleagă. Apoi privirea îi căzu asupra micului animal mort.

— Poți observa dacă are răni exterioare?

Laura își șterse lacrimile. Durerea din picior mai cedase.

Devon ridică de coadă șoarecele mort și îl privi cu atenție.

— Nu, nu văd nimic.

Laura se întoarse.

— De ce crezi că a murit?

— Probabil gaze sulfuroase.

Ridică din umeri.

— Dar nu este decât o presupunere. Cel mai bine ar fi să luăm animalul cu noi. Jake îl poate examina și poate astfel confirma sau infirma bănuielile mele.

— Bine. Sunt perfect de acord.

Fără să mai stea pe gânduri Devon coborî spre mașină.

Laura îl privea pierdută în gânduri. Fusesse oare șoarecele omorât de gazele sulfuroase emanate din pământ? Dar nu se simțea defel mirosul atât de caracteristic al gazelor sulfuroase. Își frecă gleznele. În definitiv nu era problema ei să afle cum a murit șoarecele și până va avea rezultatele certe nu avea niciun rost să facă speculații. Greșise deja făcând aprecieri pesimiste asupra situației în fața lui Devon.

Devon se întoarse. Puse șoarecele într-un săculeț de plastic, apoi se sprijini ezitând de un bloc de piatră.

— Gaze sulfuroase, mormăi el uitând de Laura. Nu ar fi o explicație pentru lipsa oricărui animal?

Își puse piciorul pe trunchiul răsturnat al unui copac și o privi întrebător.

— Ei, ce părere are experta?

— Ar putea fi posibil, dar...

— Fără niciun dar. Este timpul domnișoară Nichols, să tii seama de posibilitatea unei erupții a vulcanului. Trebuie să abandonezi considerațiile teoretice și să-ți pui întrebarea cum trebuie procedat în continuare.

Laura se încruntă. Cuvintele lui cădeau ca niște lovituri de bici.

— Nu voi căuta soluții pripite și iresponsabile doar pentru că tu ești grăbit. Un om de știință trebuie să ia în calcul toate posibilitățile, aceasta este părerea mea.

— Părerea ta? Nu e prea vesel. Păcat că săracul șoarece nu mai este în viață. Ar putea să-ți spună ce ar face el cu opinia ta.

— Este foarte posibil ca șoarecele să fi murit de bătrânețe.

— Desigur, sau poate de tuberculoză, de infarct sau diabet? Ah! Îmi ajunge! Cred, domnișoară Nichols, că ai dreptate. Pierd timpul degeaba încercând să te conving de justetea argumentelor mele.

Fără să o mai privească se depărtă în direcția mașinii.

În primul moment Laura rămase împietrită. Apoi o cuprinse furia. Vru să-l certe aspru dar, la prima mișcare se prăbuși la pământ cu un strigăt de durere.

Devon se întoarse grăbit. Din câțiva pași ajunse lângă ea.

— Piciorul? Întrebă speriat.

Laura clătină din cap.

— Glezna, suspină ea și apoi izbucni în plâns.

Prudent, Devon palpă zona dureroasă. Apoi, cu atenție îi desfăcu șireturile și îi scoase gheata din picior.

— E mai bine așa? Întrebă el privind îngrijorat fața ei crispată de durere.

— Da, este mult mai bine, spuse ea ștergându-și

lacrimile.

— Ai avut noroc. Din câte pot să-mi dau seama, nu este decât o entorsă. În câteva zile te vei simți tot atât de bine ca și înainte.

Devon o ridică fără nicio greutate în brațe și o duse până la mașină.

Ochii Laurei se umplură din nou de lacrimi. De data aceasta de supărare. De ce trebuise să i se întâmple tocmai acum una ca asta? Nu mai vroia să mai aibă nevoie de ajutorul lui, nu mai vroia ca inima să-i bată atât de repede. Dar nu avea nicio posibilitate de alegere. În general, când avea de-a face cu Devon Courtley nu avea de ales. Își strânse buzele și blestemă ziua când luase hotărârea de a veni la Idle Springs.

Capitolul 9

Întocmai cum spusese Devon, după câteva zile Laura nu mai simți nicio durere în picior. Pentru a evita riscul ca entorsa să recidiveze, Kate reușise să o convingă să mai rămână câteva zile la pat, dar chiar de a doua zi nu mai suportă inactivitatea. Putea foarte bine să-și rezolve problemele de serviciu folosind telefonul.

Cu Jake luase legătura imediat după ce se întorsese, pentru a-i comunica observațiile sale. Jake era și el de acord că situația se agrava, dar când venise vorba de măsurători, îi spusese foarte hotărât că efectuarea acestora le va lua mult timp. Laura insistă chiar dacă, de câteva ori i se păru că acesta și-a pierdut răbdarea. Jake însă rămăsese la părerea lui.

— Nu se poate mai repede, argumentase el. Blocurile de gheață și zăpadă sunt prea mari. Până am reușit să forăm acolo o gaură adâncă, a trecut o veșnicie iar când am terminat, s-a desprins un bloc de gheață și a pornit-o la

vale iar noi nu am reușit să-l oprim încât, până la urmă, toată munca a fost în zadar. Aceasta înseamnă că va trebui să observăm întreaga zonă de la distanță pentru a nu mai pune oamenii în pericol. Iar această operațiune mamut ar trebui finanțată cu mijloacele precare de care dispunem ceea ce ne-ar pune în situația de a nu mai putea întreprinde nimic altceva.

— Dar fără niște informații sigure nimeni nu ne va mai acorda nicio atenție. Înțelegi ce vreau să spun, Jake?

Laura fusese aproape disperată.

— Și apoi, Laura, își continuase Jake pledoaria, trebuie să te gândești că regiunea de care vorbim este „zonă naturală protejată” iar indienii sunt foarte atenți ca nimeni să nu pună piciorul pe pământul lor sacru.

— Nici chiar un apaș pur-sânge cu tatuaj înfricoșător de războinic nu m-ar putea opri să efectuez măsurătorile necesare, spusese Laura revoltată. Te rog deci să încerci să iei legătura cu șefii indieni sau cu cei ce îi cunosc și să-i faceți să ne înțeleagă solicitările. Avem nevoie de date dacă vrem să ne putem continua munca.

Discuția se încheiase totuși într-o notă mai optimistă.

— Desigur, ai într-adevăr dreptate. Mă voi strădui să fac ceva.

— Succes! Și, Jake, ține-mă te rog la curent și pe mine.

— Îți promit, Laura.

— Mulțumesc, Jake.

De atunci Jake nu îi mai comunicase nimic nou. Laura era din ce în ce mai neliniștită. Se apropie de telefon, întinse mâna spre receptor, dar, după o clipă de meditație se răzgândi. La ce ar folosi să-i pună lui Jake nervii la încercare bombardându-l cu atâtea telefoane. Ar fi vrut să știe dacă mai are noutăți dar, trebuia să mai aibă răbdare.

Din bucătărie răsună deodată un sunet asemănător cu o voce minunată de tenor. Laura tresări și râse. Cuprinsă de presimțiri se ridică și merse șchiopătând spre bucătărie. Trase aer în piept. Era mașina de spălat vase. Natural! Kate o pusese în priză înainte de a pleca.

Fără a căuta în mod deosebit ceva, deschise ușa frigiderului. Inspectă nehotărâtă conținutul acestuia. Să gătească oare spaghetti? De ce nu?

Tot ce îi trebuia pentru sos se găsea în frigider: carne tocată, roșii, ceapă.

Luă un platou de lemn și un cuțit ascuțit din sertar, puse carnea tocată într-o tigaie de fontă și o așeză pe mașina de gătit, după care tăie roșiile felii, curăță ceapa și o mărunți. După scurt timp ochii îi lăcrimau și toate îi apăreau în jur ca prin ceață.

În acel moment se auziră bătăi în ușa de la intrare.

— Vin imediat, strigă Laura ștergându-și grăbită mâinile cu un șervețel.

Apoi se grăbi șchiopătând spre ușă. Încă orbită de lacrimi, bâjbâi după mâner și apoi deschise.

Afară era Devon. Acesta o privi mirat.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el îngrijorat. Piciorul doare tot așa de tare? Nu trebuie să te vadă iar un medic?

Laura încercă să-i spună că nu o mai durea nimic, dar nu reuși decât să scoată un suspin prelung. Fără să mai stea pe gânduri, el o luă în brațe și o așeză pe canapeaua din camera de zi. Laura căută un șervețel în buzunar și oftă.

— Nu este ceea ce crezi, Devon. Piciorul meu este în regulă.

Întinse piciorul și roti glezna.

— Am tocat ceapă și de aici smiorcăiala asta prostească.

— Asta să fie?

Devon privi sceptic spre glezna ei.

— Sigur că da.

— Cu atât mai bine. Am la mine un articol pentru *New Yorker*.

— O.K.! Lasă-l aici. Îl voi citi cât mai repede.

— Nu, nu este nevoie. De data aceasta graba nu mai este atât de mare.

Întoarse capul adulemecând aerul.

— Dar se pare că arde ceva pe aici.

— Carnea tocată! Pentru Dumnezeu!

Laura se ridică și se precipită spre bucătărie uitând de piciorul ei bolnav. Un fum negru o întâmpină și mirosul de carne arsă îi umplu nările. Stinse repede mașina de gătit, luă cratița fumegândă și o așază în bazinul plin cu apă al spălătorului, apoi alergă la fereastră pe care o deschise larg. Cratița mai sfârâi, șuieră și fumegă un timp apoi treptat, fumul se împrăștie.

— Ah!

Laura simțea că se sufocă. Ieși pe hol să respire aer proaspăt. Apoi privi spre pardoseala bucătăriei.

— Nu! Asta nu, strigă ea speriată privind fix la leșia murdară ce se scurgea pe jos din cuva mașinii de spălat vase și care aproape acoperise pardoseala.

Grăbită deconectă mașina. Îi venea să țipe.

— Cum poate un singur om să provoace un asemenea dezastru într-un timp atât de scurt?

Devon stătea rezemat de ușă și râdea.

Laura simți cum o cuprinde furia.

— Încetează cu observațiile prostești și cu râsul ăsta. Mai bine faceți ceva util.

— În serviciul dumneavoastră doamnă.

Devon zâmbi și făcu o plecăciune, ceea ce pe Laura o înfurie și mai tare. Roșie la față îi arunca priviri veninoase.

Devon se aplecă, își scoase pantofii și șosetele, apoi își suflecă pantalonii până deasupra genunchilor. Laura se

înfioră când el își scoase și cămașa.

— Știi cumva dacă în casa aceasta există un clește de țevi?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Laura tuși încet și îl privi nedumerită.

— Nu, așteaptă. Rezolv eu asta. Mă întorc imediat, spuse el și dispăru.

Între timp Laura culese toate prosoapele de baie pe care le găsi prin casă și le întinse pe pardoseala bucătăriei, încercând să adune toată leșia împrăștiată.

— În casa asta se simte lipsa unui bărbat, spuse Devon legănându-și triumfător lada de scule. Pur și simplu o femeie nu poate rezista la nesfârșit fără un bărbat. Pot jura că e așa.

— Jurământul fals se pedepsește cu închisoarea.

Laura aruncă spre el un prosop umed. Devon îl prinse cu un reflex rapid.

— Dar fără leziuni corporale, replică el râzând.

— Am circumstanțe atenuante.

— Asta o vom clarifica mai târziu. Acum însă să trecem la treabă.

Devon dădu la o parte mască spălătorului.

— Privește, scurgerea pare înfundată. Am nevoie de cleștele de țevi.

— Cleștele de țevi? Care este?

Laura răscoli nesigură prin lada de scule.

— Cleștele mare cu etichetă roșie.

— Aici este! L-am văzut.

— Mi-e teamă că fără ajutor nu pot face nimic. Cineva trebuie să țină țeava când eu slăbesc strângerea filetelui.

— O.K.

Laura se așeză peste picioarele lui Devon și prinse cu putere țeava de scurgere.

— Așa nu vom reuși. Trebuie să te întinzi peste mine.

Îmi pare rău dar altfel nu merge.

Laura înghiți în sec lipsită de grai.

— Cel mai simplu pentru tine ar fi dacă te-ai așeza pe spate.

Confuză, ea urmă indicațiile lui Devon. Deodată se simți străbătută de fiori calzi. Respirația i se accelerează și inima îi bătea sălbatic.

— Țineți cheia așa.

Devon îi așează mâna pe cheie.

— De ce nu există niciun bărbat în viața ta, Laura? Întrebă pe neașteptate Devon.

Răsuflarea lui îi atinge obrajii.

— A fost unul.

Laura făcea eforturi disperate să țină cheia.

— Și ce nu a mers între voi?

— Nu a putut accepta gândul că soția lui va călători mereu în jurul lumii, de la un vulcan la altul.

— Și astfel ai schimbat patul conjugal, cald și moale, cu patul tare și auster al carierei.

Devon ridică glasul.

— Niciun bărbat nu are atâta căldură cât craterul unui vulcan.

— Chiar crezi asta, Laura?

El lăasă deoparte cheia și o prinse în brațe. O strângea atât de tare încât nu se putea mișca. Laura trase aer în piept și închise ochii. Fiori calzi îi străbăteau spatele. La dracu'! Ce trebuia să facă? Din nou nu avea de ales.

Devon îi întoarse încet capul într-o parte.

— Totul e în regulă cu tine, Laura? răsună deodată o voce.

Laura se înfioră, tresări și se lovi puternic cu capul de țeava de scurgere.

— Au! strigă și în ochi îi apărură lacrimi.

Se eliberă din brațele lui Devon, ieși de sub spălător

și se ridică oftând. Câteva clipe rămase pe loc amețită. Cercuri colorate îi dansau prin fața ochilor. Apoi vederea îi reveni.

— Kate!

Kate strâmbă din nas.

— Ce miroase aici atât de îngrozitor? Întrebă ea mirată.

Apoi se încruntă observând dărele de fum pe peretele de lângă mașina de gătit, pardoseala umedă, grămada de prosoape umede din colț și resturile de mâncare carbonizate din cratiță. Deodată privirea ei se opri la picioarele lui Devon care ieșeau de sub spălător.

Laura tuși încet.

— Aici este, cel puțin în parte, vina mea Kate... Eu am uitat cratița pe mașina de gătit și apoi... este de vină mașina de spălat vase care s-a înfundat încât era să fie inundată toată casa. Acum însă pericolul a trecut. Ea privi spre Devon. Totul este acum sub control.

— Și pe cine avem noi aici?

Ea se aplecă și privi curioasă sub spălător.

— Oh. Acesta este domnul Devon Courtley, unul dintre vecinii tăi.

Vocea tremurătoare a Laurei o dădu de gol.

Devon se întoarse pentru a fi văzut.

— Probabil că vă cunoașteți.

El râse triumfător.

— Laura a făcut cu mine un adevărat curs intensiv de instalator.

El clipi din ochi cu subînțeles spre Kate.

Laura se întoarse spre ei. Devon însă nu mai făcu vreo aluzie care s-o trădeze. Însă ei îi venea să intre în pământ de rușine.

— Ei, acum dați-mi voie să mă retrag. Nu vreau să vă mai deranjez.

Kate clătină încurajator din cap spre Laura și Devon și dispăru din bucătărie.

Devon se dedică din nou muncii sale la sistemul de curgere defect.

Laura își spuse că nu merită să îl mai privească, de aceea plecă grăbită după Kate.

— Ce zi!

Kate se lăsă să cadă pe sofa.

— O grămadă de turiști nebuni au confundat, se pare, azi, magazinul meu de antichități cu pământul făgăduinței. Am făcut o afacere frumușică. Privi spre Laura. Cred că v-am deranjat destul de mult.

— Dar nu, nici vorbă. Dimpotrivă ai venit exact la momentul potrivit.

Tocmai vroia să-i explice totul lui Kate, când, deodată, în ușă apăru Devon.

— Țeava de scurgere este reparată.

O privi pe Laura în ochi.

— Problema ei numărul unu pare să fie faptul că e singură pe lume.

Numai adunându-și toate puterile, Laura reuși să-i înfrunte privirea fără să-și piardă stăpânirea de sine. Simțea însă bătăile inimii în gât și respirația i se opri.

— Ei, minunat.

Kate privea curioasă de la unul la altul.

— Vă pricepeți cumva și la electricitate? Avem într-adevăr o problemă. Câteodată, pe neașteptate, sar siguranțele. Se pare că totul pleacă de la înalta tensiune și...

— Kate! o întrerupse Laura furioasă. Nu trebuie să ne permitem să abuzăm de ajutorul atât de generos al domnului Courtley.

— Cred că ai dreptate.

Kate îi întinse mâna lui Devon.

— În orice caz, mulțumiri pentru ajutorul dumneavoastră dezinteresat, domnule Courtley.

— Mi-a făcut o plăcere deosebită. Devon se înclină.

— Da.

Laura îl conduse prin hol spre ușa de la intrare.

— La revedere.

— Așa deci, tensiunea înaltă, aveți astfel de probleme, murmură Devon. Cred că știu câte ceva despre cum poate fi micșorată tensiunea.

— Nu e nevoie. Mulțumesc oricum. La revedere domnule Courtley.

Supărată, ea trânti ușa după el. Apoi închise ochii câteva momente și trase adânc aer în piept, înainte de a se întoarce resemnată în camera de zi.

— Doamne, ce bărbat arătos și fermecător! Nu cumva, întâmplător, este același cu generosul cavaler al rozelor?

— Cu totul întâmplător, confirmă Laura strâmbându-se.

— Asta este tot ce îmi poți spune despre acest bărbat de vis?

— Nu știu nici eu prea multe. Este ziarist și câteodată lucrăm împreună.

— Doar atât? Mare păcat.

Kate suspină teatral.

— Dar spune-mi ce-ți face piciorul?

— Totul este în regulă. Durerile aproape au dispărut. Cred că în curând voi putea dansa samba.

— Ar trebui să fii ceva mai prudentă.

Kate râse.

— Dar mă bucur că te simți mai bine. De altfel, și eu sunt frântă de oboseală. Cred că cel mai bun lucru ar fi să mă culc.

— Desigur. Eu mai am treabă.

Kate dădu din cap mulțumită spre Laura, se ridică și se îndepărtă spre dormitor.

Oftând, Laura se întoarse în bucătărie și începu treaba. Cu multă răbdare și perseverență înlătură toate urmele greșelii sale și spală totul lună. Gândurile sale însă, se întorceau mereu la Devon Courtley. Ce s-ar fi întâmplat dacă Kate nu ar fi apărut atât de neașteptat? Laurei i se uscă gâtul. Puse deoparte peria de spălat și merse în camera de zi. Pe masă se afla dosarul cu articolul lui Devon. Ezitând scoase foile de hârtie și începu să citească.

Dar după primele pagini se opri intrigată. Din nou constată că nu se putea concentra. Ce era de făcut? Ce făcea din ea acest bărbat? Încă nu i se întâmplase până acum să își schimbe atât de mult părerile asupra cuiva, ca în cazul acestui Devon Courtley. Ce avea el totuși atât de deosebit? Nimic! Supărată, puse pe masă articolul.

Laura își întrerupse firul gândurilor și ascultă atentă. Se auzeau zgârieturi în ușa de la intrare însoțite de un mieunat slab. Merse la ușă și o deschise.

— Hai, vino odată! strigă ea. Seara asta va trebui, vrând-nevrând, să te mulțumești cu mine deoarece femeiușcă ta este deja în pat. Dar nu ai putea să intri odată?

— Desigur, cu plăcere!

O umbră se dezlipi de lângă perete tocmai când Laura era pe punctul de a ieși afară.

— Se pare că azi nu va trebui să cauți prea departe pentru a o găsi pe Liebesglut.

Devon ieși în lumină și Laura recunoscu în brațele sale un animal ghemuit, acoperit cu blană neagră și care torcea prietenos în timp ce o privea.

— Vai! Talentele... De data asta ai reușit să capturezi pisica vecinei doar datorită farmecului inegalabil care te caracterizează.

— Sunt specialist în ceea ce privește pisicile, în special pisicile sălbatice.

Se aplecă și o așează pe Liebesglut pe podea.

Pisica se ghemui pe rogojină, își linse labele, se întinse și apoi merse mândră, cu capul sus prin holul luminat feeric.

— Se scurge bine apa acum?

— Te rog? Apa?

— Țeava de scurgere.

— Ah! Da, totul este perfect.

— Laura, Devon îi caută privirea.

— Aș vrea, să-ți spun deja noapte bună, domnule Courtley.

— Laura, de ce ești totdeauna atât de distantă?

Se apropie și o cuprinse încet în brațe.

— Eu... Capul Laurei se sprijini de umărul lui. Nu știu, șopti ea.

— Oh, Laura. El îi mângâie blând părul. Uită-te la mine, spuse el rugător.

Laura ridică, ezitând, capul. Privirile lor se întâlniră. Devon se aplecă spre ea până când buzele lor aproape se atinseră. Rămase așa, privind-o mult timp, fără un cuvânt. Laura nu îndrăznea să se miște sau să respire. Apoi, în sfârșit, el îi acoperi gura cu un sărut nesfârșit, blând și afectuos.

Laura suspină încet. Brațele ei se ridicară singure și cuprinseră gâtul lui Devon. Corpurile lor se apropiară într-o chemare nestăvilită. Dintr-o dată delicatețea blândă a lui Devon i se păru insuficientă. Vroia mai mult. Excitată, răspunse sărutului lui Devon.

Și, ca și cum acesta ar fi așteptat doar un semn, o strânse cu pasiune în brațe. Sărutul său deveni tot mai intens și pătimaș. Mâinile lui alunecară pe spatele Laurei, îi mângâiau cu mișcări lente, circulare rotunjimile șoldurilor

coborând tot mai jos.

Laura se simțea cuprinsă de o dorință sălbatică. Era brusc mistuită de un foc nemaicunoscut. Când mâinile lui Devon părăsiră șoldurile și lunecară în sus pe sub tricoul ei, scoase un țipăt înăbușit de plăcere.

Gemând, Devon îi cuprinse sânii. Le simțea pielea netedă și caldă, boltirea lor, tăria sfârcurilor îndreptate în sus.

— Laura, oh, Laura, spuse el răsufând greu. Te doresc atât de mult.

O strânse și mai tare spre el.

— Am nevoie de tine Laura. Eu te voi...

Întinse mâna peste umărul ei și închise ușor ușa. Apoi o conduse pe Laura de-a dreptul prin grădina din fața casei, pe o potecă ascunsă care lega cele două proprietăți învecinate.

Laura îl urma ca în transă. Simțea aerul răcoros al serii pe obrajii săi, o adiere de vânt i se juca prin păr. Mâinile lui Devon erau calde și hotărâte. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat...

Brusc, Laura se opri. Acesta era adevărul: era prea frumos pentru a fi adevărat. Nu ținuse seama de ceva. Deveni foarte conștientă de ce s-ar fi întâmplat în camera lui Devon. De ce făcea asta? Pentru sex fără dragoste? Pentru o noapte care i-ar fi adus doar satisfacții trupești? Căci despre sentimente între ei nu putea fi încă vorba.

— Nu, îl împinse crispată și se îndepărtă. Nu pot.

El rămase împietrit.

— De ce nu?

Ea tăcu ocolindu-i privirea. Cât de mult ar fi dorit să se culce cu el! Dar ce ar fi urmat? Relația lor nu avea niciun viitor. De ce să provoace durere și suferință inutilă pentru amândoi? Mai bine un sfârșit rapid și curat înainte ca lucrurile să se complice, decât reproșuri și frământări târzii.

— Mă tem că am o concepție de modă veche despre această relație, spuse ea rigidă. Totul în mine se împotrivește situației de a fi împreună cu cineva pe care nici măcar nu îl iubesc.

— Dacă asta este singura problemă... cine te oprește să nu mă iubești până la moarte? Sau imaginează-ți că mă iubești măcar un pic.

Devon râse.

— Doar eu sunt bărbatul pe care l-ai așteptat toată viața?

— Tu? Tocmai tu, Courtley? Te crezi bărbatul visurilor mele?

Laura scutură din cap neîncrezătoare.

— Bărbatul coșmarurilor mele pare o descriere mai potrivită. Ești într-adevăr, individul cel mai nerușinat și încrezut pe care l-am întâlnit.

— Nerușinat și încrezut deci! Sunt de-a dreptul uluit. Cine îmi corectează articolele? Cine are cuvântul hotărâtor asupra a tot ce pun eu pe hârtie? Aș mai fi eu de acord cu această tutelă, și încă din partea unei femei, dacă aș fi într-adevăr așa cum m-ai descris?

— S-o luăm mai încet. Întrebarea care se pune este dacă ai tolera amestecul meu când ai avea și o altă alegere?

Ea îl privi supărată.

— Ai fi în stare să-ți trădezi chiar și bunica doar pentru a scoate o poveste bună, nu-i așa? Și dacă ți s-ar oferi o astfel de ocazie, nu ai ezita să te culci cu mine, să-mi faci declarații de dragoste sau chiar cereri în căsătorie doar pentru a fi de partea? Am dreptate, nu?

— Înseamnă că, în acest caz, ești de acord?

Laura se înroși furioasă.

— Nu, asta nu înseamnă absolut nimic!

Se întoarse și se îndreptă șchiopătând spre casă.

— Poate tu nu ai de unde să știi, dar eu nu folosesc asemenea metode.

— Nu te mai osteni.

Ea urcă treptele de la intrare, deschise ușa și se refugie în casă. Cu respirația oprită ajunsese în camera sa și se aruncă pe pat.

— Devon, oh, Devon! suspină ea și își înfundă capul în perne.

Capitolul 10

— Hai, vorbește odată. Ce s-a întâmplat cu tine, Laura?

Kate sorbi din cafea și clătină îngrijorată din cap.

— Despre ce este vorba? Ce trebuia să se întâmple?

— Încă nu te-ai uitat azi în oglindă? Arăți de parcă ar fi vorba de fantoma ta. Pun pariu că nu ai închis ochii toată noaptea. Am dreptate?

— Oricui i se poate întâmpla odată, nu?

Laura sorbi încet de câteva ori din lichidul fierbinte și stimulant, care îi ardea gâtul.

— Sigur, dar experiența mea îmi spune că la oamenii tineri și sănătoși insomnia este provocată aproape totdeauna de o anumită cauză.

— Ah, da?

— Da! Și eu sunt obișnuită să spun lucrurilor pe nume: ești îndrăgostită până peste urechi, Laura. Îndrăgostită de atractivul și mult apreciatul vecin și prieten, îndatoritorul nostru instalator amator, acest domn Devlin Courtney.

— Devon Courtney, o corectă Laura. Și, după cum deja am mai spus colaborăm doar din când în când. De altfel aceasta este tot ce ne leagă.

— Ce păcat! Tu și el ați putea fi o pereche ideală.

Laura simți cum i se înroșesc obrajii.

— Mai am de examinat câteva date de laborator, se scuza ea rigidă.

Apoi se ridică și se întoarse în dormitor. Kate crede că este îndrăgostită de Devon Courtley. Ce idee comică și absurdă. Laura pufni în râs.

Un sentiment profund precum dragostea era, în situația ei, un lux pe care nu și-l putea permite; rațiunea se împotriva. O singură dată făcuse această încercare îndrăzneță și atunci fusese distrusă. Își călcase în picioare sentimentele iar visul său frumos de a pune de acord căsătoria și profesia, explodase ca un balon de săpun. De atunci se comporta ca un copil care s-a ars o dată.

Cu toate acestea, chiar dacă dorea sau nu gândurile ei se întorceau neconținut la Devon. Oricât se străduia, nu reușea să-și scoată din minte chipul lui. Oare mai putea face ceva pentru a schimba lucrurile? Nu, la dracu', nu era nimic de făcut. Un om ca Devon Courtley nu putea iubi. Trează, se învârti și noaptea aceasta de pe o parte pe alta. Ore în șir, medită la toate acestea, iar când închidea ochii sau privea un colț întunecat al camerei, imaginea lui Devon îi apărea clară în amintire.

La primele ore ale dimineții se ridică din pat. Îi era foarte clar, nu avea niciun sens să se mintă singură. Îl iubea pe Devon; acesta era singurul adevăr, teribil dar totodată delicios.

Devon nu se arătă toată ziua și Laura deveni tot mai nervoasă. De câteva ori aproape cedase tentației de a-i telefona pentru un motiv oarecare. Apoi, de fiecare dată renunța de teamă că el ar putea ghici adevăratul motiv pentru care îl căuta. Nu, nu ar mai putea suferi râsul lui ironic, când va sta iar alături de ea.

În fiecare dimineață trebuia să suporte privirea

cercetătoare a lui Kate, când apărea la masa de dimineată palidă de nesomn, cu cearcăne la ochi.

Ca în fiecare seară și acum se furișă epuizată și moartă de oboseală în pat și, ca de fiecare dată, nu reuși să adoarmă. Se strecură în picioarele goale afară, pe ușa terasei, privind pe ascuns spre casa întunecată a lui Devon. Rămase acolo tăcută până când răcoarea nopții o făcu să tremure. Se întoarse în cameră, intră sub așternut și treptat adormi, dar somnul îi era superficial și agitat.

Deodată patul se clătină. Laura se trezi brusc. Un tunet înfundat răsună crescând vijelios și apoi stingându-se. Dumnezeu! Un cutremur, gândi Laura. Și Jake este plecat cu o mână de oameni spre latura de nord a masivului pentru a instala o stație de observație. Să sperăm că nu sunt în pericol. Urmă o a doua scuturătură mai slabă apoi totul se liniști.

Laura privi la ceas. Era deja trecut de cinci. Nu mai merita să se întindă iar în pat. Tot așa de bine putea rămâne trează. Se ridică și merse în vârful picioarelor prin casa cufundată în liniște.

Pisica lui Kate îi veni în întâmpinare și se frecă de picioarele ei mieunând jalnic.

— Ei tu, micuțo, te-ai speriat tare, nu-i așa?

Laura o mângâie și deschise ușa casei pentru a-i da voie să iasă. Dar pisica se retrase speriată spre perete și nu manifestă nicio intenție de a ieși afară.

Ridicând din umeri Laura închise ușa. Deodată o lovitură puternică străbătu casa. Podeaua începu să se cutremure. Zidurile se clătinau. Ferestrele zăngăneau. Amețită, Laura se sprijini de ușă.

— Dumnezeu, vulcanul!

Palidă de spaimă Kate apăru în cămașă de noapte pe hol.

Laura oftă. Se concentrează ascultând atentă.

— Zgomotul vine într-adevăr din direcția lui, observă ea cu voce tremurătoare.

Kate încercă să zâmbească.

— Se pare că voi avea de adunat cioburi, spuse ea sec continuând să meargă. Ce oră nepotrivită pentru un cutremur! Aș mai fi dormit încă puțin.

Laura conduse grăbită către birou. În toate încăperile și în stația de măsură era o activitate intensă. Rețeaua telefonică era în pericol să fie întreruptă. Bubuiturile stației radio răsunau puternic iar radiotelegrafistul era asaltat de un fluviu de mesaje, știri, întrebări ce trebuiau transmise. Laura se strecură prin holul de intrare în care se înghesuiau ziariști și reprezentanți ai unor posturi locale de radio și televiziune. În sfârșit reuși să ajungă în birou. Cu respirația tăiată se năpusti asupra stației de radiocomunicație și încercă să ia legătura cu Jake. Dar nu se auzeau decât pocnete și trăsnete puternice. După mai multe încercări fără succes, renunță.

Introduse în calculator cele mai noi date și așteaptă. Câteva secunde mai târziu, pe monitor apăru epicentrul cutremurului și valorile exacte pe scara Richter. Laura căută date suplimentare pe care le compară cu cele de pe hărți. După cum se temuse, centrul cutremurului principal era înspăimântător de aproape de suprafață. Deci magma se ridicase mai mult decât indicau prognozele. Neliniștită, compară încă o dată toate rezultatele măsurătorilor aflate în fața ei.

O nouă încercare de a lua legătură cu Jake se soldă cu eșec. Tulburări atmosferice puternice făceau imposibilă orice legătură radio cu tabăra din latura de nord.

— Laura! În ușă apăru capul dr. Hailey. Presa așteaptă cu nerăbdare un prim comentariu. Ați putea să vă ocupați de asta.

— Imediat.

Laura închise monitorul și îl urmă pe dr. Hailey în holul plin de oameni.

Prezentă în cuvinte clare și precise evoluția situației și răspunse răbdătoare la întrebările ziariștilor, până când gâtul începu să o doară și nu mai reuși să scoată decât niște sunete răgușite. Luă o pauză și se strecură înapoi în liniștea biroului său. Reluă, cu o grabă febrilă și un elan renăscut, încercările de a lua legătura cu Jake. Dar nici de data aceasta nu reuși. Rămase fără grai în fața aparatului. La dracu'! De ce Jake nu lua legătura cu ei? Trebuia să-și dea seama că erau îngrijorați pentru soarta lui.

— Unde este dr. Hailey? Trebuie să-i vorbesc imediat!

Un bărbat, scund, viguros, de vârstă mijlocie, cu o față plină, robustă, intră furtunos în birou.

— Stratton, se prezentă el. Primarul din Idle Springs.

Scoase din jachetă o batistă în carouri mari și își șterse sudoarea de pe frunte.

— Azi după-amiază am primit vizita unor persoane importante care conduc o firmă renumită și care ar dori să înceapă construirea unor apartamente de vacanță în orașul nostru. Cum pot eu acum să dau ochii cu ei? Ce pot să le spun? Puteți să-mi dați vreo idee, domnișoară?

O examinează pe Laura cu o privire tăioasă.

— Puteți să le spuneți că situația nu este nici pe jumătate atât de gravă cum pare? Este vorba de mulți bani pentru noi, domnișoară.

— Din păcate, nu, domnule Stratton, răspunse ea stăpânindu-se cu greu. Nimeni nu poate să prevadă cum va evolua în timp situația. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă spun că nici noi nu putem.

— Ah, vă pare într-adevăr rău că nu știți cum va evolua situația? Atunci să vă spun eu cum va evolua! Nu, nu se va întâmpla absolut nimic. Totul va rămâne așa cum este și cum a fost. Cutremure au fost pe aici dintotdeauna,

chiar când pe aici nu apăruseră încă oamenii de știință. Câteva ferestre sparte, alte stricăciuni nu sunt; poate doar cele câteva cutii de conserve împrăștiate de pe rafturile supermagazinului. Și lucrurile se opresc aici. Oamenii ridică din umeri când este vorba de cutremur și nimeni nu își bate capul prea mult cu ele.

Își scoase iar batista din buzunar și își șterse sudoarea de pe frunte.

— Și apoi veniți dumneavoastră cu tot acest tam-tam și exagerați importanța lucrurilor, transformându-ne în niște ruine pe altarul științei. Așa că vă rog, vă poftesc să faceți bine – la dracu' încă o dată – să plecați de aici.

Se opri gâfâind furios.

Laura îl privea buimăcită. Câteva secunde nu reuși să scoată niciun cuvânt.

— Domnule primar, începu ea în sfârșit, în primul rând doresc să vă corectez. Noi nu am prezentat niciodată lucrurile altfel decât sunt și este departe de noi gândul de a produce pagube economice orașului dumneavoastră. Un vulcan însă este o amenințare permanentă, asta putem afirma cu certitudine. Dacă vreți să rămâneți cu capul pe umeri nu puteți evita discuțiile despre pericolele care amenință și nici nu le puteți ignora.

Neimpresionată, ea îi înfruntă privirea amenințătoare.

— Ar fi posibil ca dumneavoastră și orașul dumneavoastră să aveți noroc și vulcanul să nu erupă cât timp vom mai trăi noi. Dar nimeni nu vă poate garanta aceasta. De aceea ar trebui, în loc să ne insultați, să ne sprijiniți cu toate mijloacele, în cele din urmă activitatea noastră este numai în interesul dumneavoastră.

— În interesul nostru? Această risipire fără sens a banilor publici? Ha! Tot mai credeți că mă voi lăsa păcălit de tinichelele voastre murdare? Când ați venit în statul nostru, în bravul nostru oraș, probabil ați crezut că sunt o

găleată plină cu bani care poate fi suptă fără jenă. Dar nu! Nu sunt eu acela! Le voi atrage atenția tuturor conducătorilor importanți ai acestui oraș că dumneavoastră și ceilalți cocoși lăudăroși, trebuți închiși. Toate savantlâcurile voastre blestemate nu vor aduce aici decât panică.

Se îndreaptă spre ușă.

— Și pot să vă sfătuiesc doar atât: să vă ascundeți în gaură de șarpe când mânia oamenilor se va abate asupra voastră.

Primarul ieși trântind ușa. Laura luă o gură de aer, sări în sus și fără să mai stea pe gânduri, deschise ușa.

— Când orașul va începe să fie acoperit de tone de cenușă fierbinte, atunci în mod sigur dumneavoastră veți fi acela care va căuta o gaură de șoarece suficient de mare pentru a vă ascunde blestemata dumneavoastră prostie, strigă ea după omul ce se îndepărta.

Toate discuțiile din jur încetară. Toți priveau mirați spre Laura. Unii curioși, alții speriați, iar unii chiar ironici.

Laura își plecă repede capul și se bucură când ușa biroului se închise în urma ei.

Cum de se lăsase antrenată într-o discuție atât de necontrolată? Ea, Laura Nichols, îndrăznise să-l insulte pe primarul orașului. Ce va spune dr. Hailey despre asta? Și tot ceea ce spusese sub influența emoției, nu era oare lipsit de orice fundament științific? Frazele sale nu evocau aceleași imagini de coșmar pe care le folosea tot timpul Devon?

O pocnitură puternică răsună în difuzorul stației de radiocomunicație.

— Aici vorbește Jake Giovanni, mă auziți? Vocea acestuia era acoperită de fel de fel de zgomote.

Laura se repezi la microfon.

— Jake, aici Laura, sunt pe recepție.

Zgomotele parazite se auziră din ce în ce mai tare și

Laura se temu că va pierde legătura. Totuși reuși să surprindă câteva frânturi de fraze.

— ... greutate... lava... situație de urgență.

Restul era acoperit de paraziții provocați de tulburările atmosferice.

Timp de câteva secunde rămase pe loc paralizată de spaimă.

— Jake! strigă ea înfricoșată în microfon, este cineva rănit? Mă auzi?

Zgomotele parazite continuau să acopere totul. După câteva încercări nereușite renunță. Legătura era întreruptă.

Laura ridică receptorul telefonului de interior și îi comunică dr. Hailey cele aflate. Acesta luă măsurile necesare pentru organizarea unei grupe de căutare. Din componența acesteia făcea parte și un medic. Un Land-Rover transformat în spital mobil transporta sânge conservat, soluții de perfuzie, pansamente. Într-o altă mașină erau băuturi, alimente, păături și corturi.

Laura privea amețită la pregătirile pe care le făcea oamenii din echipa de cercetare. Și chiar după ce mașinile se puseră în mișcare, ea rămase pe loc, tăcută, privind în urma lor până când, la o curbă dispărură acoperiți de pădure.

— Rămâneți aici pe poziție, spuse dr. Hailey apărând brusc în fața ei. Totul va fi bine, adăugă el văzându-i privirea îngrijorată.

Laura clătină nesigură din cap. Cu umerii lăsați și pași obosiți se întoarse înapoi în clădirea principală.

Trecură ore nesfârșite de așteptare. Din nou orașul era cuprins de agitație. telefoanele sunară până noaptea târziu. Pe de o parte Laura se bucura de fiecare dată când era solicitată, dar pe de altă parte simțea cum iritarea ei crește cu fiecare apel. Gândurile se întorceau continuu la soarta lui Jake și a oamenilor săi, aflați afară pe latura de

nord a vulcanului. Ce se întâmplase acolo? Stătea aproape de aparatul de radiocomunicație, sperând că Jake va da în cele din urmă un semn de viață.

După ore lungi de așteptare chinuitoare, în sfârșit difuzorul prinse viață. Mai întâi un pocnet, apoi un șuierat și, în sfârșit, vocea lui Jake.

— Dr. Hailey, mă auziți?

Laura luă microfonul.

— Jake, Jake, te auzim. Aici. E Laura. Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era emoționată și mâna îi tremura.

— Te ascult, Jake!

— Am fost surprinși de lavă. Jim tocmai era acolo cu câțiva oameni pregătind o explozie, undeva în apropierea stației de bază, unde era parcată și mașina de aprovizionare.

Legătura se întrerupse.

— Jake, ce s-a întâmplat cu Jim și oamenii care erau cu el?

— Laura, vocea lui Jake se auzea greu. În acest moment nu știm dacă mai sunt în viață. Suntem în fața unui perete de gheață și zăpadă înalt de câțiva metri peste care ne luptăm să trecem. Este greu de imaginat, Laura. Atâta gheață și zăpadă nu am mai văzut niciodată.

Laura se cutremură.

— Dumnezeu! șopti ea. Mai există vreo speranță ca măcar unul din oameni să fie în viață?

— Desigur, spuse Jake ezitând. Trebuie să sperăm Laura. Vă vom ține periodic la curent, cu evoluția situației. Lăsați aparatul deschis și stați prin apropiere.

— Nu situația mă îngrijorează. Jake? Dumnezeu să fie cu voi.

— Oh, da. Mi se pare că acel ziarist insistent pe care dr. Hailey vi l-a lăsat pe cap, era și el împreună cu Jim.

Vroia să facă niște fotografii.

Devon Courtley? Devon este...

Laura simți că se clatină. Peretele de lângă ea începu să se învârtască iar în fața ochilor îi explodară fulgere colorate în timp ce obiectele din jurul ei se cufundară în întuneric.

— Laura, Laura! Mă auzi? Laura! strigă Jake dar nu primi niciun răspuns.

— Devon...

Era oare vocea ei aceea care îi șoptea numele? Confuză, Laura deschise ochii. Cât timp zăcuse pe podeaua biroului ei? Deodată își aminti totul. Jake o chemase. Jim și oamenii lui fuseseră surprinși de lavă. Și Devon era printre ei.

Ochii Laurei se umplură de lacrimi.

Dumnezeu să-i ajute. Buzele îi tremurară. Cu greu reuși să se ridice. Dr. Hailey! Nu îl informase încă. Grăbită se repezi la telefon, formă numărul și îi povesti totul. Apoi lipsită de putere așeză la loc receptorul. Niciodată până acum nu se simțise atât de nenorocită și cu sufletul atât de gol.

Buimăcită se trânti pe scaun și își ascunse fața în mâini.

— Devon, nu muri! Am nevoie de tine. Te iubesc atât de mult, șopti ea.

Noaptea trecu fără ca situația să se schimbe. Jake raporta din oră în oră, dar încă nu găsiseră nimic.

— Facem tot ce este omenește posibil, o asigură el, dar nu putem face minuni.

Laura nu închise ochii niciun minut și nici nu îi permise dr. Hailey să o înlocuiască. Ore de-a rândul ea așteptă alternând speranța cu teama și, când se luminea de ziuă, ochii aproape i se închideau, capul îi părea greu iar

corpul îi înțepenise din cauza așteptării. Dar nu se dădu bătută.

— Laura! Ești încă acolo?

— Jake! Te aud!

Imediat oboseala îi pieri.

— Am descoperit una din roțile din față de la mașina lui Jim, sub un soclu de beton care susține stâlpul de ancorare a skiliftului.

— Credeți că oamenii care erau în mașină vor fi găsiți?

— Cred că da. Nu aveau unde să dispară.

Respirația Laurei se opri.

— Vreun semn de viață?

— Nu, până acum nu. Dar este posibil ca soclul uriaș de beton să fi amortizat căderea și astfel să fi evitat strivirea mașinii. Îți voi comunica de îndată ce voi ști ceva precis. Pe mai târziu.

— Pe mai târziu, Jake.

Pentru câteva secunde Laura se temu că va leșina din nou. Dar își reveni, trase de câteva ori adânc aer în piept și se grăbi spre telefon. Când dr. Hailey află noutățile veni imediat în biroul Laurei.

Începu iar o perioadă de așteptare nesfârșită, istovitoare și plină de frică. Laura și dr. Hailey stăteau tăcuți în preajma stației, atenți la fiecare sunet. De câteva ori dr. Hailey încercă să ia legătura cu Jim dar nu răspunse nimeni.

În sfârșit, când speranțele lor erau aproape pierdute, se auzi vocea lui Jake.

— Laura, vorbește Jake, mă auzi?

Dr. Hailey puse mâna pe microfon.

— Aici Hailey, te auzim foarte bine. Ce noutăți sunt Jake?

Cu respirația oprită Laura se aplecă în față și ascultă.

— Am eliberat de puțin timp mașina, după ce am

reușit să deschidem o portieră. Oamenii erau înăuntru.

— Toți?

— Toți! Un om este rănit. Ceilalți nu sunt răniți dar aproape înghețați. După câteva zile de îngrijiri vor fi recuperați.

Vocea lui Jake păru dintr-o dată epuizată.

— Minunat Jake. Îți mulțumesc pentru aceste vești. Acum însă trebuie să iei o pauză.

— Cine... cine este rănit?

Vocea Laurei răsună încordată.

— Harold Crammer, unul din tehnicieni. Dar este transportabil. Doctorul i-a făcut imediat o transfuzie.

Laura se lăsă să cadă pe un scaun. Lacrimi de ușurare îi curgeau pe obraji. Trăia! Devon trăia! se gândi ea.

— Mulțumesc, șopti ea. Îți mulțumesc ție Dumnezeu!

— Laura, vă simțiți bine?

Îngrijorat dr. Hailey se aplecă spre ea.

— Da, suspină ea și râse printre lacrimi.

Capitolul 11

— Devon, șopti Laura, Devon, te iubesc.

Îi mângâie drăgăstos fruntea și obrajii palizi.

— Vă rog, domnișoară Nichols.

Medicul deschise ușa.

— Pacientul are nevoie de liniște.

— La revedere, iubitule.

Părăsi camera după ce îi mai aruncă o privire plină de dragoste.

— Puteți face ceva pentru Devon... domnul Courtley?

Tânărul medic râse liniștitor.

— Desigur. Domnul Courtley doarme acum profund, dar după aceea va fi complet refăcut. Nu vă faceți nicio

grijă, domnișoară. Îl veți avea înapoi întreg și nevătămat.

— Mulțumesc doctore, spuse Laura roșind.

— Ești complet nebun, Devon.

Laura se lăsă pe spate în mușchiul moale ce acoperea pământul și râse neastâmpărată.

— Ai târât până aici în inima muntelui pahare din cristalul cel mai fin pentru a bea șampanie, aici, pe o stâncă singuratică. Dacă nici asta nu este nebunie curată...

— Îmi place atât de mult când râzi, Laura.

Devon se aplecă peste ea și o privi în ochi.

— Râsul tău este...

Îi mângâie cu gingășie obraji.

— Îmi place și mâna ta delicată și vocea care șoptește *te iubesc*.

— Tu... tu m-ai auzit? De ce nu mi-ai...

— Mi-a fost frică să întrerup un vis minunat. Cuvintele tale au fost pentru mine cel mai bun medicament.

Laura simți cum obraji îi iau foc.

— Dar eu credeam că tu dormi... medicul spunea... se bâlbâi ea încurcată.

— Nu ți se pare că acum ar fi ocazia cea mai potrivită să repeți cuvintele pe care mi le-ai șoptit acolo în spital? Nu vrei, în sfârșit, să fii sinceră față de mine și față de tine, Laura?

Fiori calzi străbăteau trupul Laurei.

— Devon, eu... am fost totdeauna sinceră. Când te-am făcut bădăran sau individ arogant și nerușinat, eu credeam ceea ce spuneam.

— Și când m-ai vizitat la spital?

Laura respiră adânc și buzele îi tremurară.

— Eu... Se opri încurcată.

— Tu știi cât de mult te doresc, spuse Devon și vocea lui răsună aspru.

Ea îi căută privirea. El o dorea, o stima, dar oare o iubea cu adevărat?

— Și eu te doresc, murmură ea nefericită.

De ce Devon nu vedea că ea vroia mai mult de la el, că nu era suficient doar să o dorească?

— Vino cu mine, îi șopti el, vreau să-ți arăt ceva.

Se ridică și o trase pe Laura după el. Deceționată, Laura se poticnea încercând să țină pasul cu el pe poteca îngustă de pădure. Ce vrea acum? De ce nu o îmbrățișase? De ce nu o sărutase? Doar simțise cât de mult dorea ea.

Deodată un vuiet îndepărtat îi ajunsese la urechi și o smulse din gândurile ei. Un vuiet care creștea cu fiecare pas și se transforma treptat într-un clocot. Treptat pădurea se rări și își făcu apariția o lumină strălucitoare.

În fața lor se întindea un lac de munte circular cu suprafața de un verde închis. Apa limpede ca un cristal cădea în cascade spumegânde, prăvălindu-se în șuvoaie late printre stâncile colțuroase. Milioane de stropi scânteiau umplând aerul cu o ceață transparentă, multicoloră.

Laura se sprijini pe umerii lui Devon încercând să nu piardă nimic din acest minunat spectacol al naturii. În cele din urmă, Devon se eliberă încet și o conduse pe o potecă mică și spre o platformă netedă aflată deasupra cascadei. El îi lăsă mâna, merse până la marginea stâncii suspendate și privi în jos spre vârtejurile înspumate ale apei de dedesubt. Apoi se așeză pe burtă, se întoarse spre Laura și o îndemnă să facă la fel. Ea îi urmă îndemnul șovăind și aruncă o privire temătoare spre adâncimile de sub ei.

Mult timp rămaseră așa, tăcuți, fiecare la locul lui, pierduți în propriile gânduri, admirând imaginea feerică a lacului de munte.

Laura simțea pe spate căldura razelor de soare și privea încântată perdeaua de ceață care se ridica din uriașa cădere de apă și îi răcorea fața. Închise ochii și se întinse

plăcut.

Deodată simți degetele lui Devon pe piele. Ele îi mângâiau gâtul alunecând către umeri de-a lungul spatelui, cu mișcări circulare, încete. Fiori de emoție îi străbăteau corpul. Cu un suspin slab ea se întoarse pe spate. Devon o privi întrebător, plin de dorințe. Un surâs drăgăstos apărui pe buzele ei când Devon se aplecă spre ea și îi atinse ușor, cu degetul, vârful nasului. Îi simțea căldura respirației pe obraji. Buzele lui îi atinseră delicat fruntea, sprâncenele, bărbia și gâtul. Cu un geamăt ușor, Laura îl cuprinse în brațe și îl sărută cu pasiune, așa cum nu mai sărutase niciun bărbat până atunci. Toate îndoielile chinuitoare, toate gândurile ce o tulburaseră puțin mai înainte, dispăreau în fața dorințelor sălbatice pe care numai apropierea acestui bărbat le aprindea în ea.

Cu mișcări atente și îndemânatic, Devon îi deschise fiecare nasture al bluzei și o trase peste umeri. Sub ea nu mai era nimic. Laura simțea mângâierea razelor calde ale soarelui și privirea încărcată de dorință a lui Devon. Închise ochii când degetele lui îi atinseră pielea și coborâră pe pântecul neted în timp ce buzele îi dezmiardau sânii. Respirația i se accelera. Ardea la flacăra unei pasiuni cum nu mai cunoscuse.

— Devon, o Devon... reuși să articuleze.

Cu degete tremurânde ea îi descheie cămașa. Un fior excitant de plăcere o străbătu când mâinile atinseră pielea caldă a pieptului, când degetele îi alunecară prin părul moale și creț ce îi acoperea pectoralii și, în cele din urmă coborâră spre centură. Cu o mișcare, la început șovăitoare apoi hotărâtă, căutară catarama și o deschiseră.

Nesigură, căută privirea lui Devon. Acesta râse. Se ridică, își scoase jeanșii și slipul strâmt. Apoi se așeză în genunchi lângă Laura, o dezbrăcă încet și o privi în tăcere. Se simțea atât de bine și dorința lui era mai mare ca

niciodată.

Și ea îl privea cu o dorință tot mai mare. Privirea lui, umerii lați, pieptul păros, talia lui subțire, abdomenul plat...

— Devon...

Oftă și îl trase în jos. Deodată nu mai există nimic decât el. Parfumul lui, respirația, vocea răgușită, cuvintele șoptite cu pasiune, corpul ce o acoperea, o completa, îi provocau o dorință de nedescris.

Îl chemă la ea și îl primi fericită, așteptând cu o dorință disperată să umple golul din sufletul și trupul ei. Îi simți respirația reținută, corpul care tremura de dorință. O alinta și o mângâia până o aduse în pragul delirului.

Își arcui violent corpul și cu un țipăt excitat se supuse ritmului rapid al mișcărilor sale puternice. Inconștient își ridică genunchii lăsându-l să pătrundă mai adânc. Devon aproape că își pierdu controlul. Trupurile le erau cuprinse de flăcări în timp ce un extaz sălbatic creștea în ei atingând punctul culminant.

Se strângeau în brațe disperați vrând parcă să se contopească pentru totdeauna. Printre suspine Laura putea auzi șoaptele de dragoste ale lui Devon.

Epuizați și uimiți de dorința ce o simțeau din nou, rămaseră un timp fără să scoată un cuvânt, liniștiți, unul lângă altul. Ceața umedă le înviora trupurile înfierbântate cu valuri de stropi reci.

Treptat respirația deveni normală iar inimile băteau iar regulat.

Laura simți pe obraz sărutările lui blânde și delicate. Deschise ochii și îl privi.

Te iubesc, îi spuse în gând. Ar fi dorit atât de mult să își mărturisească sentimentele, dar parcă era ceva care o împiedica. O teamă nedefinită, o timiditate neînțeleasă ce o oprea. Era poate vorba despre fotografia înrămată în care acea tânără doamnă râdea fericită? Laura nu era sigură.

Devon o privi nesigur în tăcere. O cută adâncă îi apăru între sprâncene. În cele din urmă o cuprinse pătimaș în brațe, o legănă încet ținând-o strâns, într-o îmbrățișare fără sfârșit.

Laura abia mai putea respira; ar fi dorit să rămână lângă Devon până la sfârșitul lumii. Lângă el se simțea protejată și în siguranță.

Când globul însângerat al soarelui dispăru acoperit de crestele munților, Laura și Devon coborâră poteca îngustă până lângă lac.

Acolo se opriă privind apa adâncă de un verde strălucitor și ascultând vuietul puternic al apei ce se prăvălea de la înălțime.

— Laura, începu Devon ezitând.

— Hm? Ea se lipi și mai tare de el.

— Eu... eu nu aș vrea ca tu să rămâi în continuare în apropierea acestui vulcan. Nu pot suporta gândul că te expui zi de zi pericolului.

Laura pur și simplu încremeni. Vroia Devon să-i facă aceeași propunere cum îi făcuse mai de mult Jeff? Oare și el vroia să-i ceară să-și abandoneze profesiunea, să accepte satisfacția îndoielnică de a deveni o soție credincioasă și grijulie, o gospodină pricepută, și mamă înțelegătoare? La dracu'! De ce toți bărbații sunt atât de egoiști? De ce toți cred că o femeie nu se poate descurca în viață tot așa de bine ca un reprezentant al așa-zisului sex tare.

— Îmi este imposibil să las totul aici și să plec, Devon. Cum îți imaginezi asta? Am în sfârșit un obiectiv și o răspundere morală față de oamenii de aici. Ar trebui să-mi pierd capul și să fug întocmai ca un șobolan care părăsește corabia înainte de a se scufunda?

— Prin urmare crezi că ar fi posibilă o erupție?

Laura își mușcă buza de jos.

— Poate...

Amândoi se priviră cu ochi mari, la fel de speriați și neîncrezători. Laura își reveni prima.

— Mi-e teamă că ceea ce am spus este de nepermis pentru un om de știință. Am doar o presimțire, o senzație, Devon. Nu există de fapt niciun indiciu, dar... Devon, pentru Dumnezeu! Nu povesti la nimeni ceea ce am spus mai înainte. Nu vreau să provoc panică și în afară de asta, aprecierea aceasta nefondată s-ar putea să mă coste chiar slujba. Dr. Hailey este foarte sensibil la aceste aspecte.

— Laura. Devon o îmbrățișă atent. De la mine nu va scoate nimeni niciun cuvânt. Ai încredere în mine!

Capitolul 12

Zilele care au urmat după excursia aceea de duminică în inima munților, i s-au părut Laurei ca un vis frumos. În timpul zilei, mergea ca și mai înainte la lucru și își îndeplinea îndatoririle, cu competență și concentrare. De fapt viața ei începea când se întâlnea cu Devon. Seară după seară, nopți după nopți la petreceau împreună. Cînau împreună, făceau plimbări romantice sub clar de lună sau rămâneau acasă la Devon, în fața căminului, privind jocul flăcărilor, cu o sticlă de vin roșu alături și dăruindu-și unul altuia toată dragostea.

Fiecare sărut, fiecare atingere erau tot mai excitante și fierbinți. Niciodată nu se sărutau, iar dorința lor era mereu prezentă. Era suficient un sărut, o privire, o atingere pentru ca pasiunea să renască mai înflăcărat.

Numai uneori, când Laura era singură o stăpânea, un sentiment confuz de neliniște, de indispoziție, atunci când întâmplător observa la Devon, o anumită reținere, o distanțare prudentă care se ridica între ei ca o barieră. Niciodată nu îi mărturisea că o iubește. Niciodată nu îi vorbise despre trecutul său sau despre viitor; chiar și

discuțiile despre vulcan deveniseră dintr-odată tabu pentru el. Câteodată i se părea că vede pe fața lui o suferință ascunsă, atunci când el credea că nu este observat.

Laura îngheță cu toate că simțea lângă ea trupul cald a lui Devon.

Îi auzise spunând ceva dar singurul lucru pe care îl reținuse era numele unei femei.

Mirată se ridică în picioare.

— Despre cine vorbești?

— Despre soția mea.

El o privi mirat.

— Ți-am povestit că am locuit odată în San Francisco. Nu știai că sunt căsătorit...

— Nu, nu știam. Vru să dea la o parte pătura și să sară din pat.

Devon o prinse în brațe.

— Îmi pare rău, Laura, spuse el liniștit. Toți cei de aici știu asta. Am crezut...

— Ai crezut că sunt atât de nechibzuită ca să ajung în pat cu un bărbat căsătorit?

Îl fulgeră mânioasă cu privirea.

— Laura, soția mea este moartă de mult timp.

— Oh, Laura își plecă ochii. Scuză-mă Devon, eu... nici măcar nu bănuiam.

Tăcură amândoi.

— Femeia din fotografie era soția ta? Întrebă ea sfioasă.

— Din fotografie... Ah, te referi la dormitorul meu. Da, era ea cu puțin înainte de a muri.

El se întoarse și stinse lumina.

Laura întinse brațele spre el. Ar fi vrut să spună ceva dar până la urmă renunță.

În dimineața următoare Laura se întâlni pe

neasteptate cu Ralph.

— Bună Laura, nu te-am văzut demult, mormăi el prost dispus.

— Bună dimineața, Ralph.

Laurei nu îi trebui prea mult fler pentru a ghici cauza dispoziției sale.

— Probleme cu Kate?

El aprobă din cap.

— Mereu aceeași veche problemă, spuse ridicând resemnat din cap.

Laura clătină dezaprobat capul.

— Câteodată aș vrea să pun mâna pe ea și s-o scutur bune. Găsește o piatră prețioasă și o lasă neglijată pe marginea drumului.

Prietenoasă, ea îl cuprinse pe Ralph în brațe și îl sărută pe obraz.

— Dar fii sigur, își va aduce repede aminte de ea. Nicio frică, Ralph, totul va fi în regulă între voi.

Ralph o strânse în brațe.

— Mii de mulțumiri pentru încrederea dumneavoastră, Laura. S-ar putea să aveți dreptate.

Cineva tuși undeva în spate. Brusc, Ralph o lăsă pe Laura și se întoarse.

— Salut, domnule Courtley!

Ralph îl salută prietenos din cap.

— Acum trebuie să plec, se întoarse spre Laura, ne vedem mai târziu.

— La revedere.

Voce lui Devon era răstită și privirea întunecată.

— Azi nu mă așteptam să te întâlnesc aici, spuse Laura surâzând.

— Cred și eu.

O cută adâncă îi apăru între sprâncene.

— Vroiam să-ți spun doar că plec pentru câteva zile la

San Francisco, dar după cum văd, nu îmi vei simți prea mult lipsa. Am fost desemnat să particip la o sesiune științifică. Te sun când mă întorc.

Fără a mai spune un cuvânt el părăsi biroul. Laura rămase împietrită în mijlocul încăperii. Se comportase ca și cum cineva l-ar fi palmuit. Ce îl făcuse să-și iasă din fire? Ce i se păruse atât de ciudat? Era gelos? Ce absurd. El desigur știe că Ralph și Kate erau ca și logodiți. Atunci ce putea fi? De ce era uneori atâta durere în privirea lui? Îl frământa ceva și nu îndrăznea să-i spună. Gânditoare, Laura se așează la masa de scris. Imediat ce Devon se va întoarce ar trebui să discute cu el. Și de data asta nu ar trebui să cedeze până nu îi va spune tot ce avea pe suflet.

— Buna mea, Laura, ce ar trebui să mai pun la cale pentru ca să o determin pe Kate să spună da?

Ralph își puse coatele pe masă și își rezemă capul în mâini.

— De sute de ori am rugat-o să fie soția mea. Dar de fiecare dată mă duce cu vorba. Niciodată nu mi-a dat un răspuns clar și precis. Nu mai știu ce să mă fac cu ea.

Laura suspină.

— Crede-mă, Ralph, Kate suferă la fel de mult ca și tine. Desigur știi cum stau lucrurile cu soțul ei dispărut. Se simte încă legată de el. Trebuie să ai răbdare Ralph și să stai de vorbă cu ea. Și în afară de aceasta... ea ezită. În... Vreau să spun, în ce împrejurări îi ceri mâna?

Ralph clipi mirat.

— În orice împrejurare, bineînțeles. O iubesc pe Kate. O iubesc oricând, indiferent dacă gătește, spală pe jos, șterge praful sau face patul.

— Și îi faci propunerea ori de câte ori îți amintești de asta?

Laura zâmbi discret.

— Natural, de ce nu?
— Pentru... ei bine, pentru că este o persoană foarte romantică.

— Dar asta nu schimbă nimic. Eu o iubesc așa cum este!

Laura râse.

— Mă înțelegeți greșit, Ralph. Kate te iubește la fel. Dar ea este influențată și de atmosfera romantică care însoțește cuvintele: strălucirea lumânărilor, clarul de lună, o muzică discretă, cuvinte de iubire, poate și un dans...

— Dar eu nu știu să dansez.

— Atunci va trebui să înveți și cel mai bine e să începi chiar acum. Să zicem un Foxtrott. Scoase un disc din suport și îl așeză pe platoul aparatului.

— Foxtrott-ul nu îmbătrânește niciodată.

— Dar eu nu pot...

Ralph se opri nehotărât în cadrul ușii iar acum ridica brațele ca pentru a se apăra.

— Nu poți? Dar trebuie! Este vorba de fericirea ta, este vorba de Kate, Ralph! Și acum hai, vă rog.

Ralph se apropie ezitând și se opri nefericit în fața Laurei.

Răsunară primele acorduri.

— Așa, acum, pentru început, o mână pe talie.

Îi așeză mâna.

— Cealaltă mână se pune ușor deasupra umerilor.

Râse.

— Minunat. Acum arătăm ca o strălucită pereche de concurenți la un concurs de dans. Și acum să începem: Un... doi... un... doi... unu!

— Scuză-mă, Laura.

Ralph părea distrus.

— Am spus doar, sunt complet nedotat pentru aceste sărituri.

— Absurd. Îți lipsește doar puțin exercițiu. Ascultă muzica, relaxează-te și apoi pașii vin de la sine. Un... doi... Ralph!

Laura se împiedică de piciorul partenerului dar reuși, țipând, să se agațe de umerii lui largi însă, căzându-i peste piept, se dezechilibrează, prăbușindu-se împreună cu el la podea.

Rămaseră jos câteva momente privindu-se buimăciți în tăcere. Apoi, când Ralph își duse mâinile vinovat la ochi, izbucni în râs.

— Probabil că pentru tine modul acesta de a te agăța cu mâinile a fost foarte convenabil, spuse el compătimitor și o mângâie pe obraz pentru a o consola.

— Deranjez cumva?

Kate roșie la față, stătea în pragul ușii și îi măsura pe Laura și Ralph cu privirea pătrunzătoare. La un pas în spatele ei stătea Devon.

— Ce întâmplări îți rezervă viața! În ultimul timp ne-am întâlnit de două ori și de fiecare dată erai în brațele lui.

Chipul lui era absent și încremenit.

Kate privea uluită de la Laura la Ralph. Apoi, fără un cuvânt, se întoarse și dispăru ca o furtună.

Ralph se ridică greoi pe picioare, o ajută pe Laura să se scoale, ridică din umeri și dispăru grăbit pe urmele lui Kate. O secundă mai târziu îl auziră bătând în ușa de la dormitorul lui Kate.

— Deschide, Kate, dragă! strigă el disperat. Pot să-ți explic totul.

Devon râse ironic.

— El poate să-i explice totul. Natural. Și tu la fel, comoara mea, nu-i așa? Categorie, și tu poți da o explicație nevinovată pentru tot ce s-a petrecut.

O apucă brutal de cot și o trase spre el.

— Ascult!

— Devon, eu... Ralph și cu... noi... nu a fost nimic, crede-mă. De ce nu ai deloc încredere în mine?

— Încredere? Știi într-adevăr despre ce vorbești? Nu ți se pare că ceri prea mult de la mine? Pune-te doar o dată în situația mea. Abia m-am întors puțin cu spatele și nu ți-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să cazi în brațele unui bărbat. Și după toate astea aștepti să fii iertată?

— Și tu chiar crezi că între mine și cel mai bun prieten al gazdei mele a fost ceva. Și asta după tot...

Vocea i se stinse.

— După tot ce s-a întâmplat între noi? Chiar crezi cu toată seriozitatea că sunt una dintre acelea cărora le place să schimbe patul în fiecare zi?

— Cred doar ceea ce văd. Iar ce am văzut a fost pe deplin edificator. Și dacă îmi amintesc bine, nu cu mult timp în urmă îmi plimbai pe sub nas un deget cu inel de logodnă. Și dacă stau să judec bine, împreună cu mine te-ai consolatat repede pentru ceea ce ai pierdut. Și de-abia am lipsit câteva zile și te găsesc în brațele lui Ralph, pe podea. La dracu', ce concluzie ar trebui să trag eu de aici, Laura?

Laura ridică brațele, apoi le lăasă iar să cadă.

— Inelul pe care l-am purtat atunci aparținea bunicii mele, recunosc eu încet.

Devon se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Eu... eu nu eram logodită... de cel puțin un an.

— Și atunci la ce bun tot acest teatru?

— Deoarece eu credeam că voiai să mă folosești împotriva lui Hailey.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg nimic. Ce legătură este între inelul tău și Hailey? Și ce caută Ralph în această poveste?

— Ralph nu înseamnă nimic pentru mine. El o iubește pe Kate și Kate îl iubește pe el.

Laura îi povesti lui Devon despre încercările nereușite ale lui Ralph de a-i cere mâna lui Kate și remușcările chinuitoare ale acesteia.

— Deoarece Kate îmi place iar Ralph este o persoană încântătoare am vrut să-i ajut.

Laura era pe punctul de a plânge.

— Asta nu explică înscenarea cu inelul de logodnă.

— Îmi era frică... probabil nu aș fi reușit... nu aș fi reușit să rezist tentației. Inelul trebuia să mă apere de tine, înțelegi?

Devon o privi neîncrezător. El scutură din cap.

— Povestea ta nu este prea verosimilă însă voi mai medita la toate acestea, spuse el liniștit.

Apoi se întoarse și o lăsă pe Laura șezând.

Capitolul 13

— Hidrogen sulfurat, Jake se sprijini cu palmele de masă. Foarte clar. Ai intuit corect, Laura. Bănuiala dumneavoastră s-a adevărit.

— Aceasta înseamnă că stratul de magmă avansează periculos de repede.

Laura privi gânditoare pe fereastră spre pofilul masivului muntos, care se contura clar pe cerul senin.

Jake clătină din cap.

— Trebuie să efectuăm măsurători de control zi și noapte. Degajarea aceasta periculoasă de gaze sulfuroase mă pune pe gânduri.

— Într-adevăr este foarte îngrijorătoare.

Figura îi era serioasă.

— Ciudat, de mai multe zile am un sentiment neobișnuit. Plutește ceva în aer Jake. Natura parcă stă la pândă, pentru ca la momentul potrivit să dea oamenilor o lovitură zdrobitoare.

— Laura. Te rog uită aceste presentimente. Ești om de știință și nu prezicător. Nu trebuie să ne lăsăm influențați de orice bănuială absurdă, trebuie să ne concentrăm doar asupra datelor noastre, statistici și observații obiective. Acestea sunt singurele în care putem avea încredere, celelalte sunt doar vorbe lipsite de valoare.

— Știu, Jake.

Laura oftă.

— Dar totuși...

— Cred că m-am exprimat suficient de limpede.

Dr. Hailey o privi.

— Am spus că nu doresc ca părerile personale sau comentariile colaboratorilor mei să ajungă la opinia publică!

— Dar...

— Și acum, priviți asta! Aici!

Puse un număr al ziarului *Los Angeles Times* pe masa de lucru.

Laura încremeni. Sub titlul paginii era o fotografie mărită a ei. *Geofiziciană Laura Nichols prevede o erupție a vulcanului Mount Kairo într-un timp mai mult sau mai puțin îndepărtat.*

Nu vom mai putea închide mult timp ochii în fața indiciilor tot mai concludente ce indică un pericol iminent. După tânăra specialistă, în fața semnelor, din zi în zi mai sigure, nu se poate trage decât o singură concluzie: vulcanul va scuipa foc!

Laura lăsă ziarul să cadă. Pe obraji îi apărură lacrimi. Devon o înșelase. Cu o artă perfectă el lucrase în umbră, o amăgise și o folosise. Iar ea se lăsase păcălită, căzuse în capcana lui, nu fusese decât o marionetă în folosul lui.

Furia dr. Hailey dispăru văzând figura jalnică a Laurei, care stătea ghemuită pe scaun în fața lui.

— Ei, copilașule, hai nu mai fi așa amărât, spuse el pe un ton patern. În curând vom îndrepta iar lucrurile. Trebuie

doar să nu mai pierdem niciun moment.

Laura ridică încet capul.

— Mulțumesc, dr. Hailey, spuse ea abia auzit.

— Bine, bine! Și acum, ascultați-mă cu atenție. Primarul din Idle Springs, dl. Stratton, crede că ați avut plăcerea de a-l cunoaște, organizează mâine după-amiază o audiență deschisă. Dr. Hailey ezită. El a insistat ca dumneavoastră să dați unele explicații.

— Eu? Ce să le spun eu oamenilor?

— Că retractați tot ce s-a scris în ziar.

— Nu.

Laura clătină din cap împotrivindu-se.

— Nu pot să mint.

— La dracu', Laura. Poate lași măcar o dată la o parte sensibilitățile morale - cel puțin de data asta. Este vorba de munca ta, a noastră. Nu avem nicio alegere, deoarece suntem în lupta cu timpul. Și nu vom câștiga decât dacă vă veți distanța de declarațiile dumneavoastră și îi veți face pe oameni să creadă că un reporter ambițios, a urmărit, printr-un reportaj de senzație, să-și acopere cheltuielile exagerate.

Ea se împotrivi, tăcută, clătinând capul.

— Laura, trebuie să vă amintesc răspunderea dv. ca om de știință? Nu putem alarma oamenii cu niște teze pretins științifice.

— Dar chiar dumneavoastră, dr. Hailey ați văzut rezultatele măsurătorilor și ați citit rapoartele...

— Da, le cunosc, ei drăcie! Cu toate acestea nimic nu indică o erupție iminentă, și acestea sunt faptele, acesta este punctul decisiv. Așa că, Laura, îmi pare rău, trebuie să alegeți: ori veți fi rezonabilă și mâine vom pune lucrurile la locul lor, ori va trebui să vă rog să vă prezentați demisia.

Laura sări în sus.

— Asta numiți dumneavoastră alegere? Minciuna sau

părăsirea luptei.

Râse amar.

Dr. Hailey ridică din umeri.

— Gândiți-vă în liniște la toate alternativele, mai mult nu pot să vă spun. Nu îmi face plăcere să renunț la colaborarea ta, crede-mă, Laura.

— Mi-am schimbat părerea, voi lua cuvântul în fața adunării.

Cu tot tremurul său interior, Laura părea foarte liniștită.

Dr. Hailey păru surprins dar și ușurat.

— Într-adevăr mi-ai luat o piatră de pe inimă. Sunt mai mult decât bucuros că v-ați hotărât să luptați. Pe mai târziu!

O salută din cap râzând.

Sala de audiențe a primăriei era ocupată până la ultimul loc. Chiar și intervalele erau pline de oameni.

Cinci sute de oameni aplaudau cu entuziasm când primarul luă cuvântul salutând prezența în sală a unor cunoscuți politicieni, oameni de afaceri și oameni de știință. Undeva lateral, lângă perete stătea Devon. Laura simțea privirea lui pătrunzătoare deși încerca să-l ignore. Niciodată nu va putea uita trădarea lui josnică. *Ai încredere în mine!* Cât sarcasm ascundeau aceste cuvinte, care îi mai răsunau încă în urechi! Nu! Orice s-ar întâmpla, Devon era un capitol închis pentru ea. Laura strânse puternic buzele.

— ... și acum îmi permiteți să vă rog, să-i acordați atenție d-rei Nichols, asistenta dr. Hailey.

Un murmur trecu printre rânduri când Laura, mișcându-se ca în transă se urcă pe estradă și se apropie de microfon. Fețele curioase ale oamenilor îi dansau în fața ochilor. Privirea ei se fixă asupra unei fetițe simpatice ce stătea în fața sa, în primul rând și pe care o distingea foarte

clar. Copilul, cu bucle blonde, o privea cu ochi mari, albaștri, plini de nevinovăție și încredere copilărească.

Laura se stăpâni.

— Curaj, Laura! În câteva minute, totul va fi gata.

Dr. Hailey dădu din cap încurajator.

Laura strânse microfonul atât de tare încât degetele îi deveniră palide. Trase adânc aer în piept și cu privirea fixată asupra fetei din primul rând își începu hotărâtă discursul.

În sală se făcu liniște. Dar o tensiune aproape palpabilă plutea în aer când Laura, liniștită și cu o voce limpede descrie rezultatele obținute în activitatea ei științifică, precum și datele, valorile măsurărilor și observațiile efectuate. Apoi, după o pauză de câteva secunde, continuă.

— Doamnelor și domnilor, știu că rezultatele expuse până acum nu ne permit să prognozăm cu siguranță de sută la sută că în scurt timp va avea loc o erupție a vulcanului. Însă, totuși, nu ne putem permite să trecem cu vederea sau să minimalizăm gravitatea situației, doar pentru a da impresia că lucrurile ar merge foarte bine. Nu, trebuie să fiți pregătiți pentru a face față celei mai grele situații.

Se opri, când văzu cu coada ochiului că dr. Hailey părăsește sala. Respiră adânc și continuă.

— În orice caz, pentru mine este o datorie morală să vă previn: în ultimele luni și săptămâni au avut loc modificări îngrijorătoare și cu o evoluție înspăimântător de rapidă. Aceste modificări nu ne mai permit să ignorăm probabilitatea unei catastrofe imediate. De aceea ascultați rugămintea mea insistentă: puneți-vă în siguranță, pe dumneavoastră și bunurile dumneavoastră, înainte de a fi prea târziu.

Complet epuizată, Laura închise pentru câteva

secunde ochii.

Pentru o clipă în sală nu se mai auzi nicio respirație apoi începu o agitație sălbatică. Oamenii săreau de la locurile lor și dădeau buzna spre ieșire, luminile blitzurilor fulgerau. Reporteri și cameramani se luptau fără menajamente să ajungă la podium, toți se îmbrânceau și se înghesuiau, copiii plângeau, bărbații fugeau iar femeile țipau cuprinse de panică.

— Cu asta mi-am pus singură punct carierei mele.
Laura închise televizorul.

— Măine voi pleca.

Kate o îmbrățișă încercând să o consoleze.

— Cine știe, poate odată îți vor săruta picioarele pentru sinceritatea ta. Îți vor fi recunoscători. Tot așa cum îți sunt și acum, spuse ea cu un zâmbet fin. Poate nu știi cât de furioasă am fost când te-am văzut pe tine și Ralph într-o poziție atât de intimă pe podeaua camerei? Și mai târziu a trebuit să recunosc că ai avut cele mai bune intenții pentru noi. Știi care au fost consecințele? O prietenie încercată și să sperăm o căsnicie fericită!

Laura ridică surprinsă sprâncenele.

— O căsnicie? Vă căsătoriți?

— Desigur. De îndată ce avem toate actele.

— O Kate, ce minunat. Mă bucur atât de mult pentru tine.

Acum Laura o îmbrățișă pe Kate.

— Multă fericire și vă doresc tot ce poate fi mai bun pentru voi!

— Mulțumesc Laura. Aceleași urări și ție! Și pentru că veni vorba, Devon te caută de ore întregi să-ți vorbească. Nu ai vrea cel puțin să asculți ce are de spus?

— Nu!

Laura se întoarse și privi fix, inexpresiv, pe fereastră.

— M-a mințit și m-a păcălit. A abuzat în mod nerușinat de încrederea mea și s-a folosit de mine. Pentru aceasta nu există nicio explicație, nicio scuză. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Ah, Laura. Acest bărbat te iubește! Și tu îl iubești! La dracu'! De ce complici atât de mult lucrurile între tine și el.

Laura strânse buzele și nu mai scoase un cuvânt.

Capitolul 14

În ziua următoare, dimineața devreme, se strecură în biroul său pentru a-și depune demisia. Se simțea singură. Deodată sună telefonul. Din obișnuință, Laura ridică receptorul.

— Aici Smith, auzi ea vocea agitată a unui bărbat. Paul Smith. Vin direct de la Angeln și... mă auziți? Pe Chrystal Lake plutesc mii de pești morți. Nu știu dacă este ceva legat de vulcan dar cred că v-ar putea interesa. Așa ceva nu s-a mai văzut pe aici.

— Hm! Informațiile dumneavoastră sunt de-a dreptul interesante. Mulțumesc mult, domnule Smith.

— Pentru puțin, domnișoară.

Laura aruncă o privire pe hartă. Chrystal Lake era situat la 25 kilometri depărtare de șoseaua principală. O scurtă escapadă nu îi va lua mult timp. Un ocol de o oră sau două își putea permite.

O oră mai târziu își parcă mașina pe marginea drumului îngust de munte. După ce încuie ușile, încercă să ajungă la malul lacului luptându-se cu tufișurile dese. Suprafața argintie a lacului era liniștită și limpede ca o oglindă. Nicio adiere de vânt nu tulbura apa.

Atunci Laura zării peștii. Păstrăvii morți pluteau în apropierea malului puțin adânc al lacului. Ciudat. Laura era

dezorientată. Fără o vorbă ea privi nemișcată apa limpede ca sticla.

— *Misterul peștilor morți*, iată un titlu interesant pentru prima pagină a unui ziar.

Laura se întoarse brusc.

— Devon? Ce cauți aici?

— Alerg după tine. De trei zile încerc fără succes să îți vorbesc.

— Poți să adaugi și ziua de azi la celelalte.

Se întoarse și se îndreptă furioasă spre mașină.

Dar Devon se mișcă mai repede. Din câțiva pași mari o ajunse și o prinse de cot.

— O, nu! Nu pentru asta am făcut tot drumul până aici, adăugă el. Mai întâi va trebui să mă ascuți.

— Nici nu mă gândesc!

Câteva secunde se priviră încordați. Obrajii Laurei ardeau. Furioasă și dezamăgită în aceeași măsură, îi înfrunța privirea.

— La dracu', eu te iubesc Laura! izbucni Devon.

Laura râse amar.

— Sigur că da! Și tu mă înșeli tocmai pentru a dovedi asta!

— Am avut motivele mele.

— A, da! De altfel cunosc deja unul dintre acestea. Mi l-ai spus chiar tu: *Ai încredere în mine!*. Nu știu însă exact ce poate să însemne. Cred, mai curând, că era vorba de un alt bărbat.

El o strânse și mai tare.

— Laura ascultă-mă, dă-mi voie să îți explic.

— Nu te mai obosi degeaba. Totul s-a terminat, Devon.

Vocea Laurei era rece și liniștită.

— Nu te-ai ținut de cuvânt și asta nu ți-o voi ierta niciodată.

Devon îi dădu drumul. Privirea lui era plină de suferință.

— Trebuie oare să stau liniștit, când văd că sunt în pericol să pierd pentru a doua oară femeia pe care o iubesc?

— Pentru a doua oară? Femeia pe care o iubești? La ce te referi?

— Soția mea... Susan... a murit în cenușa fierbinte a vulcanului St. Helens.

Laura încremeni.

— Susan era fotoreporter și intenționa să surprindă pe film toate fazele erupției. Într-o zi însorită de vară, foarte dimineată, s-a urcat pe munte, pentru a face câteva fotografii. La ora aceea eu dormeam întorcându-mă de pe o parte pe alta.

Ochii lui își pierdură brusc orice expresie și păreau că o privesc pe Laura fără să o vadă.

— Din cerul însorit s-a dezlănțuit dintr-odată infernul. Nu voi uita niciodată teama ce îmi oprea respirația când o căutam ca un nebun de la o stație de evacuare la alta.

Copleșit de amintiri, își ascunse fața în palme.

Era dureros pentru Laura să vadă de câtă stăpânire de sine trebuia să dea dovadă pentru a continua cu o voce stinsă, fără tonalitate.

— Am găsit-o o zi mai târziu. Corpul ei era de nerecunoscut.

Laura se îngălbeni la față.

— Dumnezeu, ce... murmură ea.

— Da, a fost înspăimântător.

Mâna sa îi strânse puternic brațul.

— Dar și mai îngrozitor pentru mine este să mi se întâmple pentru a doua oară același lucru. De aceea am vrut să-ți pun bețe în roate cu acel articol. Și se pare că am reușit. Era timpul ca cineva să atragă atenția asupra

gravitației situației, așa cum ai făcut tu ieri.

Laura ezită.

— Să zicem! Dar tu nu mi-ai fi permis niciodată să procedez astfel. Îți dai seama că articolul tău, nu numai că mi-a pus bețe-n roate, dar este foarte posibil să-mi fi zdrobit orice perspectivă în cariera mea de geofizician.

— Îmi pare nespus de rău dar nu am avut de ales.

— Totuși ar fi trebuit să stai de vorbă cu mine și să încerci să mă convingi.

— Așa aș fi dorit și eu. Îți amintești ziua când m-am întors de la Los Angeles. Aveam la mine o copie a articolului. Mai puteam încă să-l opresc. Dar te-am văzut cu Ralph...

El se opri.

— M-am hotărât să las articolul pentru a te salva și nu pentru a te distruge. Trebuie să mă crezi.

Devon o strânse puternic în brațe.

— Te iubesc.

Vocea îi era încărcată de dorință; pierdut, lăsa să-i scape un suspin prelung.

— Și voi avea grijă să nu ți se întâmple nimic rău niciodată!

Laura îl îmbrățișă. Brațele îi cuprinsesă gâtul.

— Strânge-mă Devon, murmură ea. Strânge-mă tare, pentru totdeauna.

Buzele lor se uniră într-un sărut nesfârșit, plin de pasiune.

Deodată se auziră tunete și bubuituri îndepărtate.

— Ce-a fost asta?

Laura se desprinseseră din brațele lui și ascultă. Tunetele se auziră din nou.

— Cel mai bine ar fi să ștergem putina. Acolo sus se pregătește o furtună grozavă.

Devon privi spre cer. În spatele vârfurilor ascuțite ale munților se îngrămădea o perdea de nori negri.

Nici nu termină bine de vorbit că simțiră primele picături grele.

— Devon! Dumnezeu! Asta nu e ploaie!

Laura privea urmele negre pe care stropii le lăsau pe bluza sa deschisă la culoare.

— Asta este cenușă.

Rămaseră împietriți, privindu-se fără a scoate o vorbă, cu groaza ogindită în priviri.

— Trebuie să plecăm de aici!

Devon o apucă pe Laura de mână și o trase după el pe șosea, unde erau oprite mașinile lor.

Cu viteză înspăimântătoare, norii negri de cenușă acopereau soarele. Totul se întunecă.

Laura țipă. Praful și cenușa o acopereau. Fiecare respirație îi era dureroasă și avea senzația că se sufocă. Înaintau cu greu, sufocându-se și înecându-se. Ea se împiedică și căzu. Devon o ridică și o trase nemilos după el.

Trunchiurile uriașe ale pinilor seculari crăpau, trosneau, pârliau ca niște bețe de chibrit, apoi se prăbușeau cu zgomot la pământ.

Laura se opri cuprinsă de groază și frică. Gâfâind, cu priviri speriate, ea încremeni în mijlocul acestui infern zbuciumat, unde forțele dezlănțuite ale naturii distruseseră în câteva minute tot ceea ce se făcuse în mii de ani.

Devon își scoase cămașa și o puse în fâșii.

— Acoperă-ți gura și nasul, strigă el întinzându-i o batistă.

Ea se supuse clătinându-se.

Cenușa cădea din ce în ce mai dens. Erau nevoiți să-și scuture neîncetat părul și hainele acoperite cu particulele fierbinți. Căldura arzătoare îi făcea să transpire. O luară de-a dreptul peste un val de pietriș și tufișuri smulse și în cele

din urmă ajunseră ia șosea.

Mercedes-ul lui Devon era blocat sub un morman de crengi încâlcite, una în alta, însă mașina Laurei rămăsese ca prin minune neatinsă la marginea șoselei.

Cu degetele tremurânde Laura deschise ușile mașinii și se prăbuși pe locul de lângă volan. Devon se urcă și el și acționează demarorul. Motorul porni imediat.

— De unde se pot aprinde afurisitele acestea de faruri?

Devon apăsa și rotea toate comutatoarele și butoanele.

— Sunt deja aprinse.

Laura privi neliniștită prin parbrizul murdar. Ștergătoarele erau complet inutile. Laura și Devon rămaseră nemișcați. Bătrânul Chevi era acoperit de un strat compact de cenușă neagră.

— Trebuie să plecăm de aici.

O panică sălbatică o cuprinsese pe Laura.

— Dacă rămânem aici, această mașină va fi sarcofagul nostru.

Suspine puternice îi cutremurau corpul.

— Cât mai durează cu aproximație, până când lava va ajunge și aici?

Vocea lucidă, calmă a lui Devon o aduse la realitate. Suspinele încetară.

— Este greu de apreciat, șopti ea, dar mult timp nu mai avem.

— În regulă, coboară geamul de la portiera ta și apoi dirijează-mă. Gata?

Laura făcu semn că mașina este pregătită. Mașina porni. Ea privea pe fereastră încercând să ghicească traseul șoselei care să-i scoată din acest infern întunecos. Își puse mâna la ochi și încercă să-i dea lui Devon cât mai multe indicații.

— Dreapta, striga ea, mai mult la dreapta! Acum înainte. Stai!

Ramurile rupte ale unui copac bătrân blocau șoseaua. Laura oftă.

Devon coborî și eliberă o porțiune a șoselei suficient de largă pentru a trece. Laura îl privea incapabilă să se mai miște. I se părea că totul se petrece ca într-un film derulat cu încetinitorul Tremurând, stătea ghemuită pe scaun și aștepta. Se ruga fierbinte la Dumnezeu implorând salvarea.

— Acum se poate trece, spuse Devon urcând la volan și pornind motorul.

Laura renunță în curând să mai numere obstacolele care le apăreau mereu în cale numai la câțiva metri unul de altul. Din când în când se uita la ceas. Trecuseră deja patru ore de când începuseră această luptă pe viață și pe moarte cu timpul, și de abia străbătuseră ceva mai mult de douăzeci de kilometri.

Deodată motorul începu să dea rateuri. Se auzi o pocnitură apoi zgomote neregulate, ca un schelălăit de câine, apoi altă pocnitură și motorul se opri. Un fior de gheață o străbătu pe Laura.

— Nu mai este benzină? Întrebă ea speriată.

Devon scutură din cap.

— Nu este vorba de asta. Rezervorul este la jumătate.

El coborî și deschise capota. Exact ce bănuia. Filtrul de aer era înfundat. Îndepărtă stratul compact de cenușă care acoperea filtrul, apoi puse contactul și motorul porni imediat. Laura răsuflă ușurată.

Lupta disperată cu moartea continua, fără ca unul din ei să scoată o vorbă. Timpul se scurgea necruțător. Treptat, întunericul ce îi înconjură începu să se risipească. Umbrele din jur prinseră contur. Prudent, Devon se apropie de o pantă abruptă terminată cu o curbă ascuțită.

— Nu! Oprește!

Vocea Laurei răsună strident.

Devon apăsă cu putere frâna. Mașina se opri instantaneu. Cu ochii măriți de groază Laura privea gaura uriașă care se căsca neagră în fața lor la numai câțiva centimetri de roțile mașinii.

Devon coborî și se apropie de prăpastie. Laura îl urmă cu toate că genunchii îi tremurau.

Acolo unde trebuia să fie șoseaua era o falie de dimensiuni colosale din care se revărsa încet la vale o masă vâscoasă, clocotitoare și aburindă. Laura se clătină.

— Lava, șopti ea înspăimântată, privind îngrozită spre Devon. Acestea este sfârșitul, spuse ea și vocea i se stinse.

— Nu!!!

Devon o apucă de umeri și o scutură.

— Nu acum! Te iubesc Laura și te voi scoate de aici nevătămată. Pe tine și pe mine!

O hotărâre neclintită răzbătea din vorbele lui. Privirea îi era încărcată de dragoste.

— Privește acolo sus. Colțul acela de stâncă. Dacă reușim să ajungem acolo mai avem o șansă. Spunând acestea el începu să se cațere pe povârniș.

Buimăcită, Laura se ținu după el. Târându-se în genunchi și în coate se agăță de pietrele ascuțite, pentru a scăpa de torentul arzător de lavă ce curgea spre ei. Îmbrăcămintea i se transformă în zdrențe iar mâinile i se umplură de răni.

Pe jumătate conștientă, fără să mai simtă durerea, frica sau slăbiciunea, Laura străbătu jumătate din distanța până la platoul de stâncă.

— Nu mai pot, oftă ea dintr-odată neputincioasă, cu trupul zguduit de un plâns spasmodic.

Dintr-un salt Devon ajunse lângă ea.

— La dracu'! Nu ai voie să renunți acum!

Vocea lui răsună puternic în urechile Laurei.

— Vrei sau nu să te căsătorești cu mine?

Laura își opri respirația privindu-l neîncrezătoare, ca pe o fantomă.

— Ce? Ce-ai spus?

Devon o scutură cu putere. Ea clătină aprobator din cap.

— Ei, asta este! Atunci nu ne mai rămâne decât să o ștergem cât mai repede de aici. Cu siguranță că în infernul acesta nu vom găsi un ofițer al stării civile care să officieze căsătoria.

O ajută să se ridice în picioare.

— Vino, iubito, grăbește-te! Peste douăzeci și cinci de ani trebuie să sărbătorim nunta de argint.

În ciuda situației disperate în care se aflau, Laura zâmbi fără să vrea. Centimetru după centimetru se străduia să urce urmându-l ca în transă pe Devon și respectându-i indicațiile.

Frica ce o stăpânise făcuse loc unei hotărâri necunoscute până atunci, hotărârea de a trăi – de a trăi alături de Devon.

— S-a făcut!

Devon o trase în cele din urmă peste marginea boltită a platoului stâncos și o strânse cu putere în brațe.

Epuizată, Laura se sprijinea de el.

— O Laura! Micuța mea! Iubita mea...

Devon închise ochii și o strânse și mai tare.

Minute în șir rămaseră așa, într-o îmbrățișare tăcută. După o bună bucată de timp își reveni și se îndepărtară unul de celălalt privindu-se, sperând că se vor trezi din acest coșmar. Dar coșmarul nu dispăru. În jurul lor se întindea un tablou al dezolării și distrugerii. Laura se cutremură. Acolo, în vale, în mișcarea sa lentă dar continuă, șuvoiul lat de lavă cuprindea tufișurile, trunchiurile

copacilor, crengile îngropând orice urmă de viață.

Laura își ascunse fața în palme. Se întoarse cuprinsă de un plâns nestăvilit întrerupt de suspine.

— Acolo în vale, torentul de lavă va acoperi casele tot așa cum acoperă, acum, aici, copacii.

Spera că cei din vale ținuseră seama de prevederea sa și că se refugiaseră.

Deodată încremeni. Și dacă, într-adevăr acolo în vale nu mai era nimeni, cine îi va salva pe ea și pe Devon? Fără un ajutor erau pierduți. Laura crezu că înnebunește.

— Daaa!

Exact atunci Devon strigă din toate puterile, își scoase tricoul și începu să-l rotească deasupra capului cu disperare. Mută de uimire Laura îl privea fără să înțeleagă.

Ce l-a apucat așa dintr-odată? Nu cumva era cu adevărat nebun?

— Hai odată, Laura! Ajută-mă! strigă Devon. Semnalizează și tu cu ceva!

— Ce să...

Brusc amuți și ascultă atentă. Și atunci auzi zgomotul minunat pe care-l făcea elicea unui elicopter.

— Mulțumită cuvintelor sincere ale unei renumite geofiziциene, pe care întâmplător o cunosc bine, toți locuitorii din Idle Springs și împrejurimi au reușit să se pună la adăpost de orice primejdie.

Devon mângâie drăgăstos brațele Laurei și râse.

— Kate și Ralph îți trimit salutări, de asemenea pisica lor încăpățânată și cu nume extravagant.

— Mulțumesc.

Laura încercă să se ridice dar se prăbuși înapoi gemând.

Devon o privi îngrijorat.

— Doctorul spune că, în ciuda arsurilor, peste câteva zile nu vei mai avea dureri puternice iar cicatricile vor dispărea.

Laura privea suspicioasă la bandajele care o înfășurau din cap până în picioare.

— Sinceră să fiu nu știu ce poți găsi la o mumie ca mine.

Devon râse.

— Mie îmi pari foarte simpatică așa înfășurată. De altfel cred că vom fi o pereche cu adevărat atractivă. Hm! Mi se pare că mai avem de clarificat câteva lucruri importante. După câte îmi amintesc ai fost de acord cu cererea mea în căsătorie, nu?

Laura aprobă.

— Da, am făcut-o.

— Bine. Dar aș vrea să mai știu dacă nu te-ai săturat, în sfârșit, să tot ai de-a face cu blestemații aceștia de vulcani?

— Asta nu cumva înseamnă că vrei să-mi ceri să îmi abandonez profesia?

— Nu, dar cu condiția să îmi asiguri exclusivitatea pentru publicarea rapoartelor informative.

— Nicio problemă atâta timp cât voi putea aviza articolul înainte de publicare.

Devon clătină gânditor din cap.

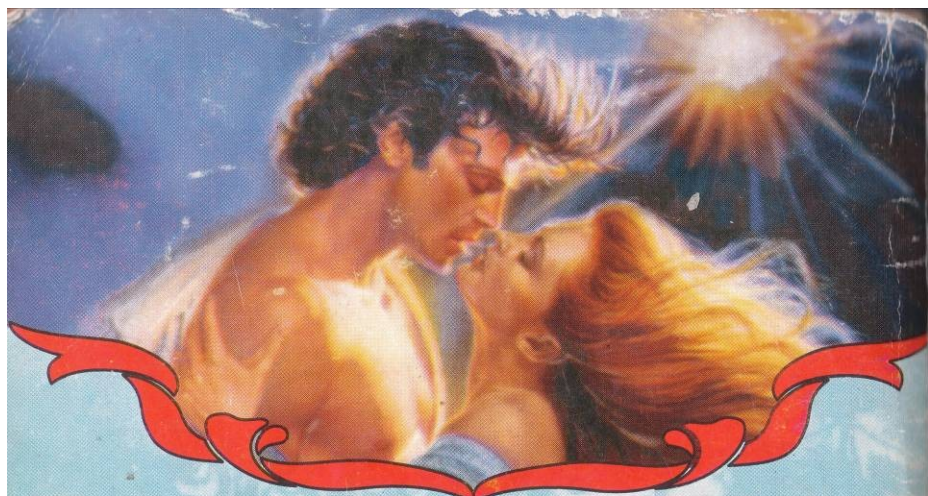
— Asta seamănă cu o convenție pentru o viață.

— Încă te mai poți răzgândi! Gândește-te bine!

— Deja este prea târziu. Din păcate, tocmai adineauri te-am cerut în căsătorie; și acum, bine sau rău, trebuie să mă consolez.

Se aplecă spre Laura, o prinse cu grijă în brațe și o sărută blând și drăgăstos.

Sfârșit

Colectia

Rubin

Laura nu îndrăznea să se miște sau să respire. Apoi, în sfârșit el îi acoperi gura cu un sărut nesfârșit, blînd și afectuos. Corpurile lor se apropiară într-o chemare nestăvilită. Delicatetea blîndă a lui Devon i se păru insuficientă. Vroia mai mult. Excitată, răspunse la sărutul lui. Mîinile lui Devon erau calde și hotărîte. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat. Brusc Laura se opri. De ce făcea asta? Pentru sex fără dragoste?

Povestea unei iubiri care s-a născut pe ruinele a două suflete la un pas de pieire. O poveste în care atracția sufletească învinge impulsurile trupului și le dă alte înțelesuri.

BEST SELLER

Pret: 1200 lei